

OKTÓBER 7., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 15.00-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. - Az Európai Parlament 2009. szeptember 17-én, kedden elnapolt ülését újból megnyitom.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. - Hölgyeim és uraim, a mai plenáris ülés megnyitásának alkalmából szeretnék néhány szót szólni a múlt pénteken lezajlott népszavazásról. Nagyon elégedett vagyok annak eredményével. A népszavazás napja jelentős nap volt mind Írország, mind Európa számára.

(Taps)

Szeretném elmondani Önöknek, hogy amikor a népszavazás eredményét bejelentették, én Európa másik felén, Szicíliában tartózkodtam, és ott is ugyanúgy fogadták a hírt, mint ahogy Önök itt: hatalmas tapssal. Európa számos más helyszínén is örömmel fogadták az emberek az írországi eredményt. Az írek világosan megmondták: továbbra is az egyesült európai kontinenshez szeretnének tartozni. *Míle buíochas do mhuintir na hÉireann.* Hálásan köszönöm az ír embereknek, és szeretnék gratulálni a népszavazás eredményéhez. Ez most írül mondtam, talán nem a leghelyesebben, de többé-kevésbé így hangzik.

Az Európai Unió megmutatta, hogy oda tud figyelni a polgárok jogos féltelmeire és képes megfelelően reagálni. Az Írországnak adott garanciák elégségesnek bizonyultak, és meggyőzték a szavazókat, hogy a Lisszaboni Szerződés országuk előnyére válik. A népszavazás a civil társadalom győzelme volt, és jó érvként szolgál a más tagállamokban folyó viták során is.

Szeretném kihangsúlyozni azt a fontos szerepet, amit a munkáltatók, a szakszervezetek, a gazdálkodók és halászok szervezetei, illetve az egyház és a társadalmi vezetők játszottak. Ők is hozzájárultak ahhoz, hogy megnyertük a népszavazást.

Szeretnék gratulálni az ír kormánynak és az ír ellenzéknek, és egyik elődömnek, Pat Cox-nak is, aki az „Írország Európáért” kampányt vezette. Gratulálok Pat Cox-nak!

(Taps)

Biztos vagyok abban, hogy folytatódik a ratifikációs folyamat, és a két fennmaradó tagállamban is sikeresen befejeződik. Lengyelország elnöke biztosított arról, hogy most, miután az ír népszavazás pozitív eredményt hozott, késedelem nélkül aláírja a Lisszaboni Szerződést.

(Taps)

Remélem, hogy Václáv Klaus elnök is ugyanígy cselekszik majd, amint a cseh alkotmánybíróság eloszlatja az összes fennmaradó kételyt.

A Lisszaboni Szerződés célja, hogy felkészítse az Európai Uniót a 21. század kihívásaira. Szembe kell néznünk azzal, hogy polgáraink aggódnak az energetikai kérdések, a növekvő munkanélküliség, a bevándorlás és az éghajlatváltozás miatt. Együtt kell majd cselekednünk, ahogyan azt már számos alkalommal megtettük a múltban, és nem szabad megfélemednünk arról, hogy a siker kulcsa az európai szolidaritás elvének érvényesülésében rejlik.

Nagyon sok munka vár még ránk, de most már rendelkezünk a megfelelő eszközökkel, így hát ne tétovázzunk, használjuk őket.

Szeretnék még egy fontos észrevételt tenni az ír népszavazással kapcsolatban. Nem feledkezhettünk meg azokról, akik „nemmel” szavaztak. Immár hagyománnyá vált, hogy mi minden európai polgárra odafigyelünk, tiszteletben tartjuk nézeteiket és azt a jogukat, hogy tőlünk eltérő véleményt alkossanak. Azok is mondani

akarnak nekiünk valamit, akik „nemmel” szavaztak. Szeretnének meggyőzni bennünket valamiről, és – ez a legfontosabb – szeretnének figyelmeztetni bennünket valamivel kapcsolatban. Mi odafigyelünk erre a figyelmeztetésre, és az ő szavazatukat is figyelembe vesszük, de nagyon örülünk annak, hogy Írország lakosságának döntő többsége „igennel” szavazott, és támogatja a közös Európa gondolatát. Én a magam részéről azon fogok dolgozni, hogy Önök azt érezzék, a mi közös Európánk az Önök közös Európája is, és Európa jövőjének történetét közösen írjuk meg.

Két másik ügyről is szeretnék szólni. Mindkettő szomorú eseményhez kapcsolódik.

Szeretnék megemlékezni egy súlyos tragédiáról, szeretnék a szicíliai Messina város közelében történt sárlavina áldozataira emlékezni. Az Európai Parlament nevében már közzétettem egy nyilatkozatot, amelyben kinyilvánítottuk részvétünket az áldozatok családtagjainak és barátainak. A tragédia idején Olaszországban voltam, és nyilvánosan részvétünkről biztosítottam barátainkat, partnereinket és minden olasz polgárt.

Mielőtt elkezdenénk a munkát, szeretnék emlékeztetni arra, hogy ma van az orosz polgárjogi aktivista és újságíró, Anna Politkovszkaja halálának harmadik évfordulója. Gyilkosait még mindig nem vonták felelősségre. Anna azonban nem az egyetlen áldozat. Ebből az alkalomból emlékezzünk meg azokról a társadalmi aktivistákról is, akik szintén gyilkosság áldozataivá váltak az elmúlt három év során.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). - Elnök úr! Amikor Ön arról tájékoztatott bennünket, hogy jelölteti magát az Európai Parlament elnöki tisztjére, azt mondta nekünk, hogy nagyon objektív személyiség és objektív elnök kíván lenni. Azt kell hogy mondjam, Ön most olyan beszédet mondott az ír népszavazás kapcsán – én felálltam, mikor Ön beszélt, de túlságosan is belefeledkezett a mondanivalójába –, ami az egyik legsubjektívebb, legpártosabb beszéd volt, amit valaha is hallottam. Ez a beszéd nem egy objektív elnök beszéde volt.

(Vegyes reakciók)

Elnök. - Ön talán nem hallgatta meg a teljes beszédemet!

(Taps)

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

5. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

6. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

7. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

8. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

9. Kérelem a parlamenti mentelmi jog felfüggesztésére: lásd a jegyzőkönyvet

10. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

11. Helyesbítés elfogadott szöveghez (az eljárási szabályzat 216. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

12. Ügyrend

Elnök. - A napirendi javaslat végső változata, ahogy azt az Elnökök Értekezlete a 2009. szeptember 17-i ülésén kidolgozta, az eljárási szabályzat 137. cikke értelmében kiosztásra került.

Bauer asszony jelentését a közúti szállítást végző személyek munkaidejének szervezéséről a szavazás során elutasította a bizottság.

Továbbá, az alábbi jelentések nem érkeztek meg időben:

– Böge úr jelentései

az Európai Unió Szolidaritási Alapjának felhasználásáról az olaszországi abruzzoi földrengés kapcsán, és

az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap felhasználásáról a német távközlési ágazat tekintetében, valamint

– Haug asszony jelentése – költségvetés-módosítási tervezet 2009/9: olaszországi földrengés.

Ezért ezt a négy jelentést le kellett venni a napirendről.

Alain Lamassoure, A Költségvetési Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr! A Globalizációs Alkalmazkodási Alapnak a német távközlési ágazat tekintetében történő igénybevételéről és a Szolidaritási Alapnak az olaszországi Abruzzóban történt tragédia kapcsán történő felhasználásáról szóló két jelentés vonatkozásában a Költségvetési Bizottság a hét elején elfogadta a négy jelentést, de ez a fordítások elkészítése szempontjából már túl későn történt. Én csak szerettem volna kijavítani, amit Ön mondott: ezeket a jelentéseket a bizottság elfogadta. Nincs velük kapcsolatban jogi akadály. Ráadásul egyhangúlag fogadták el őket.

Elnök. - Köszönöm az észrevételt. Helyénvaló észrevételről van szó. Mindazonáltal ezek a jelentések nem kerültek fel a napirendre, mert még nem készültek el a fordításaik. Erre nem volt elég idő. Teljes mértékben osztom a véleményét. Sajnálom. Bejelentésem nem volt pontos.

Lamassoure úr bejelentése előtt két változtatási javaslattal álltam elő. Az első a Tanács guineai helyzettel kapcsolatos nyilatkozatát érintette, amit a második napirendi ponttá kellene tenni. A második az utasok kártérítéséről szóló állásfoglalásra irányuló indítványról történő szavazásra vonatkozott. Szeretném megkérdezni, van-e bármilyen javaslat ezekkel az ügyekkel kapcsolatban? Nem szeretnénk összekeverni a pontokat.

Barbara Matera (PPE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Költségvetési Bizottság tagjaként, illetve La Via úr nevében szólna szeretnék röviden hangot adni csalódottságomnak amiatt, hogy elhalasztották a szavazást a Szolidaritási Alapnak az abruzzói régióban történő felhasználásáról. A szavazásra két héttel később kerül sor a strasbourgi plenáris ülésen.

Noha tudjuk, hogy ennek technikai okai vannak, azt is meg kell értenünk, hogy vannak olyanok, akik még mindig sátorban élnek, és L'Aquila, illetve a környező Abruzzo régió Olaszország egyik leghidegebb része.

Egyszerűen csak szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy mennyire fontos megváltoztatni és egyszerűbbé tenni ennek az alapnak a működését.

Elnök. - Nekünk az eljárási szabályzattal összhangban kell cselekednünk. Nehéz volt a fordításokat ennyi idő alatt elkészíteni, és a szabály, amit ilyen helyzetben alkalmazunk, az, hogy elhalasztjuk az ügyet. Én is nagyon sajnálom ezt, de szeretném folytatni, és szeretnék pontról pontra végighaladni a napirenden, mert egyébként komoly zűrzavar keletkezhet.

Néhány pillanattal ezelőtt két dologra kérdeztem rá: a Tanács guineai helyzettel kapcsolatos nyilatkozatára, illetve az utasok kártérítésével kapcsolatos állásfoglalásra irányuló indítványról történő szavazásra. Vannak ezzel kapcsolatban kérdések?

Nincsenek kérdések. A vitát lezárom.

(A Parlament elfogadja a javaslatokat)

Gianni Pittella (S&D). - (IT) Elnök úr! Elnézést kérek, hogy visszatérek Abruzzo ügyére. Tény, hogy mi mindannyian tiszteljük a földrengés áldozatait. Nem tehetjük meg, hogy csak várunk, hogy megtörténjenek a dolgok, és nem reagálunk, amikor arra lehetőségünk lenne.

Egyetértek Matera asszonnyal, és a Tisztelt Házhoz, ehhez a független szervezethez fordulok, hogy engedélyezze a Szolidaritási Alap igénybevitelét, szükség esetén a fordítások megléte nélkül is. Nem hiszem, hogy ilyen problémákkal kellene foglalkoznunk, amikor ilyen tragikus helyzettel állunk szemben.

(Taps)

Elnök. - Tisztelt kollegák, ez a két megjegyzés nagyon fontos volt. Meg kell oldanunk az ilyen nehézségeket. Megkérdezem a fordítási részleget, hogy el tudnák-e végezni holnapra ezt a nagyon fontos fordítást, és akkor holnap szavazhatunk is. Nagyon sürgős döntést kell hoznunk.

(Taps)

Ez persze ellentétes a szabályzatunkkal, de azt gondolom, hogy most túl kell lépünk ezen, így meg fogjuk oldani ezt a helyzetet.

A Bizottságnak az információszabadság olaszországi helyzetéről szóló nyilatkozatával kapcsolatban érkezett hozzám egy kérelem az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) részéről, hogy ezt a pontot vegyük le a napirendről.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr! Az Európai Néppárt Képviselőcsoportja nevében (Kereszténydemokraták) kérem a Parlamentet, hogy nyilatkozzon a sajtószabadság olaszországi helyzetéről szóló vita napirendről történő levételéről, majd az erről a témáról szóló állásfoglalást érintő szavazásról. Minden jóhiszemű ember tudja, hogy képviselőcsoportom, a PPE képviselőcsoport mélyen elkötelezett a véleménynyilvánítás szabadsága és a sajtószabadság védelmezése mellett.

(Tiltakozások)

(Taps)

Kérem, legyenek tekintettel az én szólásszabadságomra is. Én mindig tekintettel voltam erre ebben a Házban, és mindig is tiszteltem polgártársaimat itt a Parlamentben.

(Taps)

Ezért tettünk meg mindent, hogy a Lisszaboni Szerződés részeként az Alapjogi Charta kötelező érvényűvé váljon. Azonban a holnapra tervezett vita csak egy országra fókuszál, és nem fedi le az európai sajtószabadság témakörét, amiről mi készen állunk mélyreható vitát folytatni. A PPE nem engedi, hogy ez a Parlament pusztán nemzeti politikai számlák rendezésének helyszíne legyen, amire egyébként holnap sor kerül, ha hagyjuk, hogy ez a vita folytatódjon.

(Tiltakozások)

(Taps)

Így igent mondunk az európai sajtószabadság védelmére, de nemet mondunk arra, hogy ez a Parlament pusztán pártos és nemzeti célokat szolgáljon. Holnap, mint látni fogják, meg fogom ismételni, amit Napolitano elnök mondott, akit egyébként nagyon tisztelek, mert hosszú időn át dolgoztam vele együtt. Holnap meg fogják látni.

Francesco Enrico Speroni, az EFD képviselőcsoport nevében.. – (IT) Elnök úr! Nem akarok sokat hozzáfűzni a Daul úr beszédében elhangzott javaslathoz. Mindannyian szeretjük a szabadságot a maga sokszínűségében, beleértve a legtágabb értelemben a véleménynyilvánítás szabadságát és a sajtószabadságot, más szóval nem csak az írott sajtó szabadságát, hanem a televízió és más médiumok szabadságát is. Éppen ezért helyes, hogy megvédjük és támogassuk ezt a szabadságot.

Azonban nem helyes, hogy kihasználjuk a helyzetet, és csak bizonyos körülményeket veszünk figyelembe, mert bárki, aki Olaszországban internetezik, újságot vásárol vagy tévét néz, látja, hogy a sajtószabadságot semmilyen veszély nem fenyegeti. Összegezve, ha Ön valóban szeretne megvádolni egy személyt, azt az

eljárási szabályzat 122. cikke és a Szerződések 7. cikke alapján tegye, és legyen hozzá elég bátorsága, hogy végigjárja ezt az utat.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében.. – (DE)Elnök úr! Daul úrnak nagyon is igaza van abban, amit mond. Igen, igaz, hogy Daul úr olyan ember, aki tiszteletben tartja a véleménynyilvánítás szabadságának minden aspektusát. Jól ismerjük ezzel kapcsolatos álláspontját. Azonban világosan látható, hogy vannak olyan emberek Európában, akik nem tisztelik a véleménynyilvánítás szabadságát olyan mértékben, mint Daul úr, és másként értelmezik a véleménynyilvánítás szabadságát. Ezért van szükség arra, hogy megtartsuk ezt a vitát.

Ezért helyénvalónak tartjuk a vitát, figyelembe véve azt a vitát is, amely az egyik tagállamban – még hozzá Olaszországban – zajlik. Bár nem csak az olasz helyzettel kapcsolatban tartjuk helyénvalónak, hanem azzal a kérdéssel összefüggésben is, hogy a gazdasági, politikai és médiahatalom eddig nem látott szintű európai koncentrációjával összefüggésben a véleménynyilvánítás szabadsága vajon kockázatot jelent-e az európai demokratikus fejlődésre. Pontosan ezt szeretnénk megvitatni. Erre van szükség, és utasítsuk el a Daul úr által kezdeményezett indítványt.

(Taps)

(A Parlament elutasítja a kérelmet.)

Elnök. Az információszabadság olaszországi helyzetéről szóló bizottsági nyilatkozat napirenden marad.

Érkezett hozzám egy másik kérelem az Európai Néppárt Képviselőcsoportja (Kereszténydemokraták) részéről, hogy a vita ne kapcsolódjon össze az állásfoglalásra irányuló indítványok előterjesztésével.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (DE)Elnök úr! Daul úr, ennek parlamentnek – annak rendje szerint – szavaznia kell és vállalnia kell a felelősséget az Abruzzóban élő emberek mihamarabb történő anyagi megsegítéséért.

Ennek parlamentnek felelősség nyugszik a vállán. Ha vitázunk valamiről, akkor azt követően szavaznunk kell egy állásfoglalásról, hogy a vitának legyen értelme. Mi ezért azt támogatjuk, hogy a vitát követően fogadjunk el állásfoglalást.

(Taps)

Mario Mauro, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (IT)Elnök úr! Én azt az indítványt támogatom, hogy ne legyen állásfoglalás, mivel Schulz úr szerintem mondott egy nagyon fontos dolgot: ha valóban azt szeretnénk, hogy ez a vita egész Európáról, és ne csak Olaszországról szóljon, akkor nincs értelme olyan állásfoglalásról szavazni, amelynek címe „az információszabadság olaszországi helyzete”.

Mindenesetre legyen megtartva a holnapi vita: azt követően lesz rá elég időnk és meg fogjuk oldani, hogy az ügyet Európa összefüggésében tárgyaljuk, és egy olyan állásfoglalásról szavazzunk, amely az információszabadság európai helyzetéről szól.

(A Parlament elutasítja a kérelmet.)

(A napirend ezzel elfogadják)

13. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

13.1. Határozati javaslat (B7-0079/2009) - A pénzügyi és gazdasági válsággal foglalkozó különleges bizottság hatáskörének, összetételének és megbízási idejének meghatározása és véglegesítése (szavazás)

– A szavazás előtt:

Eva Joly (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr! Az A pontot szeretnénk a következő kifejezéssel kiegészíteni :

„valamint a fejlődő országokra”, ez tehát a következőképpen hangozna „a pénzügyi, gazdasági és szociális válság mértékének, az Unióra és tagállamaira, valamint a fejlődő országokra gyakorolt hatásának [...] elemzése és értékelése”.

(A szóbeli módosítást elutasítják)

Eva Joly (Verts/ALE). - Elnök úr! Szeretnénk még egy utalást tenni a „fejlesztési együttműködésre”, így a mondat a következőképpen hangozna: „az érintett területekkel, többek között a fejlesztési együttműködéssel kapcsolatban hozott közösségi jogszabályok ez idáig történő végrehajtásának elemzése és értékelése”. Mi úgy gondoljuk, hogy a fejlődő országok szempontjait a mandátum nem tartalmazza.

(A szóbeli módosítást elutasítják)

14. A szavazáshoz fűzött indokolások

– A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások:

Határozati javaslat: a pénzügyi és gazdasági válsággal foglalkozó különbizottság felállítása, feladatai, számbeli összetétele és megbízatásának időtartama (B7-0079/2009)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD), írásban. – A Bank of England elnöke (Mervyn King) azt mondta, szerintem helyesen, hogy „A bankok ugyan nemzetközi jelleggel működnek, de megszűnésük terheit országok viselik...”. Egy adott ország kormánya és adófizetői azok, akik fizetnek, amikor meg kell menteni egy bankot. Ebből az következik, hogy a banki felügyeletet nem uniós, hanem nemzeti szinten kell végrehajtani. Ezért szavaztam a pénzügyi és gazdasági válsággal foglalkozó uniós különbizottság felállítása ellen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A pénzügyi és gazdasági válsággal foglalkozó különbizottság létrehozása döntő fontosságú. Lennie kell egy olyan szervezetnek, amely a fenntartható minőségi növekedés érdekében hozott tagállami intézkedések összehangolását elemzi és értékeli. Nagyon fontos, hogy elemezzük és értékeljük a társadalmi, gazdasági és pénzügyi válság mértékét, de az is fontos, hogy megfelelő intézkedéseket javasoljunk a megbízható, a fenntartható gazdasági növekedést támogatni képes stabil pénzügyi piacok tartós helyreállítására, mivel az ilyen növekedés képes leküzdeni a munkanélküliséget és reagálni tud a demográfiai és az éghajlati változásokra.

Döntő fontosságú, hogy támogassuk az egyetemek, a tudományos közösség képviselői és a kutatók stratégiai partnerként történő részvételét. Ezt a partneri viszonyt támogatni kell, hiszen nagyon fontos számunkra, hogy rövid távon megoldást találjunk mind a gazdasági válságra, mind pedig a munkanélküliségre, ugyanakkor tiszta energiaforrások kifejlesztésével és használatával tartós megoldásokat dolgozzunk ki az éghajlatváltozás problémájára.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A pénzügyi és gazdasági válsággal foglalkozó különbizottság felállítása döntő fontosságú lehet az EU jövője szempontjából. Ez a jövő azonban nem biztosítható pusztán azáltal, hogy vitatkozunk és intézkedéseket javasolunk, fontos, hogy olyan mechanizmusokat tervezzünk és vezessünk be, amelyek segítenek nekünk abban, hogy a nem túl távoli jövőben elkerülhessünk a hasonló helyzetek kialakulását. Ezért alapvető fontosságú, hogy az okokat és a következményeket megvizsgálva levonjuk a tanulságokat ebből a válságból. Az is nagyon fontos, hogy jobb és kellőképpen indokolt jogszabályok elfogadásával korrigálni tudjuk pénzügyi rendszerünk azon hibáit, amelyek a jelenlegi helyzethez vezettek.

Nem kockáztathatjuk, hogy olyan szabályozási környezetet teremtsünk, amely szigorúságánál fogva tovább késlelteti a gazdaság fellendülését vagy az erős verseny közepette az EU pénzügyi piaca elveszíti vonzerejét.

Ez a bizottság a tervezett 12 hónapon túl is folytathatná munkáját, hogy figyelemmel kísérje és értékelje azokat az intézkedéseket, amelyek a jelenlegi válság leküzdésére születnek.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Támogatom ezt az intézkedést, és teljes mértékben meg vagyok győződve róla, hogy ez a bizottság megfelelő szintű elemzést készít a minden tagállamot érintő pénzügyi válság mértékéről, és olyan szakértői javaslatokat terjeszt elő, amelyek hozzájárulnak az Európai Unió gazdasági fellendüléséhez. Én azonban sajnos nem tudtam szavazni erről a javaslatról, mert gondom volt a szavazólapommal.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Komoly közös erőfeszítésre van szükség, hogy megoldást tudjunk találni a jelenlegi pénzügyi válságra, valamint annak az uniós tagállamok gazdaságára és – végső soron – társadalmaira gyakorolt hatásaira. Érdemes támogatnunk az Elnökök Értekezletének 2009. szeptember 17-i, egy olyan különbizottság felállításáról szóló határozatát, amely alaposan elemzi a helyzetet és javaslatokat dolgoz ki annak érdekében, hogy megfelelő intézkedések születessenek a fenntartható, válságoknak ellenálló pénzügyi piacok kialakítására. Azonban kritikai megjegyzésként hozzá kell tenni, hogy több mint 12 hónap telt el a tavalyi válság első tüneteinek jelentkezése, és magának a válságnak az idei év elején történt kirobbanása óta. Az azóta hozott intézkedésekre elsősorban tüneti kezelésként és rendkívüli intézkedésként érdemes tekinteni, amelyek a munkahelyek megtartását célozzák. Az indítvány védelmében fontos kiemelni, hogy különös figyelmet kell fordítani az összehangolt és célzott intézkedések meghozatalára, mert egyébként – a szubszidiaritás elvének minden tisztelete mellett – az egyéni megoldások elkerülhetetlenül újra a verseny torzulásához fognak vezetni.

15. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

16. Az Írországi referendum eredménye (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az írországi referendum eredményéről.

Üdvözlöm a Parlamentben Svédország miniszterelnökét, aki a svéd elnökség képviseletében van jelen. Örömkre szolgál, hogy körünkben üdvözölhetjük. Akadt néhány nehézség a formásokkal kapcsolatban, amiért szíves elnézését kérjük.

Barroso elnök úr, nagy örülök, hogy Ön is velünk van ebben az Európai Unió számára igen fontos pillanatban. Köszönjük.

Láthatják, néha milyen nehezen bonyolíthatók le a formalitások, de mint látják, valóban demokratikus intézmény vagyunk. Fontos, hogy mindig minden lépést rendben végigvegyünk. Ha ez sikerül, akkor megállapodhatunk.

Most rátérünk a délutáni napirend legfontosabb pontjára. Nagyon fontos számunkra, hogy egy ilyen jelentős téma vitáján Önök is velünk tartanak az ülésteremben.

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Hálás vagyok, hogy itt lehetek ma, és nem sokkal az írországi népszavazás kedvező eredményét követően felszólalhatok az Európai Parlamentben. Elismeréssel adózom Brian Cowennek és társainak, továbbá pártállástól és háttérétől függetlenül mindenkinek, aki részt vett a kampányban, és hozzájárult ehhez a sikeres végeredményhez: köszönöm az Önök által tett erőfeszítéseket. A döntés kedvező Írország számára, és kedvező Európa számára is.

Elmondhatjuk, hogy Európa értett a kritikából; tisztában vagyok vele, hogy az Európai Tanács által kínált garanciák meghatározók voltak a népszavazási kampány tekintetében. Azt is elmondhatom, hogy a francia és a cseh elnökség által tett erőfeszítések nélkülözhetetlenek voltak abban, hogy választ tudtunk találni az ír polgárok aggodalmaira. Úgy vélem, hozzá kell még tennünk: igen kedvező, hogy a népszavazás eredménye nagy többséggel, 67,1 százalékos meggyőző többséggel alakult ki, igen magas, 59 százalékos részvételi arány mellett. Mindez tehát igen jó hír Európa számára.

Azt pedig természetesen nem kell elmagyaráznom a Parlamentnek, milyen fontos a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése. A Szerződésnek köszönhetően az Unió működése demokratikusabbá, hatékonyabbá és átláthatóbbá válik majd. A Szerződés valójában növeli az Unió nemzetközi befolyását, és erősíti helyzetünket a globális kihívásokkal szemben, valamint tudomásom szerint Önök, itt a Parlamentben is nagyobb szerepet kapnak majd a döntéshozatali folyamatban. E fejleményeket örömmel veszem. Éppen ezért rendkívül fontos, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépjen.

Az Európai Tanács egyhangú véleménye szerint a Szerződésnek az idei év és egyben a svéd elnökségi időszak végéig hatályba kell lépnie. Ami a Szerződést ratifikáló országok számát illeti – ezt jelenleg 24 tagállam tette meg maradéktalanul –, a lengyel elnöktől kapott jelzések alapján a 25. ratifikáló állam várhatóan Lengyelország lesz. Szombaton, az írországi referendum eredményének kihirdetését követően beszéltem az ír miniszterelnökkel, Brian Cowennel, aki elmondta, hogy a teljes körű parlamenti ratifikációhoz néhány hétre lesz szükségük, tehát az is tudható, hogy végül Írország ratifikálja majd huszonhatodikként a Szerződést. A 27 tagállam mindegyike általi ratifikációhoz így csupán a Cseh Köztársaság döntése hiányzik. Ez ügyben a

mai nap során megbeszélést tartottunk a három intézmény részvételével itt Brüsszelben: az elnökséggel, a Bizottság elnökével, Jose Manuel Barroso úrral, valamint az Európai Parlament elnökével, Jerzy Buzekkel. A cseh miniszterelnök, Jan Fischer szintén részt vett a találkozón, és megpróbáltuk felmérni a helyzetet. Bizonyára tudják, hogy a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatosan 17 szenátor panaszt nyújtott be a Cseh Köztársaság alkotmánybíróságához: kérték annak kivizsgálását, hogy a Szerződés megfelel-e a cseh alkotmánynak. Jan Fischer elmondta, egy független bíróságról van szó, amely gyors eljárás során dönt arról, foglalkozik-e a kérelemmel. Jelenleg nem tudjuk, pontosan mikor hozzák meg ezt a döntést, és természetesen várjuk az erre vonatkozó jelzést. Reméljük, hogy egy vagy néhány héten belül megszületik a döntés. A Cseh Köztársaság üzenete a következő: a független bíróság akár már egy héten belül döntést hozhat, de elképzelhető, hogy két hét is szükséges ahhoz, hogy megtudjuk, a továbbiakban hogyan fognak eljárni.

Az Európai Tanács elnökeként feladatom, hogy segítsen az Unió munkáját. Szilárd meggyőződésem, hogy nincs vesztegetni való időnk. Éppen ezért úgy döntöttem, hogy a Cseh Köztársaság döntésére várva először is folytatjuk a Lisszaboni Szerződés hatályba lépéséhez szükséges előkészületeket, másodszor pedig, amint egyértelművé válik, mikor léphet hatályba a Szerződés, tehát amikor ez már világos, megbeszéléseket kezdek az Európai Tanács új elnöke, valamint a főképviselő és a Tanács főtitkárának kinevezésével kapcsolatban. Mindezek előkészítése nem csupán az elnökség feladata lesz: ez a három intézmény közös ügye. Ezért azt mondom, nagyon fontos, hogy a folyamat során szoros és építő jellegű együttműködést valósítsunk meg a Bizottsággal és az Európai Parlamenttel. Megismétlem a Parlamentnek tett ígéreteket, amely szerint a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését célzó intézkedések során készek vagyunk az együttműködésre.

Ne felejtjük el azt sem, hogy az említett intézményi kérdések ellenére a svéd elnökség munkáját – és valójában az őszi időszakot – nagyban befolyásolja majd egyrészt az, hogy előrelépést kell elérnünk az éghajlatváltozással, illetve a pénzügyi válsággal kapcsolatban, másrészt az a nyugalanság, amit a munkahelyteremtéssel kapcsolatos stratégia hiánya kelt Európában. Tehát számos fontos kérdésre kell választ találni. Ez összességében annyit jelent, hogy cselekednünk kell, és – amint az imént említettem – hatályba kell léptetnünk a Lisszaboni Szerződést, és elnökségként továbbra is aktívan kell tevékenykednünk a jelentős kérdések terén választóink érdekében.

Elnök. - Miniszterelnök úr! Köszönetet mondok az írországi szavazást követő helyzettel kapcsolatos egyértelmű üzenetért, valamint az Európai Parlament és az Európai Tanács közötti együttműködéssel kapcsolatos igen világos üzenetért. Nemrég megbeszéléseket kezdtünk Malmström asszonnyal, az Európai Parlament korábbi képviselőjével, akire mindannyian jól emlékszünk. Nagyon köszönöm Önnek a javaslatát és ezt a világos üzenetet.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr! Az ír polgárok egy igen fontos, történelmi jelentőségű döntést hoztak az elmúlt hétvégén: nagyon fontos döntést Írország számára; nagyon fontos döntést Európa számára. Az írek jelentős többséggel elfogadták a Lisszaboni Szerződés fontosságát, amely Szerződés demokratikusabb és hatékonyabb Európát tesz lehetővé, valamint megfelelő alapot biztosít számunkra a polgáraink által látni kívánt modern, sikeres Európai Unió létrehozásához.

A Szerződés immár mind a 27 tagállam demokratikus támogatását élvezi. Parlamenti vagy népszavazás útján az Európai Unió valamennyi tagállama elfogadta azt.

Ez igazán jelentős eredmény. Azt jelzi, hogy a bővített Európa képes közös jövőképet és az előrelépéshez szükséges közös elhatározást kialakítani. A döntés demokratikus úton született. Most meg kell várnunk, amíg lezárulnak a ratifikációs eljárások.

Örömmre szolgál, hogy Lengyelország elnöke, Kaczyński úr aláírására már nem kell sokat várni. Mint azt mindig is mondta, az ír „igen”-t követően kész aláírni a Szerződést. Ez valóban nagyszerű hír.

Természetesen meg kell várnunk, amíg a folyamat a Cseh Köztársaságban is a végére ér. Tiszteletben kell tartanunk az ország alkotmányos rendjét, ahogyan azt a többi tagállam esetében is tettük, amint azonban ezek az eljárások véget érnek, nem látom akadályát a gyors lezárásnak.

Mindez Európa egésze számára is fontos, a Bizottság számára azonban különösen. Szeretném, ha – a Lisszaboni Szerződéssel összhangban – felállna az új Bizottság, és szeretném, ha ez a Bizottság minél hamarabb hivatalba lépne. Senkinek sem áll érdekében, hogy hosszú időszakon keresztül ügyvivő Bizottsággal dolgozzunk. Amint a Tanács kész véglegesen tisztázni a szükséges jogalapot, valamint kinevezni a főképviselőt, aki egyben a Bizottság alelnöke is lesz, azonnal hozzálátok az új Bizottság megalakításához.

Értékelem azokat az erőfeszítéseket, amelyet a svéd elnökség, és személyesen Reinfeldt miniszterelnök úr tett az említett folyamatok gyors lezárása érdekében. Reinfeldt miniszterelnök úr kezdeményezése, amelyet a jómagam és Buzek elnök úr, valamint videokonferencia útján Fischer miniszterelnök úr részvételével folytatott megbeszélés során fogalmazott meg, igen kedvezőnek és hasznosnak mondható.

Azzal is tisztában vagyok, hogy a Parlament fáradhatatlanul dolgozott a Lisszaboni Szerződés népszerűsítésén. A Parlament és a Bizottság szorosan együttműködött annak érdekében, hogy ismertessék, miért van szüksége Európának erre a szerződésre. Büszke vagyok rá, hogy a Bizottság szerepet játszott az ír polgárok megfelelő tájékoztatásában, amelynek alapján végül meghozták döntésüket.

Most, hogy végül valós lehetőség nyílt a Lisszaboni Szerződés ratifikálására és a teljes folyamat lezárására, figyelmünket a Szerződés végrehajtására fordíthatjuk. Megragadnám az alkalmat, és kiemelnék négy olyan területet, ahol komoly munkát folytatunk annak érdekében, hogy a Szerződés hatályba lépését követően sikerrel vegyük az akadályokat.

Az egyik legfontosabb és legösszetettebb kérdés kétségtelenül az Európai Külügyi Szolgálattal kapcsolatos újításoké. Keményen dolgoztunk annak érdekében, hogy meghatározzunk néhány, az Európai Külügyi Szolgálat sikerét elősegítő gyakorlati részletet. Ez a munka most felgyorsul, és a svéd elnökség részéről az imént elhangzott észrevételek szellemében kijelentem, hogy az Európai Bizottság határozott szándéka, hogy e célkitűzés elérése érdekében együttműködjön a Parlamenttel.

Tudom, hogy a téma parlamenti felelőse Elmar Brok úr volt. Úgy értesültem, hogy a kérdést a következő plenáris ülésen vitatják majd meg. Az időzítés kiváló, a vitára ugyanis így röviddel azelőtt fog sor kerülni, hogy ugyanezt a kérdést az Európai Bizottságban is tárgyalnánk. Úgy gondolom, a jelentés kitűnő alap az intézményközi tárgyalásokhoz, és üdvözlöm a jelentést átható közösségi szellemet. E szellemiség jegyében fogom folytatni e jelentős újítással, vagyis az Európai Külügyi Szolgálattal kapcsolatos előkészítő munkát.

Egy további kérdés a komitológia. A komitológia az Európai Unió működésének fontos eleme. A Lisszaboni Szerződés új szabályokat vezet be, amelyek ésszerűbbé és átláthatóbbá teszik a rendszert. A rendszer pontos működését még meg kell határozni. Hadd fogalmazzak azonban világosan: e döntések legtöbbje komoly politikai jelentőséggel bír, és megfelelő demokratikus ellenőrzést, valamint valódi politikai támogatást igényel. Meg kell tehát őriznünk a Parlament jelenlegi erős szerepét.

Meghatározó demokratikus elemet képeznek továbbá az új mechanizmusok, amelyek lehetővé teszik a nemzeti parlamentek számára, hogy közvetlen beleszólásuk legyen a szubszidiaritás elvének alkalmazásába. E mechanizmusokat a Bizottság és az Európai Parlament által az elmúlt néhány év során a nemzeti parlamentekkel kialakított nagyszerű kapcsolatok tágabb összefüggésében kell vizsgálnunk.

Végezetül az európai polgári kezdeményezésről szeretnék szólni. Ez a Szerződés demokratikus megközelítésének egyik leginkább figyelemre méltó újítása, amelyen a Parlament is sokat dolgozott. A zöld könyv kidolgozása Margot Wallström vezetésével zajlott, és célja az volt, hogy minél hamarabb el lehessen kezdeni az ezzel kapcsolatos konzultációt, és a polgárok a Szerződés hatályba lépésétől számított egy éven belül élhessenek ezzel a lehetőséggel.

Amikor az elmúlt hónapban felszólaltam itt a Parlamentben, felsoroltam azokat a legfontosabb kihívásokat és legnagyobb lehetőségeket, amelyekkel véleményem szerint a mai Európának szembe kell néznie, illetve amelyekkel élhet. A Lisszaboni Szerződés ugródeszkaként szolgál e célok megvalósításához, és biztos vagyok benne, hogy az intézmények közötti építő jellegű partnerség révén sikeresek leszünk. Ez az Európai Bizottság vállalása.

Elnök. - Barroso elnök úr! Köszönöm a felszólalást és a Lisszaboni Szerződés végrehajtásában való együttműködés szándékát.

A Parlament és a Tanács a Cseh Köztársaság miniszterelnökével, Jan Fischer úrral folytatott videokonferencia során is kiválóan együttműködött, ezért még egyszer köszönöm Fredrik Reinfeldt miniszterelnök úrnak, hogy megszervezte a videokonferenciát.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Múlt pénteki őszinte és egybehangzó „igen” szavazatukkal az írek nem csupán a Lisszaboni Szerződésre mondtak igent; mindenekelőtt a szolidaritás és a közös értékek Európája mellett tették le voksukat. Hangot adtak egy olyan Európa iránti elkötelezettségüknek, amely hatással van a globalizációra, de nem szenved attól; egy olyan Európa iránt, amely partnereihez hasonló társadalmi döntést hoz, és a szociális piacgazdaságot választja.

Az Európai Néppárt képviselőcsoportja nevében nagy örömmel fogadom a szavazás eredményét, amely azt mutatja, hogy ha az igazán fontos ügyekkel kapcsolatban – mint amilyen például az Európai Unióhoz való tartozás elve is – kikérjük egy tagállam véleményét, akkor a megkérdoztetek válaszolnak a feltett kérdésre, meghozza meghozódással.

Pénteken ír barátaink arra a kérdésre adtak választ, támogatják-e a Lisszaboni Szerződést, és amennyiben nem, megkérdőjeleznék-e hazájuk európai uniós tagságát. A kérdésre egyértelmű és egybehangzó igennel feleltek. Ez csupán egyet bizonyít: Európát annak látják, ami, vagyis egyfajta védelmi elemként, a stabilitás, a béke és a jogállamiság térségeként.

Úgy vélem, az ír szavazás jelentős mértékben befolyásolja majd, hogyan építjük tovább Európát, különösen az elkövetkezendő néhány hónapban, mivel igazolja a polgároknak az Európa által képviselt értékek iránti mély elkötelezettségét. Az írországi eredmény ösztönzőként hat európai tevékenységünkre, és egyben össze is köt bennünket. Ösztönzőként hat, mert hosszú ideje ez az első alkalom, hogy egy európai nemzet ilyen határozottan kifejezte abbéli szándékát, hogy a válság ellenére – vagy talán éppen azért – részt kíván venni az európai kalandban. Annyiban pedig összeköt bennünket, hogy kötelességünk eleget tenni azon szolidaritási vállalásoknak, amelyeknek az írországi „igen”-t nagy részben köszönhetjük.

Visszatérve az európai intézményekhez, pontosan ez az, amire a Lisszaboni Szerződés nyomán lehetőségünk nyílik majd. Azáltal, hogy a működést sok esetben bénító egyhangú szavazást kivétellé teszi, és a többségi szavazást határozza meg szabályként, a Szerződés lehetővé teszi egy hatékonyabb Európa kialakulását.

A jelenlegi soros elnökségi rendszer helyébe lépő állandó elnökség létrehozásával határozottabb jelleget ad Európának, és nagyobb súlyt ad a külügyi főképviseelő személyének. Európának saját polgárai és nemzetközi partnerei szemében is egységes arculatra van szüksége.

Végezetül pedig a Parlament hatáskörének jelentős bővítése, valamint annak révén, hogy nagyobb beleszólást biztosít a nemzeti parlamentek és a polgárok számára az európai kérdésekbe, a Lisszaboni Szerződés demokratikusabbá teszi Európát. Pénteken az írek utolsóként nyilvánították ki véleményüket a Lisszaboni Szerződésről. A többi nemzet közvetlenül, illetve parlamentje révén ezt korábban már megtette, köztük Lengyelország és a Cseh Köztársaság is.

Arra kérem ezért e két ország elnökét, hogy haladéktalanul írják alá a Szerződést annak érdekében, hogy a Huszonhetek előreléphessenek, és legkésőbb 2010 elejére hatályba léphessen a dokumentum.

Különösen Klaus elnök úr figyelmét hívnám fel rá, hogy a 67 százalékos ír szavazási eredmény kellő motiváció lehet a számára, hogy amikor eljön az idő, aláírja a Szerződést. Az Európai Néppárt képviselőcsoportja nevében felszólítom, hogy felelősen járjon el, és biztos vagyok benne, hogy így is fog tenni.

Itt az ideje, hogy Európa félretegye az intézményi kérdéseket, és arra koncentráljon, ami az 500 millió európai polgár számára igazán fontos: a szociális piacgazdaságra, az energia, az éghajlatváltozás és a biztonság kérdéseire.

Köszönetet mondok Reinfeldt és Barroso úrnak javaslataikért. A munkafolyamatok meggyorsításában számíthatnak az Európai Néppárt képviselőcsoportjára.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr! A vita témája a népszavazás eredménye. Az intézményi szempontokkal kapcsolatban már sok mindentről esett szó, ezért nincs mit hozzátennem Reinfeldt miniszterelnök úr szavaihoz. Véleményem szerint jó dolog, hogy nem cselekszik elhamarkodottan, hanem mint mondta, tovább várunk, hiszen még nem értünk el a célvonalhoz; mielőtt választ tudnánk adni az intézményi kérdésekre, még végig kell járnunk a ratifikálási folyamat utolsó szakaszait.

Legtöbbünkhez hasonlóan Ön is igen elégedett volt, Barroso úr. Ezt az elégedettséget bizonyosan árnyalta némiképp a vasárnap esti szavazás, az Önre leadott 382 voks közül ugyanis 55 egy olyan képviselőcsoport tagjaitól származott, amelynek célja, hogy megakadályozza a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését. A Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos öröme közben ne feledkezzen meg róla, hogy olyan személyek támogatását élvezi, akiknek célja homlokegyenest ellenkezik az Önével. Gondolja ezt végig, hogy az Ön többségi támogatottságát egy Európa-párti parlamenti többségre alapozhassuk.

(Kellemtlenkedő hozzászólás)

Amikor azonban a népszavazás eredményéről beszélünk, elnök úr, az valami egészen más. A Szerződés nem a most következő intézményi játszmákról szól. Nem arról, hogyan jön létre az európai parlamenti többség, hanem valami sokkal alapvetőbb dologról, és ez az, amire kell felhívunk a Cseh Köztársaság

elnökének figyelmét. Az Európai Unió 27 tagállamának összesen 500 millió lakosa van. Kína lakossága 1,3 milliárd. Indiáé 1,1 milliárd. E két országban él a világ lakosságának egyharmada! Ezek az országok immár részt vesznek a G20-ak találkozóin. A G20-ak tárgyalásain részt vevő legnagyobb uniós tagállam is mindössze 82 millió polgárt képvisel.

Két lehetőségünk van. A Lisszaboni Szerződés célja nem az, hogy – Klaus úr szavaival élve – megerősítse az Uniót a tagállamokkal szemben, hanem valami egészen más. Mégpedig az, hogy segítségével az Unió erős globális partnerré váljon, aminek révén az egyes tagállamok is megerősödnek. Ez a Lisszaboni Szerződés nyílt célja. Ez a szerződés azonban elsősorban a kisebb uniós tagállamok érdekeit szolgálja. Egy 10 millió lakosú ország – vegyük például az Ön hazáját, Barroso úr – Brazíliával összehasonlítva Portugália mára elveszítette 19. századi jelentőségét. Egyértelmű, hogy a 21. században Brazília az erősebb ország. A többi európai államhoz hasonlóan Portugáliának is szüksége van az Unióra azért, hogy együtt erősek lehessünk. Az olyan kérdésekben mint az éghajlatváltozás, a pénzügyi válság, a globális járványmegelőzés, az éhínség elleni világméretű küzdelem, a béketeremtés és az erőforrásokért vívott háborúk megelőzése, Európa csak úgy maradhat talpon, ha egységes közösségként működik; ha önálló egységekre bomlik, akkor össze fog omlani.

Éppen ezért a következő kérdést kell feltennünk Klaus elnök úrnak: felmérve az általa vállalt felelősség mértékét, lehetséges-e, hogy valaki – aki bevallása szerint alkotmányos jogával él, amit nem tudok cáfolni –, egymaga ekkora felelősséget vállaljon, amikor valamennyi kormány és parlament, és immár az ír polgárok „igen”-nel szavazó 67 százaléka is más véleményen van?

Fel kell tennünk egy kérdést Klaus úrnak. Tisztában van-e vele, hogy a kontinens története fordulóponthoz érkezett, más szóval dönteni kell arról, hogy egységesen lépünk fel, és megerősödünk, vagy egyenként mindannyian elgyengülünk. Ez a központi kérdés.

Igen, nagyszerű nap volt ez Európa számára, és a Szerződés végleges ratifikálásának napja még nagyszerűbb lesz. Klaus úrnak fel kell vállalnia e történelmi jelentőségű felelősséget, és alá kell írnia a Szerződést.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Múlt pénteken történelmi jelentőségű lépést tettünk: „igen” szavazat született, 67 százalékos többséggel. Valamennyi európai alkotmányt kétharmados többséggel lehet módosítani. Ha jól tudom, Svédországban is kétharmados többségre van szükség.

Köszönetet kell mondanunk Brian Cowennek. Külön köszönet illeti még Pat Coxot, aki nagyszerű munkát végzett, és valamennyi Lisszabon-párti ír képviselőnek, mert fantasztikus kampányt folytattak a Szerződésért. Elégedett vagyok tehát. Mégpedig azért, mert az egész feladat a Nizzai Szerződést követően kezdődött, a laekeni nyilatkozattal, és a folyamat nyolc évig tartott – megíérhetem, elnök úr, hogy nem kezdem újra.

Az írországi „igen”-nel, közvetlenül vagy közvetve Európa valamennyi polgára igent mondott a Lisszaboni Szerződésre. Ez az üzenet az euroskeptikusoknak is szól, akik azt hangoztatták, „nem – a polgárok ellenzik Európát, az európai intézményeket”. Az ír lakosság 67 százaléka: a pénteki események világos üzenetként szolgálnak az euroskeptikusok számára.

Minden érintettet fel kell kérnünk, hogy saját hatáskörén belül segítse elő a Lisszaboni Szerződés mihamarabbi hatályba lépését. Itt az ideje, hogy lezárjuk a folyamatot. Az ír „igen” nyomán egyértelmű, hogy a Szerződés hatályba fog lépni; ebben biztosak lehetünk, hiszen ez volt az utolsó akadály. Azt azonban nem tudjuk, ez mikor fog megtörténni, és úgy gondolom, ez az a kérdés, amelyről ma délután beszélnünk kell. Addig is, mi a teendő?

Nyilvánvaló, hogy meg kell várnunk a Cseh Köztársaság alkotmánybíróságának ítéletét. Mint Ön tegnap a *Le Monde* napilapnak nyilatkozta, a legrosszabb esetben további hónapokat kell várnunk, és úgy vélem, a Parlament egyetlen képviselője sem tartja megengedhetőnek, hogy az Unió az elkövetkezendő hónapokban valódi hatalom nélkül működjön. Elfogadjuk, hogy a Bizottság aktuális ügyekkel foglalkozik majd, mivel október 31-ét követően az aktuális ügyekkel kell foglalkoznia. Cselekednünk kell, mégpedig sürgősen. Ezért, Reinfeldt úr, Önt mint a Tanács elnökét arra kérem, mihamarabb indítsa el a Bizottság tagjainak kinevezési eljárását.

Három héttel ezelőtt a Bizottság elnökéről történő szavazáskor azzal érveltünk, hogy a jelenlegi válság nem teszi lehetővé a döntés elhalasztását. Ez az Ön érvelése volt. Most ugyanez vonatkozik a Bizottság tagjainak kijelölésére is. Nem szükséges várni: létre lehet hozni az új Bizottságot a jelenlegi Szerződés alapján, a jelenlegi főképviselei státusszal, majd a Lisszaboni Szerződés ratifikálását követően megváltoztatható a főképviselei jogállása, és hivatalba léptethető a Tanács elnöke. Valójában nincs rá okunk, hogy tovább várjunk a Bizottság megalakításával.

Ha jól értettem, amit a Bizottság elnöke néhány perccel ezelőtt mondott, ő is ugyanezt javasolja. Attól tartok, hogy azt mondja majd: „Nem, várok még, várok, mert egy átfogó csomagot szeretnék, olyat, amely a Tanács elnöke kérdését is magában foglalja.” Azt mondom, ez nem probléma: készítsék el az átfogó csomagot. Készítsék el most, és a Tanács elnökéről szóló döntés ugyanúgy politikai lesz, mint a Barroso úrral kapcsolatos első döntés. Politikai és nem formális döntés nyomán lett jelölt, mert azt kértük, hogy a kinevezését később tegyék hivatalossá. Ugyanez járható út a Tanács elnöke esetén is, majd a Szerződés ratifikálását követően a teljes csomag hivatalossá válhat. Módosítható a főképviselő jogállása, aminek nyomán a Bizottság alelnöke lesz. Ezzel egyidejűleg a Tanács elnökéről szóló jelenlegi politikai döntés is átültethető a gyakorlatba; a hatályba lépés után hivatalossá tehető.

Ez a legjobb út, így gyakorolhatjuk ugyanis a legnagyobb nyomást az aláírást eddig még nem teljesítő országokra: tegyük hivatalossá, így tisztában lesznek vele, hogy előre szeretnének lépni. Ezzel pedig nem kell még heteket vagy hónapokat várni. Mindenesetre Ön is mondta, hogy nincs vesztegetni való időnk. Egyetérttek: a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságban nincs vesztegetni való időnk.

Állítsák össze most a Bizottságot, amilyen gyorsan csak lehetséges. Győzze meg kollégáit a Tanácsban, és a jelenleg hatályos Szerződés alapján döntsenek a főképviselő személyéről. Válasszák ki az egyik jelöltet a Tanács elnöki tisztjére – mint láttam, elegendő számú jelentkező van –, és folytassák le a kinevezési eljárást.

Daniel Cohn-Bendit, a *Verts/ALE* képviselőcsoport nevében... – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, az Írországból történelemből egyértelmű tanulságot vonhatunk le.

Az írek, amint azt Guy Verhofstadt úr mondta, 67 százalékból igennel szavaztak, amely jelentős többség, mivel a valóság felnyitotta a szemüket. Elsősorban a válság valósága, amelyben megérezték, hogy szükségük van Európára. Ugyanakkor azt is érezték, hogy a szavazás – ahogy Joseph Daul úr helyesen megjegyezte – tulajdonképpen azt jelentette, hogy vagy igent mondanak, vagy elindítják a kilépési folyamatot. Fontos megérteni, hogy az európai népszavazásoknak csak úgy van értelme, ha a döntések következményekkel járnak. Ha csupán játékról vagy egyfajta szeszélyről van szó, akkor lehet nemet mondani, és minden marad a régiben. Ez pedig oda vezet, hogy mindenki az aktuális hangulatának megfelelően válaszol.

Úgy vélem, folytatódnia kell az Európáról szóló vitának. El kell jutnunk egy európai népszavazásig, amelynek során minősített többség alapján minden európai polgár szavazhat, és a nemmel válaszolóknak közölniük kell, elfogadják-e a szavazás eredményét, és maradnak az Európai Unióban, vagy ki szeretnének lépni. Ha az angolok úgy érzik, ez a megjegyzés nekik szól, akkor jól gondolják, ugyanis véget kell vetnünk annak, hogy Európa zsarolás áldozatává válhasson. Egy demokratikus térség nem lehet folyamatosan kitéve a zsarolásnak, ha pedig nem sikerül megoldanunk ezt a problémát, úgy gondolom, hogy az európai demokratikus térség nem lesz működőképes.

A második dolog, amit világosan meg kell értenünk, az a jelenlegi helyzet. Guy Verhofstadt már említett két-három pontot e kérdéssel kapcsolatban, ami azonban igazán megijeszt, az az, hogy Barroso úr személyével kapcsolatban nyilvános vita folyt. Nem nyertünk, veszítettünk, ilyen az élet, de valódi nyilvános vitára került sor. Ezt követően nézeteltérés alakult ki, és a többség győzött.

Schulz úr, nem kellene mindig másokra mutogatnia. Ha valamennyi szocialista képviselő velünk együtt Barroso úr ellen szavazott volna, nem lett volna többségi eredmény. Ezt is ki kell mondani; nem lehet csak az egyik vagy csak a másik szempontot kiemelni. Ilyen az élet, így működik. Igen, így van, Martin, Ön szeret másokat hibáztatni, egyszer-egyszer azonban a szociáldemokratáknak is felelősséget kellene vállalniuk a saját vereségükért, ellenkező esetben sosem fogunk győzni.

Most a folyamattal kapcsolatban szeretnék szólni, és e tekintetben nem értek egyet Önnel, Reinfeldt úr. Az Európai Tanácsnak saját elnöke lesz. Nem szeretném, ha ez puccs formájában valósulna meg. Hirtelen, az utolsó pillanatban javasol majd valakit, és egy héten belül döntés születik az ügyben. Úgy gondolom, Európának joga van a nyilvános vitához, és valamennyi tagállamnak joga van ahhoz, hogy véleményezze az Ön javaslatait. Legyen szó akár Blair úrról, Balkenende úrról, Jean-Claude Juncker úrról vagy Guy Verhofstadt úrról, úgy vélem, jogunk van a nyilvános vitához. Nem a kormányoknak kellene döntést hozniuk Európa elnökének személyéről, ráadásul zárt ajtók mögött, az utolsó pillanatban.

Azért mondom ezt, mert mindenki tudja, hogy a mai közvélemény nem támogatja Blair urat, és azt is tudjuk, Jean-Claude Juncker úrral szemben méltánytalan lenne, ha azért nem kapna esélyt, mert Merkel asszony és Sarkozy úr ellenzik a kinevezését. Ez nem egy nyílt, demokratikus vita. Először minden véleményt meg kell hallgatnunk, és Önök azt követően dönthetnek. Ugyanez vonatkozik a főképviselő személyére is. Mindenki nyújtsa be a javaslatait.

Egy dolgot szeretnék még mondani. Barroso úrnak és Verhofstadt úrnak ebben az esetben igaza van. Azért kellett megválasztanunk Barroso urat, mert Önök azzal érveltek, hogy ez sürgős lépés, most pedig egy döntésképtelen Bizottság áll majd fel, amely addig fog működni, amíg végső döntés nem születet az ügyben. Minden a cseheken múlik.

Ugyanakkor van egy további szempont is. Javaslatot tettünk a teljes Bizottság és Barroso úr mandátumának meghosszabbítására pontosan annak érdekében, hogy a testület teljes jogkörrel folytathassa le a koppenhágai konferenciával kapcsolatos tárgyalásokat. Véleményem szerint elfogadhatatlan, ha nem indítjuk haladéktalanul útjára a bizottsági folyamatot azáltal, hogy előterjesztjük a tagokra vonatkozó javaslatainkat. Találó volt Verhofstadt úr azon meglátása, hogy amennyiben a csehek nem foglalnak állást, akkor nem delegálhatnak tagot a Bizottságba, a Nizzai Szerződés értelmében ugyanis csökkenteni kell a biztosok számát. Ha a csehek még az eljárás lezárását megelőzően állást foglalnak, a döntés a Lisszaboni Szerződés értelmében születik majd meg, és ebben az esetben delegálhatják saját biztosukat. Tiszta lapokkal kell játszani.

Befejezésképpen csak egy dolgot szeretnék mondani. A Lisszaboni Szerződés után is folytatnunk kell a vitát. A Lisszaboni Szerződés még nem a történet vége. Európa alkotmányossá tétele nem állhat meg a Lisszaboni Szerződés elfogadásánál. Ha nincs bátorságunk ahhoz, hogy a Szerződés hatálybalépését követően is folytassuk a vitát, úgy vélem, történelmi lehetőséget mulasztunk el.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr! Kezdő politikusi éveim nagy részét azzal töltöttem, hogy a Cohn-Bendit úrhoz hasonló veszélyes egyének ellen küzdöttem. Az imént komolyan megijedtem, amikor rájöttem, hogy felszólalásának néhány pontjával egyetértek, és csak az nyugtatott meg, hogy záró megjegyzései már ismét ellentétesek voltak saját meggyőződésemmel. A brit konzervatívok európai parlamenti képviselőjeként próbálok következetes álláspontot képviselni. Azok számára, akik támogatják azt az elképzelést, amely szerint több nemzetállam szabad együttműködés céljából csatlakozik Európához, a Lisszaboni Szerződésnek talán mégsem kéne olyan nagy öröme okot adnia.

Az Unió tragédiája az, hogy – az Eurostat adatai szerint – túl sok ember szemében elitista projektté vált, amely rákényszeríti saját ideológiáját az egyre szkeptikusabb közvéleményre. Elveszítene egy népszavazást, ezért kiírnak egy másikat, hogy a kívánt eredményt kapják. Ha az „alkotmány” szó népszerűtlennek és elfogadhatatlannak bizonyul, új köntösben találják, hogy a múltbéli elutasítást figyelmen kívül lehessen hagyni. Ha az ígért népszavazás megnyerhetetlennek tűnik, akkor látszólag mindennemű szégyen vagy zavarba esés nélkül eltörlik. Az Egyesült Királyságban minden politikai párt, köztük a kormányzó párt is ígéretet tett a brit polgároknak arra vonatkozóan, hogy Európa jövőjével kapcsolatban ki fogják kérni a véleményüket. A szocialisták és a liberálisok nem teljesítették ezt az ígéretet. Az ilyen politikai trükkök rövid távon talán előnyt jelenthetnek, az azonban elszomorító, hogy az effajta cinikus manőverek nyomán aligha erősödik majd az európai nemzetek politikusokba vetett bizalma.

Az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportjában a közvélemény részéről megnyilvánuló támogatás és a tagállami intézmények által nyújtott demokratikus törvényesség biztos alapjára épülő Európát szeretnénk. Véleményünk szerint azonban a Lisszaboni Szerződéssel ismét rossz irányba teszünk egy lépést. Azáltal, hogy megnyitja az utat egy nemzetek fölötti kül- és biztonságpolitika előtt, hogy kibővíti az európai intézmények hatáskörét, valamint hogy a nemzeteink számára létfontosságú szakpolitikákban eltörli a vétőjogot, a Szerződés drámai lépést tesz a sokak által rettegett szuperállam felé. Az európai polgárok nem egy egyre centralizáltabb, saját hatalmát a tagállamok rovására folyamatosan növelő Uniót szeretnék, amely távol áll mindennapi problémáiktól. Ugyanakkor valóban szeretnék egy sokszínű Európát, ahol különböző kultúrák és életstílusok találkoznak, ahol megvalósítható az érték növelése. Egy megreformált Uniót akarnak, egy elszámoltathatóbb, átláthatóbb, demokratikusabb Uniót, amely azokon a területeken, ahol felhatalmazással rendelkezik, értéket nyújt a pénzükért; egy hozzájuk közelebb álló, szorosabban kapcsolódó Európát szeretnék.

A Lisszaboni Szerződés éppen ezért kihagyott lehetőség. Tagja voltam az általam határozottan támogatott laekeni nyilatkozatot követő konventnek, amely megszövegezte az eredeti alkotmányos szöveget. Jól ismerem a részleteket, a jó és a rossz pontokat egyaránt. Az Egyesült Királyság konzervatív képviselői következetesek maradtak. Meggyőződésünk, hogy a Szerződés jelenlegi formájában nem fogja elősegíteni a polgárok érdekeinek érvényesítését. Az Európai Konzervatívok és Reformisták csoportjában továbbra is küzdeni fogunk saját európai uniós elképzelésünk megvalósításáért, amely elképzelés összhangban áll az európai polgárok reményeivel és törekvéseivel. Továbbra is olyan Európai Unió mellett fogunk érvelni, amely a jövőbeli, nem pedig a múltbeli célokhoz alkalmazkodik, valamint a polgárai támogatása által biztosított szilárd alapokon nyugszik, és nem csupán néhány kiválasztott személy prioritásai határozzák meg. Ezen valamennyiünknek érdemes elgondolkoznia.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Képviselőcsoportom mindig is támogatta a reformszerződésről szóló, Európa-szerte kötelező népszavazást. Egyedül az ír választóknak adatott meg a lehetőség, hogy másfél évvel ezelőtt közvetlenül hozzák meg döntésüket. Ha azt szeretnénk, hogy a polgárok döntsenek, akkor el kell fogadnunk az eredményt, akkor is, ha az nem kedvez számunkra.

Írország kormánya, részben a más tagállamok részéről tapasztalt nyomás hatására, a demokrácia elvével összeütközésben egy második népszavazást tartott. Ez alkalommal megkapták a kívánt eredményt. Mi baloldaliak tiszteletben tartjuk a demokrácia elvét, az EU politikai irányultságával kapcsolatos aggodalmaink azonban továbbra is fennállnak. Az írországi „nem” szavazatok száma azt jelzi, hogy ezen aggodalmainkkal nem vagyunk egyedül.

Bírálatunk három fő pontja a következő: először is, a pénzügyi piacok liberalizációját célzó korábbi politika, az adóverseny, a pénzügyi politika és a gazdaságpolitika szétválasztása, valamint a szociális állam leépítése mind hozzájárultak a gazdasági és pénzügyi válsághoz. Ennek eredményeképpen Európában nőtt a szegénység és az egyenlőtlenség mértéke. A pénzügyi piacok szabályozása terén a szándéknyilatkozatokon kívül ez idáig vajmi kevés történt. Ellenkezőleg, míg a munkanélküliségi mutatók egyre nőnek, a nagybankok ismét hatalmas nyereségekre számíthatnak. A Lisszaboni Szerződés tovább folytatja a szabad versennyel egybekötött piacgazdaság-politikát. Ezt nem támogathatjuk.

A szociális kihívások megoldását illetően ehelyett egy alapvetően más megközelítést javasolunk. Célunk egy, a társadalmi haladásról szóló záradék bevezetése, amely Uniószerint érvényes minimálbérösszegeket ír elő – ugyanazon a helyen, ugyanazért a munkáért ugyanakkora összeget. Fel kell vennünk a harcot a bérdőmping ellen.

Második bírálati pontunk szerint a tagállamok felhívása katonai erejük fokozatos növelésére összeegyeztethetetlen a baloldal céljaival, csakúgy, mint egy európai fegyverkezési ügynökségnek az elsődleges európai jogba történő belefoglalása. Nem támogatjuk a saját érdekeink érvényesítését célzó globális katonai missziókat. Nem kérünk ebből a szerződésből; fegyverkezési szerződés helyett inkább a leszerelést célzó szerződést szeretnénk látni. Ellentmondásos, hogy ezért Európa ellenségeiként hivatkoznak ránk. Bárkit, aki az európai fegyverkezést támogatja, Európa barátjának tekintenek, míg a leszerelésre ösztönző személyeket Európa ellenségeinek tartják. Politikai szempontból ez teljesen abszurd!

Lezajlott tehát az írországi népszavazás, és még ha nem úgy végződött is, ahogyan szeretttük volna, a baloldal továbbra is azon dolgozik majd, hogy Európában közvetlenebb demokrácia valósulhasson meg.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr! Ez az egész végtelenül egyszerű, nem igaz? Egy írországi döntés született a Szerződés ellen, egy pedig mellette, ha tehát rendelkezünk némi sportszellemmel, három közül kellene választani, annyi különbséggel, hogy a harmadik népszavazás lehetne egy teljesen szabad és méltányos referendum. Ami ugyanis Írországban történt, az semmiképpen nem volt az! Őszintén szólva remélem, mindannyian nagyon büszkéek magukra, nem tettek ugyanis mást, mint hogy kinézték a legkisebb gyereket a játszótéren, sarokba szorították, és jól megrugdosták. Ez az erőszakos gyerekek győzelme; a nagy pénz és a bürokraták győzelme. Az egész egy paródia!

(Kellemetlenkedő hozzászólás)

Ó, Ön tehát tiszteletben tartja ezt az eredményt? A korábbi eredményt viszont nem tartotta tiszteletben, ha jól tudom. Az Európai Bizottság több millió adófizetői fontot – fontot vagy eurót, nem számít, illetve a mi esetünkben mégis, hiszen hála istennek mi még a fontot használjuk – költött minderre, több milliót. Az „igen” és a „nem” oldalra fordított költségek közötti különbség aránya valahol 10:1 és 20:1 között volt. Az ír népszavazási bizottság nem végezte rendesen a munkáját, nem tájékoztatta az ír polgárokat arról, hogy természetesen a lisszaboni alkotmányos szerződés a saját alkotmányukra nézve is jelentős következményekkel jár majd; és talán mind között az a legrosszabb, hogy az ír műsorszolgáltató bizottság módosította a szabályokat, így egyenlőtlen lett az „igen” és a „nem” szavazatot támogató hirdetések aránya. A helyzet felháborító volt. A kampány célja azonban, amiért Önök mind kampányoltak, az volt, hogy az emberek mondjanak „igent a munkahelyekre”. Erről szólt az egész. Akkor itt egy friss sajtóhír: az Aer Lingusnál ma elbocsátások történtek, az Intel pedig, az a vállalat, amely 400 ezer euróval támogatta az „igen” kampányt, 300 munkavállalónak mondott fel a mai napon. Szombat óta 1550 munkahely szűnt meg, az „igen” szavazatnak köszönhetően megmaradt munkahelyeknek a politikai osztály tagjai örülhetnek.

Gyanítom, hogy mindennek vége. Gyanítom, hogy Írország számára függetlenségük időszaka a történelem igen rövid fejezete lesz csupán. Nem hiszem, hogy Klaus elnök úr állja majd a sarat, de remélem, hogy így

lesz; remek, bátor embernek ismerem. Mégis úgy tűnik, hogy a bürokrácia győzedelmeskedett a nemzeti demokrácia felett. Történelmi megközelítéssel élve úgy vélem, Nagy-Britannia ismét egyedül találja magát, talán ahhoz hasonlóan, ahogy 1940-ben, ugyanakkor...

(Vegyes reakciók)

...valódi vita folyik, itt valódi vita zajlik. Mi értelme a konzervatív miniszterelnöknek, ha Blair úr lesz a hűbérúr? Mi értelme a külügyminiszternek, ha az EU-nak saját külügyminisztere van hozzá tartozó diplomáciai szolgálattal? Mi értelme van így bárminek? Ami engem illet, a tényleges vitát éppen az írországi népszavazás indítja útjára. Nem áltathatjuk magunkat tovább: ha valódi demokráciát akarunk, nem maradhatunk az Európai Unió tagjai, ezért kampányolni fogunk azért, hogy Nagy-Britannia kilépjen az Unióból, és ezt mihamarabb tegye meg.

Andrew Henry William Brons (NI). - Elnök úr! Tegnap megkérdeztem Wallström asszonytól, a Bizottság alelnökétől, vajon a Lisszaboni Szerződés lényegében ugyanaz-e, mint az általa felváltott alkotmányos szerződés. Azt válaszolta, hogy a módosítások többnyire a brit kormány kérésein alapult, és a nevekre, valamint a jelképekre vonatkoztak. Nem mondta, hogy „csak”, de akár mondhatta is volna.

Az alkotmányos szerződést a francia és a holland választók már elutasították, az Egyesült Királyságban pedig népszavazást tartottak volna a kérdésben. Ez egyértelműen nemleges eredménnyel zárult volna. Világos, hogy az alkotmányos szerződésnek az európai reformszerződéssel történő felváltása a brit kormány kérése nyomán jött létre annak érdekében, hogy ne kelljen eleget tenniük a népszavazásra tett ígéretüknek.

A tartalom változatlan maradt, ugyanakkor a nevek és a jelképek egy rendkívül tisztességtelen kijelentés részeként módosultak: e szerint a két szerződés eltér egymástól, és nem lesz szükség a népszavazásra. Hogyan nevezheti az effajta megtevesztést és becstelenséget bárki is demokráciának?

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Először is köszönetet szeretnék mondani a képviselőcsoportok vezetőinek észrevételeikért. Úgy látom, sokan sürgetnék a folyamatot, amit megérték.

Véleményem szerint el kell ismernünk, hogy egy többé-kevésbé ismeretlen területtel nézünk szembe. Ha a jogalapot vizsgáljuk, valójában úgy terveztük, hogy a Lisszaboni Szerződés idén január 1-jétől hatályba lép. Jelenleg megpróbálunk rugalmasan fellépni egy új helyzetben, amely az Írországból, de több más tagállamban is tapasztalható körülmények nyomán alakult ki.

A svéd vitákra gyakran igaz, hogy érveléskor a demokráciára hivatkozunk. Ez így helyes. Erre fogok most is kísérletet tenni. Ha egy új szerződés hatályba lép, nyilvánvaló, hogy azt mind a 27 tagállamnak ratifikálnia kell. Ezt kell elérnünk, és ezért fogalmazok pontosan, hogy jelenleg 24 ratifikációnál tartunk. Hátravan még három tagállam, és a leghosszabb ideig előreláthatólag a Cseh Köztársaságra kell majd várnunk.

A 27 ratifikációt követően továbbléphetünk. Írország még nem ratifikálta a Szerződést. A folyamat befejezéséhez parlamenti ratifikációra van szükség. Mondhatnánk, hogy ez egyszerű, azonban körütekintően kell eljárni, így tehát sosem lehet tudni. Ha mind a 27 ratifikáció megszületett, akkor egyértelművé válik a helyzet, és továbbléphetünk a Lisszaboni Szerződésre.

Mindeközben fontos megjegyezni, hogy valamennyi említett Szerződés különböző nézőpontok egyensúlyozása révén jött létre, és egyértelmű, hogy jómagamnak és a jelenlévőknek is kötelessége e Szerződések előírásai szerint eljárni. Gyakran előfordul, hogy olyasvalamit teszünk, ami nem áll összhangban a Szerződéssel. A svéd elnökséggel most az előbbit próbáljuk elérni.

Ezért mondom Önöknek, hogy megpróbálunk gyorsan reagálni egy olyan helyzetre, amely a jelen pillanatban a Cseh Köztársaság prágai alkotmánybíróságának a kezében van. Amint döntenek arról, foglalkoznak-e a hozzájuk benyújtott panasszal, a svéd elnökség azonnal megteszi a következő szükséges lépést. Ez a működő demokrácia, ugyanis pontosan a Szerződések előírásainak, valamint az említett tagállamok reakcióinak megfelelően járunk el.

Üzenetem lényege az, hogy ilyen egyértelmű többség esetén minél hamarabb ratifikálni kell a Lisszaboni Szerződést, mert meggyőződésünk, hogy az egy megfelelőbben működő Európához vezet majd; mindazonáltal alapos munkát fogok végezni. Tiszteletben fogom tartani a Szerződéseket, és azt is, hogy mielőtt ezt a lépést megtehetjük, mind a 27 tagállamnak ratifikálnia kell a Lisszaboni Szerződést.

Nagyon köszönöm az észrevételeiket és a támogatásukat.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr! Néhány észrevételt fűznék a képviselőcsoportok vezetőinek felszólalásaihoz, és valamennyiüknek megköszönöm a vitában való részvételt. A két szerződés közötti átmenettel kapcsolatos intézményi kérdések jogi és politikai szempontból is igen összetettek, és valamennyi intézmény részéről bölcs hozzáállást kívánnak meg. Természetesen szeretnénk, ha az új Szerződést mihamarabb jóváhagynák. Az Európai Parlament képviselőinek többsége támogatja, valamennyi kormány támogatja, a Bizottság pedig mindenképpen támogatja.

A lényeg az, ahogyan a miniszterelnök úr az imént rámutatott, hogy a Szerződés elfogadására csak a jelenlegi Bizottság mandátumának lejárta után fog sor kerülni. A Bizottság mandátuma e hónap végéig érvényes, tehát elkerülhetetlen, hogy a testület egy ideig „ügyvivő” Bizottságként működjön. Ezért gondolom úgy, hogy a Parlament helyesen járt el, amikor korábban döntött a Bizottság elnökének személyéről, ennek köszönhetően ugyanis a Bizottság elnöke megkapta a szükséges felhatalmazást, a politikai felhatalmazást ahhoz, hogy a rendkívül fontos nemzetközi kötelezettségek teljesítése során képviselje a Bizottságot. Ez bölcs döntés volt az Európai Parlament részéről.

Most az a legfontosabb, hogy megvizsgáljuk, hogyan kezelhető az átmenet. Ma tárgyaltunk erről a Bizottságban, és a testület arra a következtetésre jutott, hogy lehetőség szerint az új Bizottságot a Lisszaboni Szerződésnek megfelelően kellene hivatalba léptetni. Ez a véleményünk, ugyanis ez az a Szerződés, amelyet szeretnénk; ez az a Szerződés, amely a Bizottság megalakítása tekintetében bővített jogkörrel ruhazza fel Önöket, a Parlamentet. A főképvisező például egyben a Bizottság alelnöke is lesz, így szavazniuk kell a főképvisező személyéről. Ha a Nizzai Szerződés végrehajtásánál maradunk, erre nem fog sor kerülni, ezért úgy gondoljuk, hogy az új Bizottság lehetőség szerint a lisszaboni szabályok értelmében lépjen hivatalba. Ez ugyanakkor természetesen egyrészt bölcs belátás, másrészt pedig időzítés kérdése. A múltban, pontosabban annak a Bizottságnak hivatali ideje során, amelyben először tevékenykedtem, már előfordult, hogy az első három hétben az előző Bizottság működött meghosszabbított mandátummal.

A kérdés tehát az: mennyi időt vesz mindez igénybe? Ezért szögeztem le nagyon gyorsan – és Reinfeldt miniszterelnök úr tudja, mire gondolok –, hogy a néhány hetes várakozás egy dolog; a határozatlan ideig tartó várakozás azonban már más. Mindez ítélőképesség, politikai ítélőképesség kérdése, és remélem, hogy a cseh partnereinktől kapott információk alapján az Európai Tanács helyesen dönt majd. Ebben a kérdésben kell tehát döntenie az Európai Tanácsnak a hónap végén.

Természetesen nem szeretnénk – úgy vélem, ez senkinek sem áll érdekében –, ha teljes körű jogi illetékességgel nem rendelkező Bizottság állna fel. A Bizottságnak ez nem érdeke, és biztos vagyok benne, hogy az Európai Parlamentnek sem. Ezért mondtam, hogy készen állok: kész vagyok elkezdni az új Bizottság felállítását, amint tisztázódtak a jogi kérdések és az Európai Tanács megindította a folyamatot. Ennek érdekében a Tanácsnak meg kell hoznia néhány döntést. Szeretném, ha javaslatot tennének a főképvisező személyére, a Lisszaboni Szerződés értelmében ugyanis a főképvisező személyét mint a Bizottság alelnökét a Bizottság elnökének is jóvá kell hagynia.

Néhány észrevételre reagálva hangsúlyozni szeretnék egy-két pontot, és meg szeretném nyugtatni az érintett képviselőket. Néhányan úgy fogalmaztak, hogy „európai elnökünk” lesz. Sajnálom, de nem lesz „európai elnökünk”. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően az Európai Tanácsnak lesz elnöke: ez egészen más. A Parlamentnek is van elnöke, a Bizottságnak is, mostantól pedig az Európai Tanácsnak is lesz. Ezt fontos kiemelni, mert úgy érzem, néha születnek bizonyos intézményi tendenciákkal kapcsolatos elképzelések, és nem fogadom el, az Európai Bizottság sem fogadja el azt az elképzelést, amely szerint az Európai Tanács elnöke Európa elnöke, ez ugyanis nem szerepel a Szerződésekben.

(Taps)

Nem szerepel a Szerződésekben, és a Szerződéseket tiszteletben kell tartanunk. Tiszteletben kell tartanunk az intézményeket. Az Európai Parlamentnek van elnöke; a Bizottságnak van elnöke. A Lisszaboni Szerződés értelmében az Európai Tanácsnak is lesz elnöke.

Fontos, hogy megértsük, minden döntésünket a jelenleg érvényes szerződések keretein belül kell meghoznunk. Ezért gondolom, hogy amint a Cseh Köztársaság kivizsgálja az ottani helyzetet, tovább kell lépniünk. Ezért gondolom, hogy az imént az általam említett kérdésekkel – a polgári kezdeményezéstől kezdve a Külügyi Szolgálatig – az intézményközi együttműködés jegyében kell foglalkoznunk annak érdekében, hogy amikor a hivatalos döntések megszületnek, határozottan végrehajthassuk a Lisszaboni Szerződésben foglaltakat, amely véleményem szerint az Unión belül fokozottabb elszámoltathatóságot, demokráciát és hatékonyságot teremthet.

Gay Mitchell (PPE). - Elnök úr! Mivel a vitában elsőként szólok fel írásként, köszönetet szeretnék mondani kollégáimnak az írási válaszokkal kapcsolatos pozitív észrevételeikért. Köszönetet mondok a vita során már említett személyeknek is. Megjegyzném, hogy két személyt, akik az „igen” szavazatért folytatott kampány során nagy bátorságról tettek tanúbizonyságot, és hazájuk érdekeit saját pártpolitikai megfontolásaik elé helyezték – Enda Kenny képviselő urat, a Fine Gael párt vezetőjét, és Eamon Gilmore képviselő urat, a Munkáspárt vezetőjét – ez idáig még nem illettük köszönettel. Teljesen önzetlenül mindenki másnál többet tettek annak érdekében, hogy biztosítsák a kampány sikerét, ami szeretném, ha itt ma feljegyzésre kerülne.

A Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos írországi folyamat jól mutatja, hogy ha erőfeszítéseket teszünk annak érdekében, hogy az emberek csatlakozzanak hozzánk, akkor készek elfogadni a vezetést. Az európai projekt továbbra is az európai és a világ más részein élő polgárok legnagyobb esélye a békés és virágzó jövő megvalósítására. Nem feltételezhetjük, hogy az emberek maguktól rájönnek ennek az előnyeire. Minél nyíltabb kommunikációt kell megvalósítanunk, és a lehető legnagyobb mértékben be kell vonnunk őket a folyamatokba, miközben ismertetjük az előnyöket. A bővítés nem lassította le az európai projektet. Épp ellenkezőleg, lehetővé tette számunkra, hogy másokkal is megosszuk ezeket az előnyöket. Ténylegesen létrejött az egység a sokféleségben.

Voltak olyanok Írországon belül, akik nem voltak tisztában a Szerződés tartalmával; mások miatt aggódtak, hogy az abortuszt kényszerűen kötelezővé teszik egy tagállamban, megint mások a semlegesség, biztosuk elvesztése és miatt kételkedtek, hogy az ország elveszítheti a saját közvetlen adópolitikája feletti ellenőrzést. Az első népszavazást követően az írási parlament különleges bizottsága meghatározta a polgárok aggodalmait, és ezekre a kérdésekre, valamint legfontosabbként a Bizottság jövőbeli összetételét érintő változásokra vonatkozóan a kormány garanciákat kapott partnereinktől.

E folyamat minden fázisában tanúi lehettünk a demokrácia gyakorlati megvalósulásának. Az írási parlamentnek azért volt joga és kötelessége megtenni mindazt, amit tett, mert a független írási nép felruházta ezekkel a jogokkal és kötelességekkel. A magas részvételi arány és az „igen” szavazatok elsőpró aránya egyértelműen azt jelzi, hogy a polgárok demokratikus akarata teljesült.

Elnök úr! Támogatom, amit a polgáraink körében felmerült aggodalmakkal kapcsolatban mondott. Hadd említsek meg még egy kérdést, amely érzésem szerint figyelmet érdemel. Írországon belül és más tagállamokban is vannak, akik úgy gondolják, az EU egyre ellenségesebb helyé válik a kereszténység, és általában véve a vallások számára. Bevallom, jómagam is tapasztaltam tiszteletlenséget magukat igazságosnak és liberálisnak valló személyek részéről, akik azonban korántsem azok, ha arról van szó, hogy egy vallásos ember nézőpontjából kellene megpróbálni megközelíteni a dolgokat. Tiszteletben tartom azokat, akiknek nincs saját vallási meggyőződésük, ugyanakkor teljes mértékben elvárom tőlük, hogy ezt a tiszteletet viszonozzák. Erről szól az uniós projekt. Ismétlem: egység a sokféleségben. A második írási népszavazás jelzi, mit érhetünk el, ha ténylegesen bevonjuk polgárainkat a munkánkba. Ezeket a szavakat a nyitott füllel járónak és az utókornak ajánlom.

Kezdjük el tehát a ratifikálás befejezését, majd a Lisszaboni Szerződésben foglalt ígérek teljesítését, amelyek a következők: a demokrácia és az átláthatóság növelése, következetes szerep a világban, valamint az Unión belül kötelező, az elfogadásra és a részvételre vonatkozó elvekkel megegyező elvek alkalmazása a világ többi országával, különösen a legszegényebbekkel fenntartott kapcsolatainkban.

Proinsias De Rossa (S&D). - Elnök úr! A témában legutóbb folytatott vita során azt jósoltam, hogy az írek elutasítják majd a Gerry Adams, Nigel Farage és Joe Higgins részvételével zajló politikai cirkuszt. Örömmel szolgál, hogy elmondhatom, igazam volt.

El kell ismerni, a Nigel Farage-féle paródia egy ideig emelte az írási nép hangulatát, de természetesen az írási demokrácia iránt érzett megvetése a mai napon is áradt minden egyes porcikájából. Nagy-Britannia EU-ból való kilépésének az írási választókon keresztül történő elérésére tett próbálkozásai véleményem szerint a brit-írási közös történelemről való csekély ismereteiről tanúskodtak.

Ennél is fontosabb, hogy az írási választók nagy többséggel kijelentették: a jövőnk Európában van, Európa kedvező Írország számára, és Írország hasznosan hozzájárulhat az Unió további fejlődéséhez. Remélem, hogy rövid időn belül valamennyi tagállam ratifikálja majd a Szerződést, és hogy az intézményi, demokratikus és szociális reformok további késlekedés nélkül végrehajthatók lesznek. A világnak hatékonyabb Unióra van szüksége annak érdekében, hogy gazdasági, környezetvédelmi és társadalmi szempontból egyaránt megvalósítható legyen a fenntartható fejlődés célkitűzése.

Tisztázni szeretném az Önök számára, Barroso úr és Reinfeldt úr, hogy Európa népei tetteket várnak az Uniótól. Nem kell már meggyőzni őket arról, hogy az előttünk álló problémákra globális és belső megoldásokat kell találnunk. Immár azt szeretnék látni, hogy ténylegesen fellépünk a jelenlegi válságok megoldása érdekében. Kézszelhető tettekre van szükségük, nem pedig üres szövegekre.

Őszintén remélem, hogy hatékony és hozzáértő Bizottságunk lesz, amely mindenképp képes megszabadulni attól az idejétmúlt gazdasági ideológiától, amely Európát és tulajdonképpen a világ többi részét is a katasztrófa szélére sodorta. A gyakorlatban is meg kell valósítanunk a Lisszaboni Szerződésben megfogalmazott célkitűzést: a szociális piacgazdaságot, amely munkahelyeket és fejlődést teremt, és valamennyi nemzetünk számára megfelelő életszínvonalat biztosít.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). - Elnök úr! Az elmúlt héten az ír polgárok 619 ezer szavazattal elért győzelmükkel erőteljes bizalmat szavaztak az Európai Uniónak. Köszönetet szeretnék mondani a 26 másik európai kormánynak és a parlamenti képviselőcsoportoknak, akik az elmúlt 15 hónapban szorosán együttműködtek az ír kormánnyal annak érdekében, hogy az írek által a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatosan említett aggodalmakat átfogóan orvosolni lehessen.

Ez az ír polgárok, és nem feltétlenül a kormány vagy a politikai pártok győzelme. Az írek túlnyomó többséggel úgy nyilatkoztak, hogy Írország helye az Európai Unióban van.

(GA) A Szerződést támogató politikai pártok között ez alkalommal jóval szorosabb együttműködés valósult meg, mint a korábbi népszavazás idején.

A civil szervezetek, mint például az *Ireland for Europe* és a *We Belong* központi szerepet játszottak abban, hogy az emberek felismerték, nem csupán a politikai rendszer szeretne volna, ha a népszavazáson igennel voksolnak. A gazdálkodói csoportok határozottan támogatták a szerződést, és igen aktívan részt vettek a kampányban.

Az előző népszavazáshoz képest ez jelentős változás, ami a polgárok számára is egyértelmű volt.

Az Írország részére az adópolitika, a semlegesség és a társadalometikai kérdések területén nyújtott, jogilag kötelező érvényű garanciák eloszlatták az ír polgárok legfőbb aggodalmait. Remélem, hogy a Szerződést hamarosan ratifikálják, és örömmel hallottam az Önnel és a hazájával kapcsolatos híreket, elnök úr.

Ugyanakkor el kell mondanom, hogy az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja (UKIP) nevében felszólaló Farage úr részéről ma délután elhangzottak rendkívül sértők az írekre nézve, és ezt elfogadhatatlannak tartom. Az írek intelligens, éleslátással rendelkező választók, akik tisztában voltak a korábbi és a mostani Szerződés közötti különbségekkel, azzal, hogy a jegyzőkönyvek jogilag kötelező érvényű megállapodást tartalmaznak. Farage úr kollégáival együtt bizonyára örömmel hallja, hogy az Önök tevékenysége 3-4 százalékkal több „igen” szavazatot eredményezett. Így ismerik el Önt és képviselőcsoportját az ír polgárok.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Jómagam is örömmel és megkönnyebbüléssel vettem tudomásul szombaton, hogy az ír polgárok kétharmados többséggel igennel szavaztak, ami egyértelműen azt jelzi, hogy nem hiszik el többé azokat a téves állításokat és rémtörténeteket, mint amilyen például az 1,84 eurós minimálbérrel szóló volt, és igent mondtak a közös Európára.

Végre lehetőségünk nyílik rá, hogy a külpolitika terén végzett közös munkával a világ minden táján hatékonyabb konfliktusmegelőzést, az emberi jogok fokozottabb védelmét és nagyobb demokráciát biztosíthassunk, vagyis hogy jobban átérezzük az Európai Unió globális felelősségét. Ugyanakkor ahhoz, hogy a Szerződés hatályba léphessen – ezt már többen említették – szükségünk van az európai állam- és kormányfők támogatására, hogy Klaus elnök urat is meggyőzhessük a Szerződés aláírásának szükségességéről. Itt valamennyi állam- és kormányfőre gondolok. Ma reggel felháborodással hallottam, hogy az egyik kormányfő, konkrétan az osztrák kancellár, Werner Faymann egy interjúban kijelentette: amennyiben Klaus elnök úr nem írja alá a szerződést, úgy elképzelhetőnek tartja, hogy Ausztriában is népszavazást tartsanak. Ez az európai politikával szembeni felelőtlenségről tanúskodik. E tekintetben arra kérném a Tanács soros elnökét, határozottan közölje az osztrák kormányfővel, hogy közös európai felelősséget kell vállalnunk. Ugyanerre kérném továbbá a szociáldemokrata képviselőket is.

Mindannyiunknak, akik támogatjuk a közös Európát, világossá kell tennünk, hogy Klaus elnök úrnak is alá kell írnia a Szerződést, és hogy kerülnünk kell az olyan tényezőket, amelyek aláássák a Lisszaboni Szerződés megvalósításához vezető folyamatot. Hagyjuk el tehát a „Spompanadln”-t, ahogy Ausztriában mondjuk, vagyis ne tegyünk magunkévá elhamarkodottan egy álláspontot csak azért, mert az a polgárok körében népszerű lehet. Az európai politika szempontjából nézve ezt rendkívül felelőtlennek tartom, és remélem, hogy az osztrák kormányfő visszavonja az erre vonatkozó kijelentését.

Jan Zahradil (ECR). - (CS) Hölgyeim és uraim! Nem áll szándékomban beleavatkozni Írország belügyeibe, és elismerem az ír politikusok azon jogát, hogy annyi népszavazást tartsanak a Szerződéssel kapcsolatban, amennyit jónak látnak, valamint természetesen tiszteletben tartom e referendum eredményét, ugyanúgy, ahogyan a tavalyi eredményt is tiszteletben tartottam, jóllehet az a mostanival ellentétes volt. Nem tudom, melyik eredmény értékesebb vagy érvényesebb, ezért ír kollégáim talán segíthetnének ebbe. Egy dolgot azonban fel tudok mérni, mégpedig azt, milyennek tűnik mindez kívülről, milyennek tűnik a Lisszaboni Szerződés ratifikálását övező hangulat kívülről, és azt kell, hogy mondjam, a kép lesújtó. Életem első 26 évét egy olyan rendszerben töltöttem, amely nem engedélyezte a szabad választásokat, ahol nem volt lehetőség szabad választásokra, és ahol csak egy lehetséges választási eredmény létezett. Tartok attól, hogy a Lisszaboni Szerződést illetően itt, az ülésteremben és az EU-ban máshol is sok ember fejében az egyetlen lehetséges vagy elképzelhető eredmény az „igen” volt, illetve most is az, és ezek az emberek semmilyen ettől eltérő eredményt nem fogadnak el vagy engednek meg.

Azon is tündököm, mi a Lisszaboni Szerződés körüli hangulatkeltés és politikai nyomás célja, hiszen az EU végeredményben a Szerződés nélkül sem esne szét vagy omlana össze, hanem a jelenlegi megállapodások szerint folytatná tovább a működését. Ebben az esetben azt mondanám, hogy a teljes körű realpolitika vagy hatalmi politika megvalósulását tapasztalhatjuk, amelynek vajmi kevés köze van a demokratikusabb Európához és a hatékonyabban működő vagy átláthatóbb EU-hoz, ezzel szemben annál több az új és újraírt európai uniós hatalmi kapcsolatrendszerhez. Keserű szájjal mondom ezt, mert elég hosszú ideje tevékenykedem már a politikában ahhoz, hogy ismerjem a realpolitikát, de legalább magunkhoz legyünk őszinték.

Kinek a számára előnyös a Lisszaboni Szerződés? Az Európai Bizottság számára, így nem meglepő, hogy a Bizottság a Szerződés egyik legfőbb támogatója. Az Európai Parlament számára, így nem meglepő, hogy itt az ülésteremben sokan támogatják a Szerződést. Valamint az EU jó néhány befolyásos tagállama, valamint a képviselőcsoportok szövetségszövetségi tagjai számára, tartozzanak akár az Európai Néppárt, akár az Európai Szocialisták vagy az Európai Liberálisok képviselőcsoportjához. A legnagyobb félelmem mégis az, hogy egy ilyen, „a cél szentesíti az eszközt” elvét hirdető megközelítés majd visszajára fordul, és az elkövetkezendő néhány évben ellenreakcióra számíthatunk majd, illetve hogy a Lisszaboni Szerződés elfogadását sürgető nyomás káros következményekkel jár majd, és növelni fogja az Európa-ellenesek, a szélsőségek, az idegengyűlölők, és az Európa-ellenes erők táborát, ez pedig pirruszi győzelem lesz számunkra.

Zoltán Balczó (NI). - (HU) A képviselő úrnak rövid kérdést szeretnék föltenni. A kérdés a következő: Ön a demokráciával összetartozónak véli, hogy az ír kormány annyiszor ír ki népszavazást, ahányszor akar? Hogyan ítéli meg azt, hogy az osztrák kormányfő úgy gondolja, hogy most először népszavazást szeretne kiírni ebben a kérdésben? Elfogadja ezt is demokráciának vagy ezt kekeckedésnek nevezi, mint az előtte felszólaló? Erre szeretném a választ kérni.

Jan Zahradil (ECR). - (CS) Nem azért vagyok itt, hogy megítéljem az ír, az osztrák vagy bármely másik kormány döntéseit. Ilyet nem tettem, nem teszek, és nem is fogok tenni, semmilyen körülmények között.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). - (GA) Elnök úr! Írország polgárai kinyilvánították akarataikat. Ezt elfogadom. Azok, akik szerint a szavazással igent mondtak Európára, egyben azt is állítják, hogy a tavalyi szavazás nemleges eredménye elutasította Európát. Ez nem így van. Írország támogatása Európa iránt sem tavaly, sem az idén nem volt kérdéses.

Az Európai Bizottság úgy döntött, hogy közvetlenül a népszavazás előtt nagy összegű forrásokat fordít az Európai Unió előnyeit bemutató propagandakampányra. Ez tovább erősítette azt a meggyőződést, hogy a szavazók Európára mondtak igent, illetve nemet, nem pedig a Lisszaboni Szerződésre. Véleményem szerint ez sajnálatos.

Valamennyi itt helyet foglaló személynek szembe kell néznie az előttünk álló egyértelmű és kemény kihívással, vagyis fel kell ismernünk, hogy a népszavazási kampány során felmerült aggodalmak többségére még nem sikerült megoldást találni. A polgárokat különösképpen nyugtalanítja a fizetések, a munkavállalói jogok és a közszolgáltatások kérdése, valamint a fegyverkezési tilalom és a kisebb tagállamok érdekérvényesítése.

Ez alkalommal az íreknek azt mondták, hogy ha „nem”-mel szavaznak, Írország magára marad a gazdasági válsággal szemben.

Azoknak, akik a Szerződést egy munkahelyeket és befektetési lehetőségeket teremtő szerződésként támogatták, most gondoskodniuk kell ezekről a munkahelyekről és a fellendülésről.

Az elhangzott ígéreteket nem kellene azonnal elfelejteni, amint teljesült az ír kormány és az EU vezetői által várt eredmény.

Morten Messerschmidt (EFD). - (DA) Elnök úr! Ha valamit leszűrhetünk az írországi népszavazásból, akkor az az, hogy ha kellően eltolódik az arány az „igen” és a „nem” tábor között, ha egy adott téma médiajelenlétének mértékében kellő aránytalanságok tapasztalhatók, és ha elégszer feltesszük ugyanazt a kérdést, abszolút lehetséges az „igen” szavazatok többsége. Ha azonban ezek közül egy feltétel nem teljesül, akkor nem lehet rávenni az európaiakat, hogy lemondjanak függetlenségükről azon intézmények javára, amelyeknek keretein belül jelenleg tevékenykedünk. Ez a valóság, amelynek megfelelően ki kell alakítanunk álláspontunkat.

A valóság egy további eleme – amely, legalábbis a Szerződést támogatók számára minden bizonnyal igen kellemetlen – a Szerződés megvalósulásának módja; e célt pedig csak ilyen módon lehetett elérni, mégpedig a félelem hangulatát megteremtve. Arról a félelemről van szó, amelyet az Egyesült Királyságban kialakulóban lévő új helyzet kelt, amelynek eredményeképpen kikérik majd a britek véleményét. Kellemetlen lehet az Önök számára, hogy elképzeléseiket csak attól rettegve tudják megvalósítani, hogy esetleg egy további országot is megkérdeznek majd véleményéről – hogy a demokrácia ismét érvényesülhet.

Hallottuk a Parlament elnökének korábbi kijelentését, amely szerint tiszteletben tartják majd a Szerződést ellenzők oldalát. Őszintén szólva azonban ezt igen kevésbé vélem felfedezni. Hallottuk, hogy a jelképeket eltávolítják majd a Szerződésből – mégis az egész Parlamentet zászlók díszítik. Hallottuk, hogy a himnuszt kiveszik a Szerződésből – az új Parlament hivatalba lépését mégis Beethoven 9. szimfóniájával ünnepeltük. Ennek alapján az ír választók részére, illetve a számunkra, szkeptikusok számára nyújtott garanciákat illetően sincs túl sok ok a bizakodásra. Szeretnénk bizalommal lenni, de így igen nehéz.

Proinsias De Rossa (S&D). - Elnök úr! Megkérném azokat, akik nem értenek egyet az írországi referendum végeredményével, hogy hagyjanak fel az írországi demokratikus eljárások megkérdőjelezésével. Írország demokratikus állam. Független, demokratikus állam. Az Ír Köztársaság parlamentje döntést hozott a népszavazás kiírásáról, a népszavazás lezajlott. A szavazást az ír parlamentben dolgozó választott képviselők 95 százaléka támogatta. Az Európai Uniót tehát nyugodtan bírálhatják, hazám demokratikus jellegét azonban nem áll jogukban megkérdőjelezni.

Elnök. - A „kék kártya” szabály értelmében kérdést kell feltennie, nem pedig állítást közölnie. A szövegezés igen szigorú, és rendkívül fontos, hogy betartsuk a szabályt.

Morten Messerschmidt (EFD). - (DA) Elnök úr! A demokrácia számomra azt jelenti, hogy felteszünk egy kérdést, majd arra választ kapunk, nem pedig azt, hogy annyiszor tesszük fel a kérdést, amíg az előre kigondolt választ meg nem kapjuk. Ha e Parlament képviselői, illetve a Bizottság és a Tanács tagjai valójában nem is tartanak annyira a polgárok véleményétől, miért csupán egy országban nem sikerült meghíúsítani a népszavazást? A másik 26 tagállamban az EU kormányai és intézményei sikeresen megakadályozták a népszavazás megrendezését. Ez nem demokrácia.

Francisco Sosa Wagner (NI). - (ES) Elnök úr! Ez a Parlament a képzelet, az álmok palotája.

Az ír polgárok elkötelezett szavazási eredményének köszönhetően lelkesedéssel és erővel telve folytathatjuk egy erős, és mindenekfelett szövetségi Európa építését.

Csak így válhatunk érdemessé rá, hogy jogos örököseivé váljunk Európa alapító atyáinak, akik erőfeszítéseinek köszönhetően ma mind itt lehetünk.

Othmar Karas (PPE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A többség elégedett és megkönnyebbült. Megkérném a kisebbségben maradtakat, hogy fogadják el az eredményt.

A 27 tagállam és az Európai Parlament többsége számos alkalommal „igen”-t mondott az Európai Unió további fejlődésére. Egy demokratikus többség és egy gátló kisebbség áll szemben egymással. A demokratikus többség igenje a józan ész igenje volt, „igen” egy demokratikusabb, átláthatóbb, a polgárokhoz közelebb álló Európai Unióra, a bizakodó Európa-párti gondolkodók és cselekvők igenje, „igen” az Európai Unió világban elfoglalt pozíciójának erősítésére, és egy fontos lépés a helyes irányba.

Nagy utat kell még megtennünk, mert ahhoz, hogy globális szereplővé váljunk, közös kül- és biztonságpolitikára van szükség. Tovább kell erősítenünk a demokráciát, például egy európai népszavazás engedélyezésével, egységes európai szavazójoggal és sok egyéb módon. Munkához kell látnunk, és nem vesztegethetjük az időt. Kérem a Bizottságot, hogy sürgesse meg az akta reformját, és kezdjen tárgyalásokat

a tagállamokkal a biztosok személyéről. Kérem a Tanácsot, hogy tisztázza az eredménnyel kapcsolatos álláspontját. Emellett kérem, hogy mi itt a Parlamentben javítsuk a polgárokkal folytatott kommunikáció és párbeszéd minőségét, és pontosabb tájékoztatást nyújtsunk számukra.

Világosan láthattuk, hogy minél jobb a tájékoztatás, a kommunikáció és a párbeszéd, annál nagyobb a többség. Azok a politikusok, akik úgy gondolják, nem képesek erre, rossz helyen vannak, csakúgy mint azok, akik népszavazások mögé bújnak, csak hogy ne kelljen maguknak megközelíteni saját polgáraikat, és felelősséget vállalniuk. Minél inkább Európa állt a vita középpontjában, annál nagyobb volt a támogatottság. Nemet mondunk az európai politika nemzetivé tételére, és az egyes országok csatlakozására vonatkozó döntés kivételével nemet mondunk az európai kérdésekben tartott népszavazásokra.

Hannes Swoboda (S&D). - (DE) Elnök úr! Zahradil úr azt kérdezte, ki lesz ennek a nyertese? Úgy gondolja, hogy mi, képviselők. Ez elképzelhető, és talán nem is olyan rossz, ha egy parlamenti demokráciában a parlamentek szempontjából kedvező fejlemények történnek – mert mindez természetesen nem csupán az Európai Parlamentet, hanem a nemzeti parlamenteket is érinti. A legtöbbet ugyanakkor valójában a polgárok nyerik, ha hatékonyabban és eredményesebben képviselhetjük érdekeiket.

Schulz úr már rámutatott, hogy változó világban élünk, olyan világban, amelyben Kína erős, India és Brazília megerősödőben van, az Amerikai Egyesült Államok pedig erősebb, mint valaha.

Ha ma megvizsgáljuk Washington, azt látjuk, hogy még az új kormány is felteszi a kérdést, mi Európa véleménye a különböző eseményekről, Afganisztántól kezdve sok más kérdésig. E tekintetben kialakítottunk egyértelmű álláspontot és nyelvezetet? Ha nem, nem fognak komolyan venni bennünket.

Oroszország folyamatosan megpróbálja kijátszani egymás ellen az EU tagállamait, ez ugyanis természetesen jobban megfelel partnereink igényeinek. Mindenki számára, aki azon téves meggyőződésében, hogy a Szerződés megerősíti az Európai Uniót, a mai napig hadakozik a Szerződés ellen, azt mondom: a Szerződés ellen harcolók valójában úgynevezett partnereinket, vagy ha úgy tetszik, ellenfeleinket erősítik.

Már elhangzott, és tény, hogy néhány intézményi kérdést még meg kell oldanunk, különösképpen a Külügyi Szolgálatra vonatkozóan. Ugyanakkor azt javaslom, most ne folytassuk tovább az intézményi vitákat. Polgáraink világos és tartalmas választ várnak. Azt szeretnék, ha határozottan állást foglalnánk az éghajlatvédelem, a biztonság és a pénzügyi szabályozás kérdésében. Érveinknek azonban megalapozottnak kell lenniük, hogy a polgárok ne érezzék úgy, az Európai Unió csupán saját magával törődik, hanem láthassák, hogy az ő érdekeiket tartjuk szem előtt.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Elnök úr! Karas úrnak is szerettem volna feltenni egy kérdést, amit talán meg is teszek. A kérdésem Swoboda úrhoz szól – mivel Lunacek asszony már kifogásolta kancellárunk, Faymann úr és párttársainak viselkedését. Szociáldemokrataként mi Swoboda úr véleménye nemzeti pártja szövetségi kancellári posztot betöltő vezetőjének azon javaslatáról, hogy népszavazást rendezzenek Ausztriában?

Hannes Swoboda (S&D). - (DE) Elnök úr! Úgy gondolom, itt nincs helye az osztrák belügyi vitáknak, egy dolog azonban teljesen biztos, mégpedig az, hogy a Lisszaboni Szerződést illetően Ausztriában sem kerül sor népszavazásra. Ez teljesen egyértelmű. A Lisszaboni Szerződést ratifikálták, és amint lehetséges, hatályba kell lépnie. Ez a véleményem, ez a véleményünk.

Elnök. - Köszönöm a választ, de felolvasom Önöknek a szabályt, kedves kollégák, mert tisztában kell lennünk vele.

„Az elnök megadhatja a szót azoknak a képviselőknek, akik egy másik képviselő felszólalása alatt kék kártya felemelésével jelzik azon szándékukat, hogy a képviselőnek fél percnél nem hosszabb kérdést kívánnak feltenni, amennyiben a felszólaló ehhez hozzájárul, és az elnök úgy ítéli meg, hogy ez nem zavarja meg a vitát.”

Ha túl gyakran emelik fel a kék kártyát, nem fogom megadni a szót, ez ugyanis megzavarhatja a vitát. Ezt kérem, vegyék figyelembe.

Időben emeljék fel a kártyát, és csak olyan kérdés esetében, amely nem haladja meg a fél percet; a válasz hossza legfeljebb egy perc lehet. Ezek a szabályok, amelyeket szigorúan be kell tartanunk.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). - (DE) Elnök úr! Egy arra érdemes tényezőről még nem esett szó a mai vita során, mégpedig arról, hogy a kedvező kimenetelű írországi népszavazás nem az első pozitív

eredmény volt a Verhofstadt úr által említett alkotmányos folyamatot illetően. Luxemburgban és Spanyolországban is pozitív eredmény született. A mostani tehát semmiképpen sem a legelső.

Farage úr felszólalásai mindig igen szórakoztatók. A mai azonban nem volt az. Az euroszeptikusok valójában szerencsétlen vesztesek. A kétharmados többség igazán mellbevágó. Ma először nem volt szórakoztató Önt hallgatni. Azt is érdeklődve figyeltem, hogyan fordult meg székében Kirkhope úr, a Toryk ugyanis az európai politikáról vallott nézeteiket tekintve nagyon is közel állnak ehhez a párthoz. Őszintén remélem, hogy ez valamikor megváltozik majd.

Láthattuk, hogy Írország támogatja az európai integráció folyamatát. Elég demokratikus-e Európa? Tökéletes-e az európai demokrácia? Semmiképpen sem az, az eredményhirdetés napja azonban igen kedvező volt az európai demokrácia számára.

Néhányan arra panaszkodtak, hogy Írországra nyomást gyakoroltak. De Rossa asszony igen világosan elmondta, hogy Írország szuverén döntést hozott a második népszavazás kiírásáról. Emlékezzünk csak, hogyan próbálta meg bojkotálni az Európai Unió Ausztriát, amikor Jörg Haider hatalomra lépett. Ez egyszerűen nem működött. Nem tudunk nyomást gyakorolni tagállamainkra. E kérdésekben a döntés szuverén joguk.

Mások szerint Írország csak a válság miatt mondott igent. A válság során Írország megtapasztalhatta az európai szolidaritást. Ez nagyszerű! Ugyanúgy elvárjuk a szolidaritást Európa részéről, ha a bolgár vagy magyar otthonok fűtés nélkül maradnak, mert ismét felizzik az orosz-ukrán gázvita. Az európai szolidaritás jó dolog. Ha ez az eredménye, akkor pedig kiváló dolog.

A szerződés új lehetőségeket teremt. Több politikaterület is érintett – a költségvetési politika, a belügyeket érintő igazságszolgáltatással kapcsolatos politika –, de számomra a legfontosabb mégis a külpolitika. Bár Swoboda úr azt mondta, ne folytassunk intézményi vitákat, az Európai Külügyi Szolgálattal kapcsolatban komoly vitára van szükség. Egységes véleményt kell kialakítanunk. A Parlament – ezt a Bizottság és a Tanács számára egyaránt tisztázni szeretném – egy erős főképviselet és egy hatékony Európai Külügyi Szolgálatot szeretne. Széles körű támogatottságot élvező Külügyi Szolgálatot kívánunk látni, azt szeretnénk, ha az közel állna a Bizottsághoz, és ha valamennyi szolgálathoz, köztük a Tanács Titkárságának szolgálataihoz is hozzáférése lenne. Ez lesz a döntő próba – ideértve a bizottsági meghallgatásokat is. Ezenfelül ez lesz a jövőbeli, 21. századi európai külpolitika döntő próbája is, amely biztosítja, hogy egységes álláspontot képviselhessünk.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Hélène Flautre (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr! A Lisszaboni Szerződés ratifikálását követően valami egészen egyszerű történik majd az Európai Parlamenttel: további 18 képviselővel bővülünk, 12 európai uniós tagállamból.

Előrelátók voltunk, idén márciusban ugyanis az Európa Parlament felkérte a tagállamokat, jelezzék előre ezt az eredményt azáltal, hogy a kinevezés módját illetően kijelentik: a 18 további képviselő kiküldéséhez szükséges demokratikus jogalapot a június 7-i választások szolgáltatják majd.

Néhány tagállam így is tett, például Spanyolország, és az Ön hazája, Reinfeldt úr. Más országok, amelyek hozzám hasonlóan továbbra is hangsúlyozzák az írországi népszavazás eredményével kapcsolatos elégedettségüket, és szeretnék, ha a Lisszaboni Szerződés hatályba lépne, még mindig nem tettek eleget kötelességüknek, és saját szándékuk tekintetében nem nyilatkoztak a kinevezés módjáról.

Számíthatunk önre, Reinfeldt úr, hogy az Európai Tanács október 29-30-i ülésén felkérje a tagállamokat, hogy nyilatkozzanak e további parlamenti képviselők Lisszaboni Szerződés értelmében történő kinevezésének módjáról?

A második számomra igazán megdöbbentő dolog az, hogy mindenki a Lisszaboni Szerződés nagy ívű célkitűzéseiről beszél, ugyanakkor a Szerződés egy igen egyszerű kérdést, a férfiak és nők közötti egyenlőséget illetően kötelezettséget ró ránk. Az Alapjogi Chartának a Lisszaboni Szerződés értelmében kötelező érvényű célkitűzéséről van szó. Úgy értesültem, hogy a jelenleg még betöltendő két tisztségre, a főképviselet és a Bizottság elnökének posztjára csak férfi jelöltek neve merült fel.

Az Ön hazája, Svédország e kérdésben követendő példaként szolgál. Elvárom, hogy rendkívül komolyan vegyék ezt az ügyet. Elképzelhetetlen, hogy a négy legfőbb európai felelősségi tisztséget kizárólag férfiak töltsék be. Ez nem méltó a Lisszaboni Szerződéshez, és nem méltó Európához. Számítok rá, hogy ezen a szinten is gondoskodni fognak a férfiak és nők közötti egyenlőségről.

Peter van Dalen (ECR). - (NL) Elnök úr! Ahogyan azt egyszer a holland football-legenda, Johan Cruyff mondta, minden előny valamilyen hátránnyal jár. A Lisszaboni Szerződés előnye, hogy a tagállamok számára a döntésekbe való nagyobb beleszólást, a nemzeti parlamentek számára pedig fokozottabb befolyást biztosít. A hátránya az, hogy még inkább Európa irányába tolja el a hatalmi egyensúlyt. Elnök úr, ezt a hátrányt nem szabad alábecsülnünk, különösen itt, a Parlamentben. Végül is az elmúlt 30 évben azt tapasztalhattuk, hogy az európai hatalom növekedése fordítottan arányos volt az európai parlamenti választásokon való részvétel arányával. A brüsszeli hatalom megerősítése alacsonyabb részvételi arányt eredményezett az európai választásokon. Ha a Lisszaboni Szerződés életbe lép, Európának le kell vonnia a következő tanulságot: hagyjuk, hogy az Unió pragmatikusan működjön, és újra és újra bizonyosságot tegyen az általa nyújtott hozzáadott értékről. Csak így nyerhetjük meg az európai választók támogatását.

Joe Higgins (GUE/NGL). - Elnök úr! Baloldali és szocialista nézőpontból nem támogatom a Lisszaboni Szerződést, és elutasítom az idegengyűlölők és a jobboldali erők felszólalásait. Ami Írországban a referendum kapcsán történt, az nem a demokrácia győzelme volt. Egy nagykoalíció – a politikai hatalom, a nagyvállalatok, a kapitalista sajtó nagy része és az EU Bizottsága – megfenyegette az íreket, hogy amennyiben nemmel szavaznak, gazdaságilag elszigetelik őket, az Európai Unió büntetést ró rájuk, a tőke és a befektetések pedig elvándorolnak majd hazájukból, emellett pedig közölték velük, hogy amennyiben igennel szavaznak, akkor munkahelyekre, befektetésekre és gazdasági fellendülésre számíthatnak. Mindez hazugság.

Az ír kormány kétszínűségét az is mutatja, hogy megkérték az Aer Lingus vezetését, hogy a mai napig, vagyis a népszavazás utánig várjanak a 700 munkavállalót érintő nagyarányú elbocsátások bejelentésével. Az EU Bizottsága folyamatosan közbenjárt: beavatkozott a folyamatba. A három elnök nincs ma jelen, képviselőiket azonban arra kérném, kérdezzék meg őket, hogyan kommentálnák a következő botrányt. Tajani úr, az EU közlekedési biztosa egy egész napon át utazgatott Írország-szerte a Ryanair egyik repülőgépén a multinacionális vállalat vezérigazgatójával, és az „igen” szavazat mellett kampányolt. A közlekedést szabályozó döntéshozóként a fogyasztók és a munkavállalók védelme lenne a feladata. A közlekedési szolgáltatások egyik legnagyobb vállalatának vezérigazgatójával töltött utazása végérvényesen kompromittálta a személyét. Mi erre a válaszuk?

Befejezésképpen arról a hírről szólnék, amely szerint Tony Blair úr lesz az Európai Unió Tanácsának új elnöke. Fogalmazzunk világosan. Tony Blair háborús bűnös. Semmilyen körülmények között nem lehet...

(Az elnök a felszólalás befejezését sürgeti, mivel a felszólaló túllépte a megengedett időt)

Feleslegesen szakított félbe, elnök úr. Úgy gondolom, Ön elnököl, nem pedig e tiszteletre méltó képviselőtársam.

Azt szerettem volna még mondani, hogy Blair úr nem kaphatja meg az EU elnöki tisztségét.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. - Kék kártyát látok. A kártyát felemelő képviselőnek mondanám, hogy minden alkalommal, amikor felemeli a kék kártyát, megakadályozza, hogy a felszólalók listáján szereplő képviselő szót kaphasson. Az Elnökség ülésén kísérletet fogok tenni e rendelkezés módosítására, megengedhetetlen ugyanis, hogy a felszólalók listáján szereplő képviselők ne kapjanak szót, mert más képviselők kérdésekkel szakítják meg a vitát – ez a jelenleg elfogadott gyakorlat.

Nessa Childers (S&D). - Elnök úr! Azt szeretném megkérdezni Higgins úrtól, milyen feltételek mellett támogatta volna a Szerződést.

Joe Higgins (GUE/NGL). - Elnök úr! A Lisszaboni Szerződés révén megerősödhet az a neoliberális gazdasági rendszer, amely Európa-szerte gazdasági katasztrófához vezetett, és 21 millió polgárt tett munkanélkülivé; fokozódhat a fegyverkezés, és megerősödhet a fegyverkezési ipar, valamint nőni fog a privatizációt sürgető nyomás. E tekintetben a Szerződés semmi olyat nem tartalmaz, amelyet egy elkötelezett szocialista támogathatna.

Olyan őszinte kezdeményezéseket támogatnánk, amelyek az európai munkavállalók érdekeit szolgálják, amikor azonban a Lisszaboni Szerződés és az Alapjogi Charta valójában intézményesíti az Európai Bíróság

azon ítéleteit, amelyek jogosnak tartják, ha a határokon átnyúló vállalkozásoknak dolgozó alvállalkozók kizsákmányolják a migráns munkavállalókat, azt hogyan támogathatnánk?

Timo Soini (EFD). - (FI) Elnök úr! Gyermekkoromat és fiatalságomat egy kommunista diktatúra, a Szovjetunió tözsomszedságában töltöttem, ahol állandó rettegésben éltünk. Finnország, egy kis állam, közvetlenül szomszédos volt az országgal. Mindennek ellenére boldogultunk, függetlenek maradtunk. Most megdöbbenéssel veszem tudomásul, hogy az Európai Unióban belül csak egyfajta eredmény lehetséges. Szabadon kifejezhetők a vélemények, még nézeteltérés is kialakulhat, még az euroszeptikusokat is elfogadjuk, végeredmény azonban csak egy lehet.

A tisztességtelen úton szerzett győzelem egyenlő a vereséggel. Egy futballos hivatkozással élve, idézzük fel Diego Maradona kézzel szerzett gólját. Ki emlékszik még az Argentína és Anglia közötti mérkőzésre, és a végeredményre? A győzelem szabálytalan úton született, nem igaz? Nézzük meg, hová jutott Maradona, ő, aki szabálytalanul győzött.

Végezetül a soros elnökséget betöltő Svédországhoz szeretnék szólni: Önök továbbra is tiszteletben tartják azon svéd polgárok döntését, akik az euró ellen szavaztak. Nem vizsgálták felül az ügyet egy, két vagy akár öt év múlva. A mostani esetben ehhez csupán egy év kellett. Ez az uniós demokrácia, amely egy nap elnyeri méltó jutalmát.

Liisa Jaakonsaari (S&D). - (FI) Elnök úr! Jómagam is kis országban életem, és ma is ott élek. Azt kérdezném Soini úrtól, egyetért-e azzal, hogy ebben a kérdésben Írország kis országgént is nagy erőről tett tanúbizonyosságot, hiszen szinte egész Európát térdre kényszerítette. Ez alkalommal, hosszú vitát követően Írország, egy Finnországhoz hasonló kis tagállam védelmet keresett az Európai Unióban, és szeretne hozzájárulni az Unió megerősödéséhez. Nem elsősorban a kis országok védelméről szól-e az Európai Unió és a Lisszaboni Szerződés?

Timo Soini (EFD). - (FI) Elnök úr! A megállapodás kedvezőtlen a kis országok számára. A Miniszterek Tanácsában elhalkítja majd Írország hangját, ahogyan Dánia vagy Finnország hangját is. A nagy tagállamok fognak megerősödni.

Nagyon szeretem Írországot, 20 alkalommal jártam ott. Ott tértem át a katolikus hitre. Nem erről van szó. Csúpán sajnálom, hogy ilyen elsőprő többségű eredmény született. Kezdetben 53% támogatta a Szerződést 47% ellenében. Ez alkalommal 67% igen állt szemben 33% nem szavazattal. Mi történt, és miért? Továbbra is úgy gondolom, hogy az eredményt a félelem szülte. Írországnak és az íreknek minden jót és sok szerencsét kívánok, isten áldja őket.

(Liisa Jaakonsaari a mikrofon használata nélkül tett megjegyzést)

Csanád Szegedi (NI). - (HU) Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Először is köszönetet szeretnék mondani az ír embereknek. Köszönet mindannak a 600 000 bátor írnek, aki nemet mondott a diktatórikus Lisszaboni Szerződésre és harcba szállt a demokrácia Európájáért. Aki ennek a megismételtetett népszavazásnak örül, az a demokrácia halálának és a globalizmus diktatúrájának örül. Az európai politikusoknak nem a globalizmus diktatúráját kellene kiszolgáltatni, hanem a valódi problémákkal foglalkozni: munkanélküliséget felszámolni, tömeges bevándorlást megállítani, és diszkriminatív, emberellenes Benes-dekrétumokat és szlovák nyelvtörvényt visszavonni, és megkérem minden kollégámat, minden képviselőtársamat, hogy támogassák Európa legnagyobb jogfosztott kisebbségének, a határon túli magyaroknak az autonómiaörekvét. A jobbik képviselői csak egy olyan Európai Uniót tudnak támogatni, amely a nemzeti tradíciókon alapul. Köszönöm szépen.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - (RO) Örömkre szolgál, hogy az írországi népszavazás elsőprő győzelmet hozott a Lisszaboni Szerződést támogatóknak. Gratulálunk kell, és egyben köszönetet kell mondanunk azoknak, akik az „igen” szavazatért kampányoltak Írorszában.

Ez az eredmény azt jelzi, hogy az ír polgárok úgy döntöttek, folytatódjon az Európai Unió fejlődésének folyamata. Lehetővé tették számunkra, hogy olyan jövőképet vázoljunk fel, amelynek köszönhetően egy nap az Európai Unió hatékonyan képviselheti érdekeit a legfőbb világhatalmakkal folytatott tárgyalások során. E képviselő pedig mind a 27 vagy még több tagállam álláspontját tükrözni fogja majd.

Az új alapszerződés kérdése először 2002-ben merült fel. Múlt pénteken lezárult az új szerződés elfogadásának folyamata. Azért mondom, hogy lezárult a folyamat, mert úgy gondolom, hogy Európa polgárai közvetett vagy közvetlen módon hangot adtak véleményüknek. Lengyelország bejelentette, hogy haladéktalanul ratifikálja a Szerződést. Már csak egy személy gondolja úgy, hogy annak ellenére meg kellene akadályozni

a Szerződés elfogadását, hogy az általa vezetett ország parlamentje már ratifikálta azt. Bízom benne, hogy az elnök úr figyelembe veszi a 27 tagállam, köztük a Cseh Köztársaság polgárainak kívánságát, és aláírja a Szerződés ratifikálását.

Hölgyeim és uraim! A Szerződés végrehajtása új felelősségi körökkel ruházza fel az Európai Parlamentet. A Parlamentnek meg kell tennie a szükséges előkészületeket, hogy mihamarabb eleget tudjon tenni e kötelezettségeknek anélkül, hogy hátráltatná a jogalkotási folyamatot. Ma erre egy konkrét példa áll rendelkezésünkre, hiszen lekerült a napirendről az olaszországi földrengés kapcsán a Szolidaritási Alap felhasználásáról szóló két jelentés. A kék kártyák problémája szintén egy szemléletes példa.

Bízom benne, hogy az igazgatási szolgálatok legalább annyi figyelmet szentelnek majd ennek a kérdésnek is, mint amekkorát a képviselők státútumára fordítottak.

Elnök. - Ismét elmondanám, hogy először is, az eljárási szabályzat kimondja, hogy az elnök „megadhatja a szót”. Ez azt jelenti, hogy eldöntheti, megadja-e a szót egy adott képviselőnek, vagy sem. A jelenlegi elnök elsősorban a felszólalók listáján szereplő képviselőknek kíván szót adni, nem pedig azoknak, akik elveszik a felszólalási időt, és megakadályozzák, hogy a listán szereplő képviselők az egyes képviselőcsoportok számára engedélyezett felszólalási időkhöz megfelelően szót kapjanak. Másodszor, az eljárási szabályzat kimondja, hogy a kék kártyát a kérdezni kívánt képviselő felszólalása alatt kell felemlíteni, nem pedig utána.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). - (ES) Elnök úr! Először is elmondanám, megijeszt a mai vita, azon a napon ugyanis, amikor Európának ünnepelnie kellene, olyan vita alakult ki, amelynek során már azt is megkérdőjeleztük, hogyan fogadta a Parlament elnöke az eredményeket.

Több mint tíz felszólalás nyíltan bírálta nem csupán Európát – ami jogos lehet – hanem az írországi népszavazás demokratikus eredményét is.

Úgy gondolom, itt az ideje, hogy kimondjuk: itt, az európai polgárok függetlenségének otthont adó Parlamentben tíz képviselt polgár közül kilenc támogatja Európát, és alapvető meggyőződésük szerint a legnagyobb európai demokratikus pártok is támogatják Európát. Hölgyeim és uraim! Felhívnam még a figyelmet arra, hogy a Lisszaboni Szerződés előfeltétele a jövőbeli Európa kialakításának, egy egységesebb és erősebb Európa létrehozásának, sajnálatos módon azonban úgy tűnik, ez önmagában nem elég.

Valamennyiüknek mondanám, hogy még ha 60 évvel ezelőtt alapító atyáink úgy is gondolták, Európára azért van szükség, hogy a háború tragédiáját követően, azután, hogy néhány ország megpróbálta saját politikai eszméit vagy hegemoniáját rákényszeríteni más európai államokra, létrejöhessen a béke közös térsége, a mai Európa létezését más okok indokolják. Ma a cél a világ vezető szerepének betöltése, és vagy ott vagyunk az elsők között, vagy nem. A vita Shakespeare-t idézi: lenni vagy nem lenni Európa számára.

Mindössze néhány nappal ezelőtt lehetőségem nyílt rá, hogy szót váltsak néhány pittsburgh-i polgárral, akik azon a véleményen voltak, hogy a világ szeme nem Európán, hanem Ázsián van. Európának egységesebbnek és erősnek kell lennie, ha valódi jelenlétre kíván szert tenni a világ vezetőinek asztalánál. Ha nem vagyunk jelen, akkor nem számít a véleményünk, akkor nem bírunk befolyással. Éppen ezért Lisszabon egy út, ezen az úton azonban még végig kell mennünk.

Andrew Duff (ALDE). - Elnök úr! Őszintén szólva köszönetet kellene mondanunk Farage úrnak az ír kampányhoz való hozzájárulásáért. Posztkoloniális sovinizmusának sajátos stílusa mindenképpen közrejátszott abban, hogy az ír republikánusok néhány tagja csatlakozott a Szerződést támogatókhoz.

Még ennél is furcsább ugyanakkor, hogy a Declan Ganley és Klaus elnök úr szoknyája mögött bujkáló Brit Konzervatív Párt teljesen kimaradt ebből a kampányból. Az az igazság, hogy a Konzervatív Párt immár az egyedüli olyan esetleges jövőbeli kormánypárt, amely továbbra is ellenzi ezt az európai integráció irányában tett, óriási minőségi lépést.

Fontolják meg, milyen abszurd az euroszeptikusok helyzete, hiszen a Lisszaboni Szerződés elutasítása azt jelenti, hogy továbbra is a Nizzai Szerződés marad érvényben, valamint egy olyan ormótlan és átláthatatlan – gyakran pedig alacsony hatásfokú – Unió, amely nem tud megfelelni a polgárok igényeinek és a globális kihívásoknak. Nagy-Britannia egy sokkal jobb Konzervatív Pártot érdemel, Európának pedig ennél kétségtelenül többre van szüksége.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr! Sok más előttem szólóhoz hasonlóan magam is örömmel fogadom az ír „igen”-t, és gratulálni szeretnék mindenkinek, aki küzdött ezért az eredményért, különösen az írországi zöld pártnak, a *Comhaontas Glas*nak. Ha azonban igaz, hogy a mai nap az ünnepelésé, akkor

mindenképpen fáradtságos győzelemről beszélhetünk. Nem lenne helyes, ha megelégedésünkben egyszerűen visszatérnénk a megszokott intézményi rutinfolyamatokhoz, mintha mi sem történt volna.

A Parlament elnöke a kérdés kapcsán kiadott első nyilatkozatában utalt rá, hogy a „nem” szavazatokat is meg kell hallanunk. Ehhez annyit tennék hozzá, hogy a szinte alig hallható hangokra is figyelniük kell, azokéra, akik a júniusi európai választások során úgy gondolták, nem érdemes részt venniük a szavazáson, és hozzájárulniuk e folyamat elősegítéséhez. Ez alatt azt értem, hogy figyelembe kell vennünk: a haladás csak akkor lehet sikeres, ha az eddigieknél fokozottabb erőfeszítéseket teszünk a polgárok bevonására.

Mindenképpen időt veszítettünk. Éveket veszítettünk el. Nemzetközi szempontból Európa veszített jelentőségéből. Csak meg kell néznünk a G20-ak találkozóit, és ez azonnal kiderül. Európa azonban csak úgy válhat dinamikusabbá, ha polgárai nagyobb mértékben részt vesznek a folyamatokban. Nem gondolom, hogy elnökünk bomlasztó álláspontja miatt nyomást kellene gyakorolnunk a Cseh Köztársaság polgáira, és azzal kellene fenyegetnünk őket, hogy kétely esetén nem delegálhatnak biztost az Unióba.

Ugyanakkor van valami, ami még ennél is fontosabb, mégpedig az, hogy súlyos hiba lenne, ha Tony Blair vagy a Tanács elnöki posztjára lehetséges jelöltek személyéről zárt ajtók mögött döntenénk. A döntést nyílt konzultáció során kell megvitatni Európa polgáraival. Azt javaslom, hogy a pozíció betöltésére pályázó valamennyi jelölt számára tartsunk parlamenti meghallgatást.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ashley Fox (ECR). - Elnök úr! Júniusban megválasztottak Délnyugat-Anglia és Gibraltár képviselőjévé, és a választási kampány során szomorúan láttam, hogy azok közül, akikkel találkoztam, milyen sokan nem támogatják Nagy-Britannia európai uniós tagságát. Szomorúan láttam ezt, ugyanis meggyőződésem, hogy az EU jótékony hatással volt a világra. Elősegítette az európai népek közötti béke és megbékélés kialakulását. Bízom benne, hogy ez a továbbiakban is így lesz majd. Az egységes piac kedvezően befolyásolja a kereskedelmet és a növekedést; a világvezető vállalatok, mint például a választókerületemben található Airbus megmutatták, mit érhetünk el, ha egyesítjük ipari erőforrásainkat.

Diákkoromban egy évig Franciaországban éltem, és a francia kultúra szerelmeseként tértem haza. Azt szeretném, ha Nagy-Britannia meleg és barátságos viszonyt ápolna európai szomszédaival. Attól tartok, hogy az európai emberek támogatása nélküli politikai unió irányába tartó jelenlegi tendencia alááshatja az EU által elért kedvező eredményeket. Elfogadom, hogy az írek támogatták a Lisszaboni Szerződést, jóllehet szégyenletesnek tartom, hogy olyan országok gyakoroltak rájuk nyomást a megismételt népszavazás kiírása érdekében, akik maguk egy referendumot sem tartottak. Gordon Brown viselkedése különösen elítélendő. Öröksége Nagy-Britannia számára nem csupán az lesz, hogy csődbe taszította az országot, de az is, hogy a Westminsterből Brüsszel irányába történő hatalomeltolás e legutóbbi alkalomkor megtagadta a szavazás jogát a brit polgároktól. A népszavazásra vonatkozó ígéretének megszegése alááshatja a britek részéről az EU irányában tanúsított támogatást, amit őszintén sajnálok. Nem értem, hogy a politikai uniót támogatók miért kívánják látszólag a lehető legrosszabb alapokra felépíteni ezt a szerkezetet. Nem fogják fel, hogy a közvélemény támogatását nélkülöző politikai unió kudarcra van ítélve?

Jiří Maštálka (GUE/NGL). - (CS) Hölgyeim és uraim! Sok elégedettséget, sőt akár örömet is tükröző felszólalást hallok itt az ülésteremben az írországi népszavazással kapcsolatban. Attól függetlenül, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának folyamata még nem fejeződött be, javasolni szeretném, hogy függeszszük fel az elégedettséget és az örömet, amíg Európa polgárai például a következő európai parlamenti választások alkalmával is megerősítik, hogy a Lisszaboni Szerződés elsősorban az ő érdekeiket szolgálta, hogy javította a szociális körülményeket, csökkentette a veszélyes fegyveres konfliktusokat, és jelentős mértékben hozzájárult egy modern és demokratikus Európa kialakulásához. Bevallom, hogy a megismételt írországi népszavazás nem ért meglepetésként. Valamennyien láthattuk az európai szervezetek kifejezett erőfeszítéseit, amelyek majdhogynem Írország kényszerítéseként értékelhetők, és amelyeket megfelelő szintű pénzügyi támogatás kísért.

Jómagam továbbra is elkötelezett szövetségszármazott voltam, még abban az időszakban is, amikor a csehek és a szlovákok közös államot alkottak. Most és mindig is szövetségszármazott leszek, a szó legnemesebb értelmében. Ugyanakkor zavar – és ezzel nem vagyok egyedül –, hogy egy ilyen fontos kérdésben az EU polgárai nem dönthettek az összes tagállamra kiterjedő népszavazás keretén belül. Hibának tartom, hogy elfogadtattunk egy dokumentumot, amely megerősítheti a pénzügyi intézmények hatalmát, tekintet nélkül a szociális Európára. Véleményem szerint a megismételt írországi népszavazás az Európai Közösség egésze számára veszélyes precedenst teremtett. Az idő lesz majd a megmondója, helyesen jártunk-e el, de úgy gondolom, azt kell majd látnunk, hogy a második írországi népszavazás pírusszi győzelem volt. Kérem, hogy tartsák

tiszteletben a Cseh Köztársaság alkotmányos rendjét, és ne gyakoroljanak nyomást a cseh hatóságokra, különösképpen pedig az elnökre annak érdekében, hogy...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. - Sajnálom, hölgyeim és uraim, de a meghibásodott lifthez hasonlóan az a gomb sem működik, amellyel az elnök félbeszakíthatja azokat a felszólalókat, akik túllépik a megengedett felszólalási időt, és így a listán szereplő képviselőket megfosztják jogos idejüktől. Kérem, fejezzék be a beszédet, amikor erre kérem Önöket, ellenkező esetben, mivel a felszólalás félbeszakításhoz használt gomb nem működik, a listán szereplő képviselők fele nem kaphat majd szót ebben a rendkívül fontos vitában, ami az együttműködés szellemének sajnálatos hiányáról tanúskodna.

Fiorello Provera (EFD). - *(IT)* Elnök úr! Megpróbálom betartani a rendelkezésemre álló időt. Az általam képviselt *Lega Nord* párt az olasz parlamentben támogatta a Szerződést, az előadó szerepét pedig jómagam töltöttem be. A népszavazás tekintetében teljes mértékben tiszteletben tartottuk az írek Szerződés-ellenes szavazatát, és ugyanennyire tiszteletben tartjuk a jelenlegi 67 százalékos, igen jelentős mértékű támogatottságot is. A polgárok népszavazás során érvényesített véleménye közvetlen és egyértelmű.

Örömmel hallgattam a Parlament elnökének ma délelőtti beszédét, amelyben úgy fogalmazott, hogy a nemmel szavazók érveit is meg kell hallgatnunk, és mindenekelőtt fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy vajon sokan miért nem szavaztak. Úgy gondolom, ez egy intelligens és éleslátásról tanúskodó szempont, hiszen az európai demokrácia alapját nem a felső körökben hozott döntések, hanem az európai polgárok politikai tudatossága, illetve e politikai tudatosság növelése képezi.

Úgy vélem, az emberek fokozottabb demokráciát...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Andreas Mölzer (NI). - *(DE)* Elnök úr! Az elmúlt évek során a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos valamennyi vita során még a támogatók is gyakran hangoztatták, hogy a Szerződés jobb is lehetne, hogy rengeteg hiányossággal bír, és hogy valójában nem egy különösebben jól sikerült kompromisszum.

Ezek a támogatók most elégedettek, mert hamarosan megkezdődhet a Szerződés végrehajtása, és ez rendjén is van. Ugyanakkor, amikor most azt halljuk, hogy e támogatók szerint a többség demokratikus úton juttatta érvényre az akarátát, és ezt a kisebbségnek egyszerűen el kell fogadnia, akkor bár lényegében igazuk van, jó lett volna, ha ugyanezt a kijelentést az első írországi népszavazás után is hallhatom tőlük. Végül is egy dolog biztos: nem tudjuk, vajon a Szerződés kedvező vagy – ahogyan és én gondolom – katasztrofális lesz-e az Európai Unió számára. Véleményem szerint a Szerződés egy központosított szuperállamot fog létrehozni.

Egy dolog azonban világos: Európa csak akkor jó Európa, ha demokratikus. Az a demokrácia, amelyben annyiszor rendezünk szavazást, amíg a vezetés által kívánt eredmény megszületik, nem demokrácia. Ezért remélem, hogy nem kísérelünk majd meg nyomást gyakorolni a cseh elnökre, hogy a lehető leghamarabb elvégezzük a munkát.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elmar Brok (PPE). - *(DE)* Tisztelt elnök úr, Reinfeldt úr, Wallström asszony! Rendkívül sajnálom, hogy azoknak, akik az első népszavazás idején tartott ír kampány során hazugságokat terjesztettek, most be kell vallaniuk, hogy 26 tagállam kormánya ratifikálta a Szerződést, hogy Írország népszavazás révén ratifikálta azt, és hogy a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban ez idáig valamennyi alkotmánybíróságon pozitív határozat született! Ezek tények.

Másodszor, a Nizzai Szerződéshez képest a Lisszaboni Szerződés a parlamentek és a polgárok szerződése, és mint ilyen, a fokozottabb demokráciát hirdeti.

Harmadszor, köszönetet szeretnék mondani az ír képviselőknek, az ír polgároknak és ellenzéki vezetőjüknek, Enda Kennynek, akinek szintén helye van az említett listán.

Végezetül elmondanám, meggyőződéseim, hogy a ratifikációs folyamat folytatódni fog, mivel már valamennyi parlament ratifikálta a Szerződést. Nem hiszem, hogy a cseh elnök inkább egy olyan tagállam ellenzéki vezetőjének levélben kifejtett kéréseit teljesítené, amelynek parlamentje már ratifikálta a szerződést, semmint hogy saját parlamentje és alkotmánybírósága nézeteit venné figyelembe. Ez olyan lenne, mintha egy francia ellenzéki vezető levélben kérné az angol királynőt, hogy ne írja alá az angol parlament alsóháza által már elfogadott törvényt.

Egy utolsó pont: Malmström asszony, kérem, vegye komolyan a tegnapi nap során a bizottságokban az Európai Külügyi Szolgálatkal kapcsolatban kifejtett nézeteinket. A jelenleg rendelkezésemre álló dokumentumok...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Libor Rouček (S&D). - (CS) Hölgyeim és uraim! Először is gratulálni szeretnék az íreknek, vagyis az ír polgároknak a Lisszaboni Szerződésről szóló népszavazás sikeres lebonyolításáért. Az egyértelmű ír „igen” jó hír Írország és jó hír egész Európa számára. A történelmi jelentőségű bővítést követően az EU-nak új, megerősített alkotmányos alapokra van szüksége. A világgazdasági válság és a valamennyi területen megnyilvánuló világverseny által jellemzett időszakban Európa csak így lesz képes megfelelni a 21. század kihívásainak, és csak így kerülheti el annak buktatóit. A csehek már igent mondtak a Lisszaboni Szerződésre. A cseh parlament mindkét háza egyértelmű alkotmányos többséggel támogatta a Lisszaboni Szerződést.

A cseh közvélemény támogatja a Lisszaboni Szerződést, csakúgy, ahogyan a 2003. évi népszavazás alkalmával határozott többséggel támogatták az Európai Unióhoz való csatlakozást is. A csehek tisztában vannak vele, hogy egy tízmilliós nemzet, csakúgy, mint Európa egésze is csak egy demokratikus, erős és hatékony Európai Unió segítségével érheti el a szabadságot, a függetlenséget, a biztonságot, valamint a gazdasági és társadalmi fejlődést. A Cseh Köztársaság parlamenti demokrácia. Az elnök hatásköre a parlament akaratától függ. A cseh elnök nem abszolút uralkodó, és nem is legfőbb képviselő, mint a volt Szovjetunió politikai rendszerében.

Ezért felkérném Václav Klaus urat, hogy tartsa tiszteletben a cseh polgárok akaratát, és a cseh alkotmánybírók helyzet tisztázását követően haladéktalanul írja alá a Lisszaboni Szerződést. Véleményem szerint a kertelés és az akadályoztatás nem méltó a cseh elnök szerepéhez és tisztségéhez.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Elnök úr, miniszter úr, biztos asszony! Az Európa-pártiak nagy többségét örömmel töltötték el az írországi eredmények. Mint azt sokan megjegyezték, az EU mostantól demokratikusabb és nyitottabb lesz. Az írek már megtették a kötelességüket annak érdekében, hogy kisegítsék az Uniót az alkotmányos válságból. A többi rajtunk múlik.

Úgy gondolom, ez alkalommal számos tényező kedvezett az Uniónak. Nem vagyunk jó helyzetben, ha a világot tépő viharok közepén egyedül találjuk magunkat. Ezzel azt hiszem, mindannyian egyetérthetünk. A Szerződést övező kételyek eloszlottak, úgy gondolom azonban, hogy a történelemben egy régi, történelmi jellegű érv is szerepet játszott. Írország el szeretne határolódni a brit euroszepticismustól. Dublin nem London!

Néhányak szerint egy népszavazást csak egyszer lehet megrendezni. Ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy választásokat is csak egyszer tarthatunk. Az itt, ma jelenlévők többsége számára örömteli, hogy az emberek – és akár talán még néhány jelen lévő képviselő is – módosíthatják véleményüket, ha a körülmények megváltoznak. Ezért élünk demokráciában, és ezért szavazunk többször.

Most Lengyelországon és a Cseh Köztársaságon a sor, hogy ratifikálják a Szerződést. Lengyelországban nem lehet probléma. Nehezebb helyzet alakulhat ki Prágában, Klaus elnök úrral – úgy tűnik, igen makacs. A Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos bizalmatlanságának rendkívül őszintén, mondhatni maró éllel adott hangot idén tavasszal itt, az ülésteremben.

Tudjuk, hogy az Egyesült Királyságot rendkívül érzékenyen érinti ez a téma. Ha jövő tavasszal kormányváltásra kerül sor Londonban – amire nagy az esély –, és a cseh folyamat elhúzódik, vagy ha népszavazást szeretnének majd, előfordulhat, hogy az EU-nak újabb problémákkal kell szembenéznie a Szerződés ratifikálását illetően.

Szólni szerettem volna a svéd miniszterelnökhöz, ő azonban nincs ma jelen. A miniszterelnök úr jó kapcsolatokat ápol David Cameronnal. Bízom benne, felhasználja majd e kapcsolati tőkét arra, hogy ne csak Európában, de az Egyesült Királyságban is eredményesebb uniós vitát folytathassunk. Szükségünk van egy erős...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Mirosław Piotrowski (ECR). - (PL) Elnök úr! A Lisszaboni Szerződésről szóló kettős írországi népszavazás veszélyes precedenst teremtett. A jelek arra utaltak, hogy ha Írország nem fogadja el a dokumentumot, annyiszor kell majd szavazniuk, amíg meg nem születik a kívánt eredmény. A kampány során a nyomásgyakorlási taktikák egész arzenálját bevetették az olyan engedményektől kezdve, hogy az EU nem fog beavatkozni a belső etikai, vallási és gazdasági döntésekbe, a biztosuk elvesztésével való fenyegetésen át egészen a zsarolásig, miszerint Írország elszigetelődött volna, és kimaradt volna az uniós struktúrákból.

Ezek az intézkedések voltak azok, amelyek – a válság által felerősített félelmekkel együtt – az ismert végeredményhez vezettek. Hatalmas összegű pénzügyi forrásokat felhasználva számos uniós agitátor még munkahelyeket is ígért a Szerződés elfogadása ellenében, és nem a legfontosabb kérdésekre összpontosítottak. A politikai tudósítók felhívták a figyelmet az EU vezetőségének antidemokratikus módszereire és arroganciájára. Az alkalmazott kettős mérce fényében azt kérem, hogy harmadszorra is rendezzünk népszavazást Írországban, és biztosítsunk lehetőséget az uniós tagállamok nemzeti parlamentjei számára, hogy ismét szavazhassanak a dokumentumról.

Gerard Batten (EFD). - Elnök úr! Egy korábbi felszólaló azzal vádolta kollégámat, Nigel Farage-t, hogy nem tiszteli az ír demokráciát. Megnyugtatom őket, hogy ez nem így van. Amit Farage úr nem tisztel, az a népszavazási kampány lebonyolításának tisztességtelen és elfogult módja. Valójában ő is, és egyben pártunk egésze is olyannyira tiszteletben tartja a demokráciát, hogy azt szeretnénk, ha mind a 26 tagállam megtarthatná a népszavazást, amelyet ez idáig megtagadtak tőlük.

Egy másik felszólaló szerint nem ez volt az első igen szavazat, hiszen Luxemburgban és Spanyolországban is születtek igenek. Emlékeim szerint azok a szavazások azonban az alkotmányról, és nem a Lisszaboni Szerződésről szóltak. Azt hallottuk, hogy a Lisszaboni Szerződés más, mint az alkotmány, tehát akkor mi az igazság? Valamennyi országban ugyanarról szólt a népszavazás, vagy négy tagállamban az alkotmányos szerződésről, két tagállamban pedig a Lisszaboni Szerződésről? Az előbbi esetben a végeredmény 3-3-as döntetlen. Az utóbbi esetben 2-2-es, illetve 1-1-es döntetlen. Ez aligha tekinthető a Lisszaboni Szerződés lelkes támogatásának.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Martin Ehrenhauser (NI). - (DE) Elnök úr! A demokrácia szégyene, hogy az intézményi politikusok saját tagállamaikban megtagadják polgáraiktól a népszavazást, miközben Írországtól rögtön kettőt is követelnek. Szégyen az is, hogy ezek a politikusok azt követelik, fogadjuk el a második referendum eredményét, amikor ők maguk az elsőt nem tartották tiszteletben.

Attól függetlenül, hogy a Lisszaboni Alkotmányos Reformszerződés hatályba lép-e, szükségünk van egy alapszerződésre. Az új alapszerződésnek rendelkeznie kell a hatalmi ágak tényleges szétválasztásáról, a szubszidiaritással, a teljes átláthatósággal és a gazdasággal kapcsolatos döntésekben ítélő, valóban független bíróságról, és mindenekfelett kötelező érvényű népszavazásokról. Így még elkerülhetjük az Európa-csapdát, ennek érdekében pedig mindent meg kell tennünk.

Mario Mauro (PPE). - (IT) Elnök úr! Kétség sem fér hozzá: a Lisszaboni Szerződésről tartott írországi népszavazás „igen” eredményének győzelme rendkívül kedvező lépés az Európai Unió újjászületése és a Szerződés által biztosított alapvető politikai és intézményi reformok szempontjából. Örömmre szolgál az írek döntése, akik felelős módon igennel szavaztak, és így megakadályozták az európai projekt teljes ellehetetlenülését. Bízom benne, hogy erről Klaus és Kaczyński elnök úr is meggyőződhet, hiszen reménykedhetünk benne, hogy az írországi népszavazás útján történő ratifikáció elősegíti majd a Szerződés 2010. január 1-jén történő hatálybalépését.

Az ír „igen” ugyanakkor azt jelzi, hogy az egyesült Európa az egyetlen politikailag hiteles projekt, amely a tagállamok, és mindenekfelett a polgárok érdekeit szolgálja. Nincs ma olyan politikus Írországban vagy bármely másik tagállamban, aki fejlesztési stratégiát tudna javasolni hazája számára, ha az kilépne az Európai Unióból, illetve esetleg korlátozottabb módon venne részt annak működésében.

Gyorsan kell cselekednünk, és a Bizottság részéről nagyobb bátorságra van szükség, több fronton megvalósuló kísérleti kezdeményezések formájában; nagyobb bátorságra van például szükség az eurokötvények kibocsátásához, a bevándorlási kérdés közös kezeléséhez, valamint az energiaproblémák megoldásához. Az Európai Uniónak nevezett politikai projekt hanyatlása egy meghatározott tényezőhöz köthető: akkor kezdődött, amikor úgy döntöttünk, hogy az elképzelés a polgárok kívánságai helyett inkább a bürokraták akarata mentén valósuljon meg.

Amikor tehát azt mondom, „nagyobb bátorság”, elsősorban a Bizottság vezetőségének részéről tanúsított nagyobb bátorságra gondolok, hogy elérhessük a saját magunk számára kitűzött célokat.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). - (PL) Elnök úr! Az írek igent mondtak az Európai Unióra. Itt az ideje, hogy eltávolítsuk az Európát hátráltató két legnagyobb akadályt, amelyeket az írek valójában már megfosztottak hitelüktől. Lengyelország és a Cseh Köztársaság elnökéhez szólok: elég volt az európaiak iránt tanúsított megvetésből! Ne vesztegensük az időt, amikor olyan kevés van belőle, és annyi mindent kell még

tennünk. Felkérem Donald Tuskot, Lengyelország miniszterelnökét, hogy – nyilvánvaló okokból – országunkban fogadja el az Alapjogi Chartát!

Mostanáig mi, politikusok azzal érveltünk, hogy nem áll rendelkezésünkre elegendő eszköz és jogszabály, amelyek mentén cselekedhetnénk. Ma, itt az üléssteremben nagy feladat vár ránk. Hamarosan új szerződésünk lesz, és el kell indítanunk az Európai Uniót a válságból való közös és gyors felemelkedés, a polgárok érdekében történő fellépés és az EU világban elfoglalt helyzetének megerősítése útján. Harcolnunk kell az egyenlőtlen fizetések ellen, valamint az oktatáshoz, a kultúrához és az egészségügyhöz való egyenlő hozzáférésért. Az új szabályozás segítségével megőrizhetjük az EU sokféleségét, ugyanakkor nagyobb egyenlőséget kell teremtenünk, amely a mai európai polgárok számára sokszor nem biztosított. További célkitűzésünk legyen bebizonyítani a Lisszaboni Szerződést ellenzőknek, hogy az ő érdekeik is érvényesülhetnek, és hogy „nem” szavazatuk csak még erőteljesebb ösztönzést adott, és ma is folyamatosan ad számunkra az ehhez szükséges munka elvégzéséhez.

Hölgyeim és uraim! 35 éves vagyok, és azt szeretném, ha az Unió működése dinamikusabbá válna. Azt szeretném, ha felgyorsulna az Európai Bizottsággal és az Európai Tanáccsal az eljárási és a személyes ügyekben, valamint a lényegi kérdésekben folytatott kommunikáció. Átfogó európai projekteket fogunk megvalósítani. Felteszem továbbá a kérdést az Európai Parlament elnökének, az Elnökök Értekezletének és a képviselőcsoportok vezetőinek: hol tartanak az előkészületek? Lehetséges lesz-e a Lisszaboni Szerződés végrehajtása, és ha igen, mikor?

Riikka Manner (ALDE). - (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az ír népszavazás eredménye egyértelmű volt, és kiváló jelzésként szolgált mind Európa, mind pedig Írország számára. Számos különböző okból kell gratulálnunk az íreknek ehhez az eredményhez. Jómagam azonban különösképpen annak örülök, hogy az ír népszavazás ismét központi kérdéssé avatta az Európai Uniót és annak jövőjét. Valódi vitára van szükség, az EU jövőjével kapcsolatos tényleges elképzelések kialakítására tett kísérletek ugyanis az elmúlt években meglehetősen szánalmasak voltak.

Arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy a Lisszaboni Szerződés a korábbi uniós alkotmánytervezet kompromisszumos változata. Ha az írek ezúttal is elutasították volna a Szerződést, komolyan meg kellett volna fontolnunk és tárgyalnunk, merre is tartunk itt, az Európai Unióban. Azt is át kellett volna gondolnunk, hogy az elmúlt években tapasztalt haladás nem volt-e túl gyors, és a haladás tekintetében nem volt-e túl kevés az irányító tényező.

Véleményem szerint a ratifikációs folyamat során felmerült nehézségek csak azt jelzik, hogy az emberek jelenleg egy némileg távoli, nehezen irányítható közösségként tekintenek az Európai Unióra. E probléma megoldása érdekében a magam részéről remélem, hogy az EU jövőjével kapcsolatos vita a mai nappal nem ér véget, hanem a Reformszerződés idején is ugyanilyen átláthatósággal folytatódik majd.

Egységes Európát kell kialakítanunk, és nem hagyhatjuk figyelmen kívül azokat az okokat sem, amelyek eredetileg a Szerződés elutasításához vezettek. Úgy gondolom, ebben az értelemben a Lisszaboni Szerződés és annak végrehajtása kétségtelenül a megfelelő út, és nagy lépés a demokratikusabb Unió felé, amely fokozottabb szolidaritást biztosít. Ahhoz azonban, hogy ez megvalósuljon, folytatnunk kell a nyílt párbeszédet.

Örömömre szolgál továbbá, hogy a Lisszaboni Szerződés elősegíti majd a szorosabb együttműködést a nemzeti parlamentek és Brüsszel között. Itt az ideje, hogy figyelmünket Írországról a Cseh Köztársaságra fordítsuk. Remélem, hogy Európának nem kell már sokáig lélegzet-visszafojtva várnia. Fontos, hogy a Lisszaboni Szerződés valósággá váljon, és hogy...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

James Nicholson (ECR). - Elnök úr! A döntés megszületett. Bármennyire sajnálom is, hogy az első eredményt nem tartottuk tiszteletben, meg kell várnunk, mik lesznek e második szavazás következményei. A döntés most már másoké, és bízom benne, hogy lehetőségük lesz azt függetlenül meghozni. Bízom benne, hogy az Ír Köztársaság jelentős számú igennel szavazó polgára hosszú távon nem bánja meg a döntését. Erről nem kívánok többet mondani.

Nagy teher és felelősség nehezedik azok vállaira, akik tovább kívánják fokozni a brüsszeli döntéshozatali folyamat központosítását. Arra biztatom őket, ne haladjanak olyan gyorsan, hogy végül az embereknek már fogalmuk se legyen róla, merre tartanak, illetve mi lesz a végső sorsuk. Nem vagyok Európa-ellenes, azonban olyan Európát szeretnék, amely független egészet alkot, és amely az eltérő nézeteket vallók számára lehetővé

teszi, hogy alternatív szempontokat vessenek fel, ami itt a Parlamentben az utóbbi időben nem minden esetben valósul meg.

Philip Claeys (NI). - (NL) A második írországi népszavazással kapcsolatos lelkesedés teljesen téves. Az „igen” tábor győzelme lopott győzelem, mivel az eredeti népszavazás teljesen jogszerűen, a szabályoknak megfelelő módon zajlott. Azok többsége, akik 2008-ban nemmel szavaztak, érthetően úgy érezte, hogy a hivatalos Európa soha nem fogja elismerni döntésüket, ha az nem felel meg az EU igényeinek. Sok szavazó ezért otthon maradt. Az uniós demokrácia egyirányú utca. Nem volt igazságos kampány. Az „igen” tábor médiában való dominanciáját tovább erősítette az Európai Bizottság valamennyi vasárnapi lapban megjelenő 16 oldalas kórusa: ez az adófizetők pénzének jogszerűtlen felhasználása volt, amellyel kapcsolatban még nem mondták ki a végső szót. A szavazókat megfélemlítették. A gazdasági válságot használták eszközként ahhoz, hogy rákényszerítsék őket a támogató voksokra. Tisztelt európai biztos asszonyok és urak! Megjósolhatom, hogy csalárd propagandájuk előbb vagy utóbb megbosszulja magát.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). - (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Képzeljük el, hogy ma este, amikor e végláthatatlan vita befejeződik, kísétálunk innen, a földszinten találkozunk 27 képviselőtársunkkal, és egyhangúlag el kell döntenünk, melyik étterembe menjünk. Ha ezt a problémát megoldottuk, akkor képzeljük el, hogy mind a huszonhetünknek ugyanazt kellene ennie, és mind a huszonhetünknek egyet kellene értenie abban, igyunk-e bort vagy sem.

Elnök úr! Ez a metafora, amelynek előadója éppen fogyókúrázik, jól példázza az Európai Unió jelenlegi helyzetét, valamint azt, amit a Lisszaboni Szerződés megvalósít: véleményem szerint ez a legfontosabb újítás, mégpedig az egyhangú döntési kötelezettség eltörlése.

Ha az eddig felszólalók azt szeretnék, hogy az Európai Unió valóban megfelelően működjön, hatékony legyen, és hozzáadott értéket biztosítson az emberek számára, akkor először is az egyhangú döntési kötelezettséget szuper-minősített többségi követelménnyel kell felváltanunk. Ez a Lisszaboni Szerződés legfőbb vívmánya.

A Lisszaboni Szerződés ellenzése azt jelenti, nem akarjuk, hogy Európa megfelelően működjön, vagy meghatározó szerephez jusson a világban.

Elnök úr! Nem értem, és sajnálattal tölt el, hogyan lehetséges az, hogy néhány képviselőtársam, akik önként lettek a Parlament tagjai, nagyobb bizalommal viseltetnek a Miniszterek Tanácsa, mint az Európai Parlament iránt. Olyan személyekről van ráadásul szó, akik soha nem lesznek a Miniszterek Tanácsának tagjai. Miért hiszik, hogy a Miniszterek Tanácsa megelőlegezzen képviseli érdekeiket, mint a Parlament, ahol jelen vannak és ahol szavazhatnak?

Elnök úr! Azt sem értem, miért jelentette ki egyik képviselőtársam, hogy azt szeretnék, ha hazájuk – és ez egy jogos álláspont – kilépne az Európai Unióból. Ebben az esetben, hölgyeim és uraim, támogatnunk kell a Lisszaboni Szerződést, ez a szerződés ugyanis – most első alkalommal – tartalmaz kilépési záradékot. Igaz, nagy bátorság és elhatározás kell ahhoz, hogy közöljük polgárainkkal: ki kell lépni az Európai Unióból. Ezt is szeretném látni.

Összegzésképp, elnök úr, úgy gondolom, hogy az írországi népszavazás eredményének köszönhetően a folyamat a végéhez közeledik.

Elnök úr! Biztosítani szeretném Rouček és Brok urat – akiket aggodalommal tölti el a Cseh Köztársaság elnökének hozzáállása –, hogy nincsenek kétségeim. Nincsenek kétségeim, ha ugyanis valaki nem hajlandó aláírni azt, amit az öt megválasztó parlament elfogadott, ha valaki nem írja alá a szerződést, az olyan, mintha az angol királynő nem lenne hajlandó aláírni a Westminsterből kapott törvényt. Ez nem lehetséges. Abban is biztos vagyok, hogy egy Klaus úrhoz hasonlóan hazafias érzelmekkel rendelkező személy nem kívánja, hogy országa belső alkotmányos válságba sülyedjen.

Ezért úgy gondolom, elnök úr, megérett az idő az összefogásra, arra, hogy felismerjük, a világ nem vár ránk, Európaiakra: vagy összefogunk, és a polgárainkat jelenleg nehézségeket illetően építő jellegű álláspontokat alakítunk ki, vagy Európa, mint hatalom, eltűnik a térképről.

Elnök úr! Véleményem szerint ezt kell most tennünk, egységben, európaiként és a Parlament tagjaiként.

Glenis Willmott (S&D). - Elnök úr! Először is gratulálni szeretnék írországi kollégáimnak a nagyszerű eredményhez. Nagy-Britanniában az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja (UKIP) és a Konzervatív Párt, mint azt mindannyian tudják, az írországi „nem” szavazat mellett kampányolt. A UKIP folyamatosan azt

hangoztatja, hogy nem kellene beavatkoznunk a nemzeti kérdésekbe, ők azonban egyértelműen beavatkoztak az írországi szavazásba, ez kétségtelen. Köszönetet szeretnék mondani Nigel Farage úrnak. Úgy vélem, fantasztikus munkát végzett, hiszen úgy tudom, hogy közbenjárása kedvezően befolyásolta az igenért folytatott kampányt. Ezt hívjuk véletlen következménynek, mindazonáltal hálásak vagyunk a segítségéért.

A konzervatívok között azonban teljes a zűrzavar. Megosztottak Európa kérdését illetően, ami a héten Manchesterben tartott kongresszusuk hangulatára is rányomja a bélyegét. David Cameronnak a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos álláspontja tarthatatlan. Folyamatosan azt ígéri, hogy ha győz az általános választásokon és ha akkor a 27 tagállam még nem ratifikálta a Szerződést, népszavazást fog rendezni. Legjobb esetben azt mondhatjuk, hogy az idegesség beszél belőle. Legrosszabb esetben az a vád érheti, hogy nem egészen őszinte a britekkel, elképzelésem sincs ugyanis, ezt hogyan fogja megvalósítani.

Amikor pedig napjaink legsürgetőbb kérdései, például az éghajlatváltozás, a pénzügyi válság megoldása és a növekvő munkanélküliség kezelése szorosabb együttműködést, nem pedig széthúzást kívánnak, akkor a konzervatívok úgy döntenek, hogy Nagy-Britanniának el kell szigetelődnie, és az Unió peremére kell kerülnie. Azt szeretnék, hogy csak nézzük az eseményeket, ahelyett, hogy befolyásolnánk azokat.

A héten hallottuk, mik a tervek: hogyan csökkentik majd a közszolgáltatásokat és tolják ki a nyugdíjkorhatárt, valamint hogyan kedveznek majd a tehetőseknek az örökösödési adó csökkentésével, hiénák módjára marakodva Európa felett. Úgy tesznek, mintha megváltoztak volna, de egyértelmű, hogy ez nem igaz. Nem, még mindig ugyanazok a jó öreg toryk, akik továbbra is a kiváltságos kevesek érdekeit szolgálják a tömegek kárára, akik a dogmákat továbbra is a brit polgárok érdekei elé helyezik.

Írország polgárai egyértelműen egy demokratikusabb, hatékonyabb és dinamikusabb EU mellett tették le voksukat, és az EU most jobb eséllyel veheti fel a harcot napjaink kihívásaival szemben. A brit konzervatívoknak tisztázniuk kell a helyzetet, és közölniük kell, azt tervezik-e, hogy veszélybe sodorják a britek uniósbeli jövőjét, e lépésnek a munkahelyeket és a fejlődést érintő valamennyi komoly következményével együtt. Itt van tehát az alkalom, Cameron úr, valljon színt, és mondja meg az igazat!

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Ryszard Czarnecki (ECR). - (PL) Tisztelt elnök úr, Malmström asszony, Wallström asszony! A fennkölt szavak helyett – az az érzésem ugyanis, hogy az Európai Parlamentben sok magasztos kifejezés hangzik el – érdemes lenne végiggondolni, miért mondtak most igent az írek, miközben tavaly nemmel szavaztak.

Úgy gondolom, azok, akik azt mondják, hogy a válság taszította az íreket a Lisszaboni Szerződés karjaiba, rendkívül leegyszerűsítik a kérdést. Úgy tűnik, az írek, a zöld sziget polgárai azért támogatták a Szerződést, amit időközben az Európai Unió cserében megígért nekik. Írország saját maga és a többi tagállam számára is garanciát szerzett arra vonatkozóan, hogy delegálhatnak majd nemzeti biztost. Ezért köszönettel tartozunk Írországnak.

Az EU továbbá garantálta, hogy nem avatkozik bele az írországi adózásba, amit szintén Dublinnak köszönhetünk. Reméljük, ezzel végleg megszűnnek az adózás uniós szintű egységesítését célzó német és francia törekvések.

Végezetül Brüsszel ígéretet tett arra, hogy nem avatkozik bele az Ír Köztársaság törvényhozásába az erkölcsi és társadalmi normák terén, ideértve a meg nem született gyermekek védelmét is. Gratulálunk kell az ír kormánynak és az ír nemzetnek a tárgyalási hatékonysághoz.

Mellesleg mulatságos, milyen örömmel veszik tudomásul a végeredményt az írországi népszavazást támogatók. Sok esetben ugyanezek a személyek saját tagállamukban elleneztek a referendum kiírását.

Diane Dodds (NI). - Mint azt egy korábbi alkalommal itt a Parlamentben elmondtam, egyike vagyok azoknak, akik örömmel látnának egy együttműködő államok által alkotott Európát. Következtesen elleneztem a Lisszaboni Szerződés központosító törekvéseit, és a nemzetállami jogkörök feladását. Az Ír Köztársaságban a Lisszaboni Szerződésről tartott második népszavazás eredménye az Egyesült Királyság számára semmin sem változtat. Az a dokumentum, amely 2009. október 2-án sérti a brit nemzeti érdekeket, 2010. október 2-án ugyanúgy sérteni fogja azokat. Ezen a lengyelországi ratifikáció sem változtat majd; a cseh köztársaságbeli ratifikáció sem; az egyesült királyságbeli általános választások dátuma sem; ezért most, itt a Parlamentben megragadom az alkalmat, és népszavazás kiírását kérem a britek számára, csakúgy, mint valamennyi európai nemzet számára, a Lisszaboni Szerződés teljes szövegéről.

Paulo Rangel (PPE). - (PT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! El szeretném mondani, mekkora örömünkre szolgál az írországi népszavazás eredménye, nem csupán az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, hanem különösképpen a képviselőcsoport portugál tagjainak nevében.

Úgy gondolom, ez egyértelműen növeli az Európai Unió fejlődési és növekedési kilátásait, valamint megteremti egy új időszak alapjait. Természetesen gratulálni szeretnénk mindazoknak, akik segítettek a Lisszaboni Szerződés ügyét, elsősorban a Bizottságnak és az itt jelenlévő biztos asszonynak, illetve természetesen az Európai Unió portugál elnökségének, amely mindebben komoly szerepet játszott. Hozzátenném ezért, örömmel látjuk, hogy a nehézségek és annak ellenére, hogy továbbra is türelmetlenül várjuk a Cseh Köztársaság álláspontját, a portugál polgárok örömmel nyugtázzák majd, hogy fővárosuk neve az Európai Unió fejlődésének ilyen fontos mérföldkövét jelzi. E tekintetben elmondanám még, hogy egy további zászlóra is számíthatunk, amely egyben mindig az Európai Néppárt portugál képviselőinek zászlaja lesz majd, ez pedig a nemzeti parlamentek zászlaja.

Meggyőződésem, hogy a Lisszaboni Szerződés meghatározó lépés a nemzeti parlamentek európai demokráciába történő bevonásának irányába. Ezért úgy gondolom, hogy ez az a szempont – a demokrácia legfontosabb eleme –, konkrétan a képviselő, amely igazán lényeges és nélkülözhetetlen egy demokráciában, nem pedig, ahogy sokszor halljuk, a népszavazás; tehát a képviselő, és nem a közvetlen szavazás. A Lisszaboni Szerződés jelentős lépést tesz a nemzeti képviselői demokráciáknak az európai folyamatba történő fokozottabb bevonása felé is. Az ír szavazók döntését ezért rendkívül kedvezőnek tartjuk.

Stéphane Le Foll (S&D). - (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Kétségtelenül elismétlek majd néhány olyan dolgot, amelyek már elhangzottak és mindenképpen üdvözlöm a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos ír népszavazás eredményét.

Csupán fel szeretném hívni a még jelenlévő képviselők figyelmét a változás okaira, ugyanis elégettek vagyunk az igennel, egy évvel ezelőtt ez azonban még „nem” volt. Mi változott? A szöveg? Nagyon kis mértékben. A kontextus? Jelentős mértékben. Ez az, ami számít. Itt megvitathatjuk az intézményi kérdéseket. A polgárok elsősorban politikai válaszokat várnak Európától.

Véleményem szerint így elemezhető, hogyan is kell értelmeznünk a kettős szavazást. Nem egy eredményről van szó, hanem kettőről. A kezdeti „nem”-ről, majd a végső „igen”-ről. Az írek úgy nyilatkoztak, hogy szükségük van Európára a válság idején, ezt pedig különösen ki kell hangsúlyozni, mivel arra kéri Európát, hogy védelmezze őket, és ez nagyon fontos.

Elismétlem, ami már több képviselő részéről elhangzott. Úgy gondolom, most gyorsan kell cselekednünk. Ezért a Tanács svéd elnökségéhez és a Bizottsághoz fordulunk. Ha reagálni szeretnénk az írek részéről érkező igényekre, konkrét válaszokat kell adnunk.

A gazdasági válság: képes-e Európa újraindítani az európai szintű növekedést? A társadalmi válság: képes-e Európa kidolgozni egy foglalkoztatási politikát? Számomra ezek a témák a vita meghatározó kérdései, és nagy örömmre szolgál majd, a Lisszaboni Szerződés által biztosított további dolog is, mégpedig az, hogy bővül a Parlament jogköre. Úgy gondolom, a Parlament meghatározó szerepet játszik a politikai vitában: bebizonyíthatja, hogy számos lehetőség áll rendelkezésünkre, és e lehetőségeket megvitathatja.

Ha azonban azt akarjuk, hogy ez a vita demokratikus legyen, és ha Európa válaszokat akar adni, sürgősen ki kell neveznünk a Bizottságot annak érdekében, hogy a csehek a lehető leghamarabb ratifikálják a szerződést, és Európa visszatérhessen a növekedés és a remény újtárára.

Simon Busuttill (PPE). - (MT) Jómagam is üdvözlöm az ír népszavazás eredményét. Hadd tegyek egy észrevételt. Azok, akik otthonukban követik az ülést, talán azt gondolják majd: „Milyen hatással lesz ez a döntés az én életemre?”. Néhány konkrét példát szeretnék említeni saját szakterületem, az igazságügy és a belügyek területéről arra vonatkozóan, hogyan befolyásolja majd ez a döntés e polgárok életét.

Az Alapjogi Chartára nem csupán saját hazánk, hanem az Európai Unió polgáraiként is büszkéek lehetünk. A Szerződés megerősíti polgári, emberi jogainkat. Ide értendő például a személyes adatok védelme. Megerősödik a biztonság és a védelem, mivel a Szerződésnek köszönhetően az Európai Unió fokozni fogja a terrorizmus és a bűnözés elleni harcot. Támogatást nyernek törvényes jogaink is, például a nemzetközi örökbefogadással kapcsolatos bírósági esetek során vagy a tartási kötelezettség nemzetközi dimenziójú eseteiben. Ezenfelül a széles körű szolidaritás elkövetésének megvalósításával megszilárdulnak a bevándorlás igen érzékeny területével kapcsolatos érdekeink.

Ez azt jelenti, hogy a Szerződés konkrét hatással lesz a polgárok életére. Miért lehetséges ez? Azért, mert a kormány bővített jogkörrel ruházta fel ezt a Parlamentet, ez a Parlament pedig gondoskodni fog róla, hogy e hatalommal felelősen, ugyanakkor tevékenyen éljen, és azt a polgárok előnyére fordítsa. Mindezek során a polgárok képviselőiként minden esetben az ő érdekükben kell eljárunk.

Adrian Severin (S&D). - Elnök úr! Az elsőprő többségű írországi „igen” nem csupán a Lisszaboni Szerződés jobb megértésének köszönhető, hanem annak is, hogy tisztázódott, a valódi tisztelet mindig kölcsönös és együttérző. Ír polgártársaink azt is felismerték, hogy az európai vonat nem vár a végtelenségig azokra, akik elmulasztják a történelmi lehetőséget.

A csehek esete más. A cseh polgárok teljesen helyénvaló módon jelezték egy erőteljesebben politikai jellegű, szociálisabb, hatékonyabb és demokratikusabb Európa iránti támogatásukat. A kormány szintén támogatta a Szerződés ratifikálását, a Parlament pedig ratifikálta azt. Éppen ezért nem nekünk kell tiszteletet tanúsítanunk a csehek irányában, hanem a Cseh Köztársaság elnökének kell tiszteletben tartania saját népe és parlamentje akaratát.

A mi feladatunk az, hogy meghúzzuk a vonalat a helyes és a helytelen között, és úgy járunk el, hogy azzal jelezzük, és bizonyítsuk: számunkra a helyes ott ér véget, ahol és amikor a helytelen kezdődik. Elfogadhatatlan számunkra, hogy obstruktív elemek tartsanak sakkban bennünket. El kell ismernünk, hogy a Lisszaboni Szerződést valamennyi tagállam a szükséges módon ratifikálta, és neki kell látnunk, hogy erre az alapra felépítsük az intézményeket. A Parlamentet teljes körűen be kell vonni ebbe a folyamatba.

Carlo Casini (PPE). - (IT) Elnök úr! Azt mondták, nekem is három percem van, de megpróbálok két percen belül maradni. Elégedettségemnek hangot adva csatlakozni szeretnék számos képviselőtársamhoz. Úgy gondolom, itt az ideje, hogy amint a ratifikáció mindenhol lezajlik – és reméljük, erre hamarosan sor kerül – hatályba helyezzük és végrehajtsuk a Lisszaboni Szerződést.

Az általam vezetett bizottság egy ideje minden tőle telhetőt megtesz ennek érdekében. A legfontosabb azonban az, hogy a Parlament tisztában legyen új feladataival: nem szabad hagynia, hogy a gyakorlatban bármely bővebb jogalkotási funkciója csorbát szenvedjen.

Ugyanakkor ki szeretnék emelni egy kérdést, amellyel úgy gondolom, még nem foglalkoztunk: sok oka van annak, hogy az írek korábban elutasították a Szerződést, és ezek egyike az, hogy egyes szavazók attól tartottak, az európai jogrendszer sérthet az élethez való joggal és a család fogalmával kapcsolatban Írországból érvényben lévő bizonyos alapvető értékeket.

Ezeket az aggodalmakat az Európai Tanács által 2008 decemberében és 2009 júniusában elfogadott nyilatkozatok enyhítették. Úgy vélem, ez nem csupán Írország, hanem Európa egésze számára meghatározó. Tisztázódott, hogy a közösségi vívmányok az élethez való jog és a család fogalmának területén nem alkalmazhatók. Mindez nem kizárólag Írországra, hanem valamennyi tagállamra vonatkozik. Ezt valójában nem is kellett volna külön tisztázni, hiszen Franciaországot, az Egyesült Királyságot és Lengyelországot érintő ítéleteiben az Emberi Jogok Európai Bírósága korábban már határozott arról, hogy az életnek, az élet értékének, az élet és a család tiszteletének kérdéseiben a döntést a tagállamoknak maguknak kell meghozniuk saját történelmüknek, hagyományaiknak és kultúrájuknak megfelelően.

Ugyanakkor Írország részletekre is kiterjedő figyelmének köszönhetően az erről szóló döntést hivatalos formába öntötték, és az, mint említettem, immár az Európai Unió egészére érvényes. Úgy gondolom, ez kedvező, és ezért megérte a kettős népszavazás. Természetesen teljes mértékben tisztában vagyunk azzal, hogy az európai kultúrát az egyes tagállamok sokféle kultúrájának összessége alkotja, és mindannyian azt szeretnénk, ha Európa nem csupán gazdasági térség, hanem – és mindenekelőtt – értékközösség lenne. Ezért úgy vélem, helyénvaló, ha tudatjuk Írországgal, hogy örömeinkre szolgál, és hálásak vagyunk mindazért, amit történelmi és eszmei téren Európa számára nyújtani tud.

Európának nem csupán a különböző mechanizmusokkal és szervezeti struktúrákkal kapcsolatos gyakorlati szempontok miatt volt szüksége Írországra, hanem azért is, amivel Írország hozzájárulhat ahhoz, amit mindannyian keresünk: Európa lényegéhez.

Edite Estrela (S&D). - (PT) Az írországi „igen” jó hír Európa számára, portugálként és elkötelezett Európa-pártiként pedig számomra különösen az. Az eredmény a józan ész és a racionalitás győzelmét hirdeti a demagógiával és a manipulációval szemben. Az írek egyértelműen kijelentették, hisznek az európai projektben. Az igen szavazatnak köszönhetően elhárult a legfőbb akadály a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt.

Klaus elnök úr nem élhet további kifogásokkal, és tiszteletben kell tartania a demokráciát, valamint az őt megválasztó parlamentet, amely egyben a Lisszaboni Szerződést is elfogadta. A Lisszaboni Szerződés új korszak kezdetét jelzi. Az Európai Unió eredményesebben hozhat döntéseket, és külső kapcsolataiban is hatékonyabban léphet fel. Demokratikusabbá és átláthatóbbá válik, közelebb áll majd az emberekhez, és kevésbé függ majd a kormányoktól. Az új Szerződésnek köszönhetően az Európai Unió megfelelőbb eszközökkel veheti fel a harcot az éghajlatváltozás ellen, és könnyebben eleget tehet majd a globalizáció kihívásainak.

Mairead McGuinness (PPE). - Elnök úr! Hosszú, de nem túl drámai vita zajlott eddig. El tudja képzelni, hogy ha nemleges eredmény születik, az egész ülésterem tele lenne, tombolnának az érzelmek? Úgy gondolom, sokatmondó az a tény, hogy a válasz „igen” volt, és most rendkívül nyugodtak vagyunk. Természetesen a Fine Gael párt többi európai parlamenti tagjával együtt örömmel fogadom az írországi referendum eredményét. Keményen dolgoztam azért, hogy megszűlessen ez az „igen”, és úgy gondolom, az írek felülemelkedtek nemzeti problémáikon és az egyéb belügyi kérdéseken; és az európai kérdést, a Lisszaboni Szerződést vizsgálták meg, valamint múltunkat és az Európai Unióval való kapcsolatunkat, majd ezek után elsöprő többséggel igent mondtak az Európai Unióra, ami figyelemre méltó eredmény.

Más részről Wallström biztos asszony, aki több alkalommal is ellátogatott Írországba, egy igen erős rejtett tendenciát figyelhetett meg, amely véleményem szerint valamennyi tagállamban létezik: azokét az embereket, akik eltávolodtak az Európai Uniótól. Úgy gondolom, ezért mindannyian felelősek vagyunk. Szerintem nem beszélünk eleget a projektről, az Európai Unióról, a szolidaritásról, arról, mit is jelent ez valójában; sokkal több szó esik arról, mit kaphatunk, és mit adhatunk, és milyen hiányosságai vannak egy adott irányelvnek, illetve mi a hibája egy adott rendeletnek. Politikánkban ezért talán felül kellene emelkednünk ezeken a problémákon, a népszavazási fázisban ugyanis, ahol ebben az esetben voltunk, az utcákon, az üzletekben, az iskolákban kell elmagyarázni az embereknek, miről szól az Európai Unió, hogyan működik, mi az én feladatom és mi a Bizottság szerepe, ami egyszerű feladat. Valóban átütő erejű élmény, ha közvetlenül tájékoztatjuk az embereket az Európai Unióról. Az írek immár jobban ismerik az Uniót, mint korábban, mivel ilyen mértékben bevontuk őket a kommunikációba.

Ezért arra biztatnék mindenkit itt a Parlamentben, hogy gyakorolják ezt otthon, saját hazájukban, és ahol nem szükséges, ott ne támadják az Európai Uniót. Ahol erre szükség van, ott mindenképpen éljenek a kritikával, a Nigel Farage úrhoz hasonlóknak pedig, akik amiatt aggódnak, hogy az írekre nyomást gyakorolnak, annyit mondanék: nem lehet minket olyan könnyen sakkbán tartani. Ilyen még nem történt, és a jövőben sem fog. Azt mondhatom, biztos asszony, hogy ha távoznék a vita végéről, azt nem az Ön, az elnök vagy az elnökség iránti tiszteletlenségből teszem; más irányú kötelezettségeim vannak, de köszönet Önöknek az utolsó időszakban nyújtott minden támogatásért.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Tisztelt képviselőtársaim! A Lisszaboni Szerződést elsőként ratifikáló Magyarország európai parlamenti képviselőjeként üdvözlöm az írországi referendum eredményét, de nagyon szeretnék már túl lenni a ratifikáción, és hogy arról beszéljünk, hogyan valósítsuk meg a Lisszaboni Szerződést, amely óriási előrelépés a politikai unió, egy értékközösség irányába, hiszen nagy mértékben kitágítja a szociális jogokat, az Alapjogi Charta pedig jogilag kötelező érvényével védi, uniós normává teszi a nyelvi és a kulturális sokszínűséget. De van egy nagyon fontos újdonsága is ennek a Lisszaboni Szerződésnek.

Az Unió történetében először beszél a kisebbségekhez tartozó személyek jogairól. A nemzeti és etnikai kisebbségek, a bevándorló kisebbségek az Unió lakosságának 15 százalékát képezik. Végre elindulhatunk egy uniós kisebbségvédelmi rendszer kiépítése érdekében. Köszönöm a figyelmet.

Lena Barbara Kolarska-Bobińska (PPE). - (PL) Elnök úr! A Lisszaboni Szerződés elfogadásával véget ér az Európai Unió 10 új tagállammal történő átfogó bővítésének történelmi folyamata. A folyamat az 1990-es években indult, és egy olyan intézményi változásokról szóló megállapodással ér véget, amely alkalmassá teszi az EU-t az új kihívások kezelésére.

A Szerződés elfogadása új korszakot nyit, és lehetőséget teremt az EU számára az előrelépéshez. Az így kialakítandó intézmények csupán lehetőséget biztosítanak, rajtunk áll, hogyan élünk ezzel a lehetőséggel. Kedvező pillanat ez ahhoz is, hogy megmutassuk az európai projekttel szemben szkeptikus polgárok számára, hogy az EU él, változik, és mindenekfelett reagál az emberek problémáira. Ezért az a legfontosabb, hogy új politikát javasoljunk, olyat, amely megfelel az előttünk álló kihívásoknak. Ugyanakkor félő, hogy ahelyett, hogy erre összpontosítanánk, a formai és személyes kérdések uralják majd a megbeszéléseket: melyik pozícióba kit válasszunk meg? Nem engedhetjük meg, hogy a válság idején esetlegesen fokozódó nemzeti egoizmus aláássa az EU jelenlegi esélyét. Mindenekfelett meg kell győznünk a polgárokat, hogy az EU nem

csupán a vezetőkről szól, az ő munkahelyeikről és a túlzó bürokráciáról, hanem új és hatékony módokat kínál a polgárok problémáinak megoldására is.

Alan Kelly (S&D). - Elnök úr! Büszke ír európai parlamenti képviselőként állok ma Önök előtt. A közképviselek, sportolók, üzleti csoportok, gazdák és szakszervezetek vére, verejtéke és könnyei kellettek a történelmi jelentőségű „igen” megszületéséhez. Arra is büszke vagyok, hogy múlt pénteken szülővárosom környékén, Tipperary megyében tartózkodtam, és ott lehettem tanúja az elsőprő győzelemnek, ami olyasmit jelzett, amiben mindig is hittem, mégpedig azt, hogy Írország elkötelezetten támogatja Európát, és határozott szándékunk a jövőben is részt venni az Unióban.

Most már tudom, hogy a UKIP leprikónjai, akik az előző népszavazást követően ellátogattak a Parlamentbe, mostanra eltűntek. Sokan örömmel hallják majd, hogy szilárd meggyőződésem szerint az írek örökre kitiltották őket innen. A Lisszaboni Szerződésről hozott ítélet az igazság győzelmét hozta a „nem” tábor szélsőségei által esetenként terjesztett álnok hazugságok és kitalációk felett, akik megpróbálták kihasználni az emberek ószinte aggodalmait. Ezek a szélsőségesek a múlt pénteken embereikre találtak.

Mindenképpen le kell vonnunk azonban egy tanulságot. Nekünk, akik támogatjuk a haladás politikáját és a haladás Európáját, közösen hatékonyabb ösztönzőket kell biztosítanunk polgáraink számára annak érdekében, hogy jobban bevonódjanak az európai intézmények tevékenységébe. Nem szabad, hogy magától értetődőnek vegyük a jelenlétüket.

Damien Abad (PPE). - (FR)Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az írek egyértelműen úgy döntöttek, hogy a Lisszaboni Szerződés nagy többséggel történő elfogadásával belopják magukat Európa szívébe. A francia európai parlamenti képviselők legfiatalabbjaként üdvözlöm a döntésüket, amely végre lehetővé teszi számunkra, hogy figyelmünket a polgárok konkrét aggodalmaira irányítsuk.

Két észrevételem lenne azonban. Először is senkinek sem szabad figyelmen kívül hagynia azt a tényt, hogy az írek lényegében a válság nyomán váltak Európa-pártivá, és hogy az ír „igen” ezért azt jelenti, hogy tényleges szükség van Európára, egy politikai Európára, amely védelmez és javaslatokat nyújt, egy olyan Európára, amely képes megbirkózni a válsággal, és amely gondoskodik róla, hogy polgárai megkapják az általuk igényelt biztonságot.

Másodszor, az első írországi népszavazás kudarcának példaként és tanulságként kell szolgálnia számunkra. Nem lehet, hogy minden alkalommal, amikor Európát a haladás útjára kívánjuk állítani, olyan eljárásokra legyünk utalva, amelyek nem megfelelők a 27 tagú Európa számára. A jelenlegi rendszerrel bizonyos esetekben végül is sokkal inkább érdekében áll egy tagállamnak nemet mondani egy adott szerződésre. Ez a „nem”-hez való különjog arra kell, hogy készítsen bennünket, hogy közösségi szinten olyan tényleges eljárást vezessünk be, amely megakadályozza a viták alakulásának nemzeti érdekekből való eltérítését.

Ma az európai dinamika ismét kialakulóban van, mi, parlamenti képviselők pedig végre foglalkozhatunk az olyan érzékeny problémákkal, mint a tejipari válság vagy akár az elmúlt téli gázválság. Röviden felhívnam a Parlament figyelmét a 2010. évi közösségi költségvetés kizárólagos kérdésére, vagyis az európai gazdaságélénkítési terv második szakaszának 2 milliárd euró értékű finanszírozására. Jőmagam azoknak a táborát gyarapítom, akik szerint gondoskodni kellene róla, hogy a tervet ne kizárólag mezőgazdasági előirányzatok révén finanszírozzuk, ezzel ugyanis kedvezőtlen jelet küldenénk gazdáink felé a mostani válságban, illetve ha így járunk el, az a jövőben veszélyt jelenthet az élelmiszer-biztonságra és földjeinkre.

Befejezésképpen még egyszer köszönetet szeretnék mondani ír barátainknak, és őszintén gratulálok egyértelműen európai döntésükhöz. Most lengyel és cseh barátainkat kérném a cselekvésre annak érdekében, hogy biztosítani tudjuk: Európának rendelkezésre áll ez az eszköztár, amely felvértezi majd az elkövetkezendő évtizedek globalizáció jelentette kihívásaival szemben.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Elnök úr! Nagyon röviden, három üzenetet szeretnék átadni.

Először is, számos előttem szólóhoz csatlakozva üdvözlöm az ír népszavazás meggyőző pozitív eredményét.

Másodszor, az Európai Parlament Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságának elnökeként hangsúlyoznam, hogy az európai integrációs projekt legitimitásának megerősítése szempontjából milyen nagy jelentőséggel bír a Lisszaboni Szerződés várható hatálybalépése, hiszen az a polgársággal, a szabadságjogokkal, a szervezett bűnözés és a terrorizmus elleni közös küzdelemre való felkészültségünkkel, valamint a Schengeni Szerződés keretein belül az olyan érzékeny kérdések hatékony kezelésének képességével kapcsolatos, mint amilyen a menedékjog, a bevándorlás, a külföldiek státusza és az EU külső határainak ellenőrzése.

Harmadszor azonban néhány előttem szólóhoz hasonlóan rá szeretnék mutatni, hogy ez még nem az út vége. Nem csupán azért nem, mert a Cseh Köztársaságnak még ratifikálnia kell a Szerződést, hanem azért is, mert le kell vonnunk a tanulságot a Lisszaboni Szerződés ratifikációja során tapasztalt nehézségekből. Nem volt könnyű feladat; tíz évnyi vita van mögöttünk, aminek köszönhetően az eddigieknél sokkal többet várunk majd, nem csupán magunktól, hanem a jövőbeli bővítések során is, mindenkitől megkövetelve a lojalitást, az együttműködést és a felelősség felvállalását, aki elfogadja a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után érvénybe lépő új szabályokat.

Anne Delvaux (PPE). - (FR) Elnök úr! Néhány nappal a sikeres írországi népszavazást követően igazán úgy érzem, elmondhatjuk, hogy ma európaiabbak vagyunk, mint korábban. Ennek igazán, őszintén, halkan örülök. Egyelőre sajnos még mindig jelentős mértékben ki vagyunk szolgáltatva az alkotmánybírók döntésének, valamint a cseh elnök jóindulatának.

Az elszámoltathatóságra vonatkozóan egyértelmű jelzést kell küldenünk azok felé, akik a kezükben tartják az Unió, intézményeink és az általunk képviselt 500 millió európai számára kulcsfontosságú Szerződés jövőjének kulcsát. Nem tűrhetjük tovább, hogy néhányan, akiknek kizárólagos célja, hogy aláássák az általános európai érdekeket, túszként tartsanak fogva bennünket. Ha jogszerű, hogy néhányan nem kívánnak tovább haladni velünk az európai integráció ösvényén, ha jogszerű hangot adni a fenntartásainknak, akkor az is jogszerű, ha a további európai integrációt kívánókat nem gátoljuk a haladásban.

Az európai szerződések ratifikálásának folyamata általában olyan, mint egy családrégény, vagy egy pirruszi győzelem. Muszáj minden esetben nyomásgyakorlásra kényszerülnünk, hogy biztosítani tudjuk egy szerződés és az abból következő intézményi reformok hatálybalépését?

Tanulnunk kell a kaotikus ratifikációs folyamatból, és nyilvánvalóan a második írországi népszavazás megrendezéséről szóló tárgyalásokhoz való ragaszkodásból is; mintha csak bevált eljárás lenne, hogy egy korábban független döntést hozó lakosság ismét szavazzon, és mintha csak elfogadható lenne, hogy egy szerződés elfogadását alkutárgyként használjuk. Az európai projekt intézményi következetessége és egysége kerül veszélybe.

A Szerződés ratifikálása a lojalitás és összetartozás szempontjából alapkövetelmény onnantól kezdve, hogy valaki országa európai uniós csatlakozása mellett dönt. Határozott üzenetet akartunk küldeni a polgárok számára, és biztosítani kívántuk, hogy a szerződés ratifikációja a 2009. júniusi európai parlamenti választások idejére megtörténjen. Mit gondolnak, mi ma a polgárok véleménye a Lisszaboni Szerződésről, illetve belső egységünkről és legitimitásunkról?

Zoran Thaler (S&D). - (SL) Az írek egybehangzó igenje jelentős lépés az egységes Európa felé, és kisebb csapás az euroskeptikusok számára.

A döntés annál is fontosabb, mivel népszavazás keretén belül az emberek hozták meg, egy olyan nép, amely egy évnyi gondolkodási időt kapott arra, vajon kezdeti *nem* szavazatuk valódi előnyökkel jár-e Írország számára.

A Cseh Köztársasággal együtt mostantól az Egyesült Királyság szavahihetősége kerül reflektorfénybe, egy olyan uniós tagállamé, amelynek ellenzéki vezetője, David Cameron úr megígérte, hogy ha megnyeri a 2010. évi választásokat, népszavazást ír ki a Szerződésről. Erre attól függetlenül ígéretet tett, hogy 2008 közepén az Egyesült Királyság Parlamentjének mindkét háza ratifikálta a Lisszaboni Szerződést.

Mi történik azon döntések és nemzetközi vállalások hitelével, amelyek az Egyesült Királyságban, a Szerződést már ratifikáló, az elfogadásuk után két évvel azonban korábbi döntéseinek és vállalásainak felfüggesztésével fenyegető tagállamunkban születettek?

Enikő Győri (PPE). - (HU) Tisztelt képviselőtársaim! Amikor Magyarország polgárai 2003 tavaszán közel 84 százalékos arányban támogatták hazánk csatlakozását az Európai Unióhoz, úgy érezték, visszatérnek oda, ahova mindig is tartoztak, az európai népek közös családjába, ahonnan a több mint 40 éven át tartó kommunista diktatúra kitaszította őket. Nemcsak egy jogszabályokon alapuló gazdasági együttműködési formaként tekintettek tehát a magyarok az Unióra, hanem egy olyan közösségként, mely értékek mentén működik. A Lisszaboni Szerződés írországi jóváhagyása öröm számunkra, mert általa értékeink méltó helyre kerülnek az alapító szerződésben, és ezen értékek közé immár kimondottan is bekerül a kisebbségekhez tartozó személyek jogainak elismerése.

Ezért emeltem fel a kék kártyámat, elnök úr, az előbb, amikor Szegedi képviselő úr hozzászólt. Azt szerettem volna akkor megkérdezni tőle, hogy vajon olvasta-e a Lisszaboni Szerződést, mert ha olvasta volna, akkor

valószínűleg ismeri ezt az általam idézett cikket a kisebbségekről. Magyarország polgárai abban bíznak, hogy az Unió a szerződés hatálybalépésétől fogva fogékonyabbá válik a kisebbségekkel kapcsolatos problémákra és egyszer s mindenkorra elfogadhatatlanná válnak a szlovák nyelvtörvényhez hasonló esetek. Nem csak a jog betűje miatt, hanem az Unió szellemiségéből fakadóan is éreznie kell mindenkinek: minden európai polgár közös ügye, hogy a kisebbségek szabadon, korlátozásoktól mentesen használhassák anyanyelvüket s otthon érezhessék magukat szülőföldjükön.

Meggyőződéseim, a Lisszaboni Szerződés abban is segítségünkre lesz, hogy az Unió intézményei jobban megértsék, az értékeinket az Unión belül is meg kell védeni, s megsértésük esetén automatikusan fel kell lépni. Nem lehet kettős mérce, kedves szocialista, liberális és független képviselőtársaim: értékekre hivatkozunk, ha az érdekeink úgy diktálják, elfelejtjük őket, ha az az előnyösebb. A Néppárt nem ilyen Európát akar.

Ivari Padar (S&D). - (ET) Elnök úr! Az elmúlt héten Írországból voltam, egyik barátomnak, az Ír Munkáspárt tagjának nyújtottam támogatást. Örömmel tölt el, hogy Írország határozott igennel szavazott, ez ugyanis mind Írország, mind pedig Európa számára nagyon fontos döntés. Gazdálkodóként különösen örömtelinek találom, hogy ez alkalommal az ír gazdák a kezdetektől fogva támogatták a népszavazási kampányt. Kiváló döntés volt ez részükről, hiszen amikor majd a Szerződés hatályba lép, az Európai Parlament a Tanáccsal egyenlő jogokat kap a mezőgazdasági kérdésekben, ideértve a közös agrárpolitikával kapcsolatos együttdöntési eljárást is, ami kétségtelenül nagyszerű hír az európai gazdák számára.

Seán Kelly (PPE). - (GA) Elnök úr! Újonnan megválasztott képviselőként el szeretném mondani, büszkeséggel tölt el az írek által a Lisszaboni Szerződésről szóló pénteki népszavazás során hozott kedvező döntés. Büszke vagyok arra is, hogy ma ilyen élénk vita alakult ki itt a Parlamentben.

Az emberek azt kérdezik, miért gondolta meg magát Írország. Úgy gondolom, ez négy fő tényezőnek tudható be. Először is, véleményem szerint, annak, hogy így nyertünk egy biztost; másodszor a garanciáknak; harmadszor annak, hogy megfelelő vitát rendeztünk, és az előző esettel szemben ez alkalommal megfelelően tájékoztattuk a polgárokat. Ezenkívül a gazdasági válság is szerepet játszott a döntésben, a legfőbb tényező azonban az volt, hogy szintén a múltkori esettel ellentétben most erőteljes kampány folyt az „igen” szavazatokért. A civil szervezetek és a politikusok összefogtak, és ha emlékeim nem csalnak, a politikai pártok – a főbb politikai pártok – félretették nézeteltéréseiket, és Írország érdekében kampányoltak. Az ír polgárok reakciója pedig nem maradt el.

A „nem” kampány szintén jól szervezett volt, és mindenki kivette belőle a részét, még az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja is, amely gondoskodott arról, hogy ez a dokumentum – Az igazság a Szerződésről: Állítsuk meg az EU buldózerét – széles körben sokakhoz eljusson Írországból. Nos, az írek úgy döntöttek, sokkal szívesebben szállnak fel az EU-vonatra, mint a UKIP buldózerére.

Az elmúlt hétvége a tájékoztatás győzelme volt. Gyakran hallunk a tájékoztatás elégtelenségéről. A mostani a tájékoztatás győzelme volt, és ha ezen az úton haladunk tovább, közelebb hozhatjuk Európát az emberekhez.

Most a cseh elnökön a sor, hogy aláírja a Szerződést és ezzel életbe léptesse azt, ha ugyanis nem így tenné, az véleményem szerint a világtörténelem legdiktatórikusabb cselekedete, illetve a demokrácia teljes tagadása lenne.

Nagyon köszönöm valamennyiüknek a támogatását, számítunk rá, hogy az írországi népszavazástól kezdődően még hosszú ideig lelkes európaiak leszünk majd.

Jo Leinen (S&D). - (DE) Elnök úr! Nyolc év, valamint számos vita és tárgyalás után valós esélyünk nyílt arra, hogy a Reformszerződés hatályba lépjen, az itt ülő képviselők kemény munkájának is köszönhetően, akik a kezdetektől fogva végig elkötelezetten kitartottak a projekt mellett a konvent során, majd később, a kormányközi konferenciák alkalmával is.

Úgy vélem, a Parlament építő szerepet játszott a Reformszerződés létrejöttében. Ha a Cseh Köztársaság prágai alkotmánybírósága kedvező ítéletet hoz, Klaus elnöknek nem lesz többé joga ahhoz, hogy akadályozza az EU-t. A Cseh Köztársaság egyéb alkotmányos testületei szintén megtalálják majd a módját, hogy leküzdjék az effajta törvénytelen gátakat.

Nyilvánvalóan látjuk, hogy az Egyesült Királyság újabb bajok forrása lehet. Ha azonban a brit kormány kiírhatna egy népszavazást, annak tárgya nem a Lisszaboni Szerződés lenne, hanem az, vajon a britek támogatják-e az EU-t, illetve hogy ki szeretnének-e lépni az EU-ból. A népszavazásnak erről kellene szólnia, nem pedig egy ratifikált szerződésről. Ez utóbbi teljes mértékben elfogadhatatlan lenne. Mindebből le kell

vonnunk a tanulságot, mégpedig azt, hogy polgárainknak több információra van szüksége. Ezért bízom benne, hogy az új Bizottságban tájékoztatásért felelős alelnökünk, és esetleg talán egy európai polgárságot felelős biztosunk is lesz. Ez lenne az európai politikával kapcsolatos ellentmondásokra adott válasz.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). - (PL) Elnök úr! A Lisszaboni Szerződésnek köszönhetően Európa szembe tud nézni olyan kihívásokkal is, amelyek messze túlmutatnak a tagállamok belső problémáin. Készen áll erre Európa? Még mindig nehéz megmondani. Annyi bizonyos, hogy e kérdésben sok múlik majd az európai polgárokon.

A Szerződéshez hasonlóan azonban az Uniónak szintén rendelkeznie kell a cselekvéshez szükséges akarattal, valamint jelen kell lennie a nemzetközi szintén. Felelősséget kell éreznie a világért, annak stabilitásáért és fejlődéséért. Az EU saját biztonsága és fejlődése is ettől függ. El kell utasítanunk azt a közkedvelt metaforát, amely szerint Európa biztonságos, virágzó és demokratikus közösség, amely védelmezi az emberi jogokat, ugyanakkor felemészti belső nézeteltérései, és hátat fordított a világnak.

A Lisszaboni Szerződés arra készíti bennünket, hogy jobban megértsük az előttünk álló kihívásokat. Az írországi „igen”-t követően az egyesült Európa szeme most Lengyelországon és a Cseh Köztársaságon van. Szemernyi kétségem sincs afelől, hogy a Lisszaboni Szerződés hamarosan életbe lép. Kaczyński és Klaus elnök úr ugyanakkor időt ad számunkra, hogy elgondolkodjunk azon, hogyan folytak a jelen reform során tartott megbeszélések, illetve hogy a történelemből levonjuk a megfelelő következtetéseket. Fel kell készülnünk a jövőre. Fel kell készülnünk a további reformokra, az a csodálatos szerkezet ugyanis, amelyet építünk – az Európai Unió – egyelőre befejezetlen elképzelés. Végezetül még egy dolgot mondanék: köszönjük, Írország!

Paolo De Castro (S&D). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Október 2-a a Lisszaboni Szerződést szavazatukkal támogató íreknek köszönhetően nagyszerű nap volt Európa számára. Az együtdöntés hatálybalépése valódi demokratikus forradalom lesz, különösképpen a közös agrárpolitika szempontjából. Az írek hozzájárulásának, valamint a nemzeti parlamentek, köztük a cseh parlament kedvező döntésének köszönhetően az Európai Parlament végre a mezőgazdasági miniszterek tanácsával megegyező döntéshozatali jogokat kap majd.

Az esetleges késlekedés a tagállam valamennyi gazdája számára problémákat okozna. A mezőgazdasági ágazat valójában az elmúlt évek legkiszolgáltatottabb és legnehezebb időszakán megy keresztül, amelyben minden termék, és nem csupán a tejtermékek ára csökken, ahogyan az elmúlt néhány napban tapasztaltuk.

A Szerződés hatálybalépésére várva szeretnénk, elnök úr, ha a Tanács és a Bizottság a mai naptól kezdve körültekintően figyelembe venné az európai polgárok által választott Parlament mezőgazdasággal kapcsolatos döntéseit is, kezdve a tejipari válság kezelésére szolgáló intézkedésekkel.

Petru Constantin Luhan (PPE). - (RO) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Jómagam is nagy örömmel fogadom, hogy az írek végül jóváhagyták a Lisszaboni Szerződést, véleményem szerint ugyanis az európai integráció tekintetében igen jelentős dokumentumról van szó.

Új szerződésre van szükség, amely korszerű eszközöket és fejlett munkamódszereket biztosít az Európai Unió számára annak érdekében, hogy hatékonyan kezelhessük a modern világ kihívásait. Ez a Szerződés mindenekelőtt az első olyan lépés, amely demokratikusabbá teszi az uniós döntéshozatali folyamatot, hiszen lehetővé teszi számunkra, az Európai Parlament tagjai számára, hogy elsőként éljünk a Szerződés rendelkezései által előírt kedvező véleménycsera lehetőségével.

Az együtdöntési eljárás kiterjesztése révén az Európai Parlament a közösségi jogalkotás 95 százalékára vonatkozóan a Tanáccsal megegyező hatáskörrel rendelkezik majd. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban például, amelynek tagja vagyok, mostantól 40 helyett 80 szakterületen alkalmazzuk majd az együtdöntési eljárást, aminek köszönhetően fokozódik az EU jogalkotásának demokratikus legitimitása.

Úgy gondolom, az új jogalap elősegíti majd a gyorsabb gazdasági fejlődést és a tagállami jogrendszerek alkalmazkodását. Szilárd meggyőződésemm továbbá, hogy ezt követően a szóban forgó intézkedésnek köszönhetően egyszerűbben elérhetjük majd az Európai Unió egyik fő célkitűzését, név szerint a gazdasági, társadalmi és területi egységet.

Nagy érdeklődéssel várom a ratifikációs folyamat lezárulását, és bízom benne, hogy mihamarabb megkezdhetjük a végrehajtást.

José Manuel Fernandes (PPE). - (PT) Hölgyeim és uraim! Üdvözlöm a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos múlt vasárnapi ír népszavazás elsőprő igenjét. Reméljük, hogy a Szerződés ratifikálásának erőt próbáló folyamata hamarosan véget ér.

Biztos vagyok abban, hogy a Cseh Köztársaság ratifikálni fogja a Szerződést. Érthetetlen és elfogadhatatlan lenne, ha megakadályoznák a jövő Európájának kialakulását, ha olyan személyes vélemény állna ennek útjába, amely teljességgel figyelmen kívül hagyja az érintett parlament véleményét, és amely azzal homlokegyenest ellentétes. Valamennyien azt szeretnénk, ha véget vethetnénk a 10 éve tapasztalható intézményi patthelyzetnek.

Köszönetet mondok tehát az íreknek, hiszen akaratuk kinyilvánítása által reményt adtak számunkra egy erősebb és virágzóbb, egyben pedig egységesebb és kibővült Európa létrehozásához, míg az európai intézményeknek feladatává és kötelességévé tették, hogy működésükkel tiszteletben tartsák ezt az akaratot. Az írek akaratában ezenfelül az európai polgárok többsége is osztozik.

Remélem, mindannyian érdemesek vagyunk egy egyre jelentősebb és egységesebb Európára, amely az egész világon hirdeti a demokratikus értékeket, az alapvető emberi és társadalmi jogokat, illetve a gazdasági fejlődést, miközben elősegíti a környezet védelmét is.

Mário David (PPE). - (PT) Elnök úr, miniszter asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Csupán néhány szót szeretnék szólni, elismerésül az írországi népszavazás történelmi jelentőségű és messzire mutató eredményéért, és ki szeretném emelni, milyen fontos szerepet játszott a folyamat lebonyolításában a Fine Gael párt és vezetője, Írország leendő miniszterelnöke, Enda Kenny úr. E folyamat során egyértelművé vált, hogy az Európai Uniót közelebb kell hozni az európai polgárokhoz. Ezek a polgárok az Unió tevékenységének elsődleges kedvezményezettjei, illetve valójában valamennyien azok vagyunk. Alapvető fontosságú, hogy mindannyian tudatában legyünk annak, milyen hatást gyakorol Európa a mindennapjainkra, és milyen előnyöket biztosít számunkra.

Európa az otthonunk. Ami jó Európa számára, az jó az egyes tagállamok, és így az országok polgárai számára is. A Lisszaboni Szerződés esetében ez kétségtől igaz. A Szerződés nagyon világosan megfogalmazza, hogy lehetünk egyszerre nemzetünk büszke és hűséges polgárai, és az európai projekt elkötelezett támogatói is. Az Európai Unió szerkezetéről és működéséről szóló rendkívül hosszú nyúlt vita lezárásakor az Unió jóval nagyobb mértékben, és jóval hatékonyabb módon foglalkozhat majd az európaiak valódi problémáival: a versenyképesség, a növekedés és a foglalkoztatás kérdésével.

Elnök úr, miniszter asszony, a jövő generációi számára szánt javaslattal fejezném be. Tekintettel az Európai Unió értékeivel, hatáskörével, célkitűzéseivel és működési módjával kapcsolatos tájékoztatás hiányára, a Parlamentnek javaslatot kellene előterjesztenie arra vonatkozóan, hogy az egyes tagállamokban a kötelező iskolai tanulmányok végén új elemként kötelező európai tanulmányokat kelljen végezni. A fiatal európaiak hatékony képzés keretén belül objektív, hiteles és valós módon sajátíthatnák el, hogy melyek az európai elvek, kik vagyunk, mi a feladatunk és a céljaink.

Ha mindezt már fiatalon megtanulják, egész életük során érteni fogják, milyen lehetőségeket kínál, és milyen rendkívül hasznos számukra ez az európai identitás, amely a nemzeti függetlenség önkéntes, kontinentális szintű megosztását célzó egyedülálló projekt révén valósul meg.

David Casa (PPE). - (MT) Igaz, valóban történelmi ez a pillanat, és nem csupán azért, mert az írek határozott többséggel elfogadták a Szerződést, hanem azért is, mert Lengyelország ma bejelentette, hogy ratifikálni fogja azt.

Hosszú utat tett meg ez a szerződés. Jőmagam még csupán öt éve dolgozom a Parlamentben, vannak azonban olyan képviselők, akik már jó ideje tevékenykednek e történelmi pillanat megvalósulása érdekében. Köztük van egyik kollégám, Méndez de Vigo is. Ez az emlékezetes esemény most nagyobb felelősséggel ruház fel bennünket, politikusokat, ami a Cseh Köztársaság elnökére is igaz. Természetesen számít az ő személyes véleménye; ugyanakkor senki sem tarthat sakkban egy országot, illetve az Európai Unió egészét személyes politikai véleménye miatt.

Politikusként hatalmas feladatoknak kell eleget tennünk. Válaszokat kell adnunk, és kizárólag az Európai Unió polgárai felé kell elszámolnunk, hiszen végső soron az ő képviselőitükben vagyunk jelen. Európa kemény kihívásokkal néz szembe a pénzügyi válság, az éghajlatváltozás, a bevándorlási problémák és a további európai munkahelyteremtés területén. Éppen ezért a Cseh Köztársaság elnökének véleménye nem akadályozhatja meg Európát az általunk kitűzött célok elérésében. Egyetértek az előttem szólóval, aki szerint

fel kell állítani a Bizottságot. Van elnökünk, így nem látom okát, miért is kellene megvárunk a Bizottság kinevezésével a Cseh Köztársaság alkotmánybíróságának ítéletét. Sok mindent kell tennünk, és a Bizottságnak azonnal munkához kell látnia, ha időben el szeretné végezni a szükséges feladatokat.

Iuliu Winkler (PPE). - (HU) Csatlakozom az előttem szóló képviselőtársak hosszú sorához, akik üdvözltek az ír választópolgárok döntését, hogy megszavazták a Lisszaboni Szerződést és ezzel optimistán tekinthetünk a ratifikáció véglegesítésének irányába. Ez viszont nem egyéb, mint egy első lépés egy olyan úton, amelyen véleményem szerint három célt kell elérni. Mélyíteni kell az új tagállamok integrációját, le kell bontani azokat a korlátokat, amelyek kétsésségtű Európát hoztak létre és folytatni kell az Unió bővítési folyamatát a Balkán felé.

A Lisszaboni Szerződés az európai szolidaritáson alapul és remélem, hogy a szolidaritás valóban működni fog és nem marad csupán a különböző európai intézmények fórumain elhangzott szándéknyilatkozat. Úgy vélem, a gazdasági válság is azt mutatja, hogy csupán szolidaritással lehet megfelelni a kihívásoknak, és valamennyien az erős Unió révén lehetünk a globális világ fontos tényezői.

Hosszú és fáradtságos utat tettünk meg eddig. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy most gyengítsük az európai építkezés alapjait. Szilárd meggyőződés, hogy a valóság bebizonyítja az euroskeptikusoknak, hogy együtt erősebbek vagyunk, és azt is, hogy semmit sem nyerhetünk azzal, hogyha a 20. század elejének geopolitikájához térünk vissza.

Diogo Feio (PPE). - (PT) Elnök úr, miniszter asszony, biztos asszony! Bízom benne, hogy a múlt pénteki eredménynek köszönhetően Európa túl tud lépni a Szerződéseket övező válságon, és hogy így létrejöhet egy stabil intézményrendszer is, amely megfelel egy 27 tagállamot tömörítő szervezet számára, és amely különbözik a Nizzai Szerződésen alapuló rendszertől.

Elnök úr! Egy szerződés nem művészeti alkotás, nem olyan jogi dokumentum, amelynek célja, hogy csodálattal tekintsünk rá. Egy szerződésnek hasznosnak és hatékonynak kell lennie. Éppen ezért bármilyen fontos is politikai szempontból például a Tanács elnökének személyéről folytatott vita, sokkal fontosabb, hogy a befejeződjön a ratifikációs folyamat, és a Szerződés hatályba léphessen, elsősorban azért, mert az írországi eredmények fényében világossá vált, hogy Európát nem építhetjük fel a polgárok akaratával szemben. Akár képviselő, akár népszavazás útján valósult meg, az összefogás valóságos.

Fontos még kiemelni, hogy a „nem” szavazat ugyanolyan demokratikus, mint az „igen”. Úgy tűnik, ezzel néhányan nincsenek tisztában. Remélem, hogy az írországi, a cseh és a lengyelországi ratifikációt követően létrejön a tagállamok közötti tényleges szolidaritás. Bízom benne továbbá, hogy olyan irányba mozdulunk el, ahol e jelentős lépést Schuman Európájának elképzelése követi majd: egy fokozatosan, napról-napra, és mindenekelőtt az európai eszmék népszerűsítése révén épített Európa felé.

Csaba Sógor (PPE). - (HU) Elnök úr! Az ír referendum sikere az európai gondolat sikere. Minek köszönhetően? Egy: az írek garanciát kaptak, azaz a többség figyelembe vette a kisebbség óhaját. Az igazi demokrácia nem csupán a többség véleményének a megszavazása, hanem a kisebbség óhajainak figyelembevétele is. Erre lenne szükség Európa kisebbségeinek a védelme érdekében is.

A siker másik oka abban rejlik, hogy az igent támogatók jobban kampányoltak, mint a múltkor, amikor a referendumot leszavazták. Az Unió nem a tagadások, hanem az igenek uniója. És végül, de nem utolsósorban a sikeres szavazásban a gazdasági válság is szerepet játszott. Írországra az Unión kívül Izland sorsa várt volna. Válságban derül ki, hogy együtt erősebbek vagyunk, az összefogás és a szolidaritás jobb, mint az egymásnak feszülés.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). - Elnök úr! Az új ír népszavazási eredmény, amellyel ez alkalommal jóváhagyták a Lisszaboni Szerződést, valóban nagyszerű hír. Ugyanakkor két olyan szempont is van, amelyen érdemes elgondolkodni. Az első az, hogy a Szerződés még Klaus elnök aláírására vár, akit múlt tavasszal, amikor itt az ülésteremben hangot adott nyílt szkepticizmusának és Európa-ellenességének, reakcióinkkal magunkra haragítottunk. Azt kívánom, bár csak okosabbak lettünk volna.

A második óvatosságot kívánó szempont azoké a túlzó elvárásoké, amelyekkel az integrációnak és egyben a bővítésnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követő időszakban történő újraindulása iránt viseltetünk. Az az igazság, hogy ha lelassítunk, annak nem a Lisszaboni Szerződés hiánya az oka, amely csupán alibit szolgáltatott ehhez; a valódi okok a jelenlegi válság kedvezőtlen hatásai, bizonyos közösségi politikák ismételt nemzetivé tételének sürgetése, valamint az Unión belüli centrifugális tendenciák. Ha azt szeretnénk, hogy a

Lisszaboni Szerződés az elvárásainknak megfelelően teljesítsen, ezekkel külön és megfelelő módon kell foglalkoznunk.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). - (ES) Elnök úr! Úgy vélem, a vitából többek között azt a következtetést vonhatjuk le, hogy ha magyarázatot adunk, ha megbeszéléseket folytatunk az emberekkel, ha tájékoztatjuk őket, és ha a hazugságokat megcáfoljuk, akkor elérhető a nagyobb arányú részvétel és az európai projekt fokozottabb támogatása.

Számos előttem szólóhoz csatlakozva ezért megkísérlek pozitív, építő jelleggel hozzájárulni a vitához, és arra kérem az Európai Bizottságot, mérlegelje, vajon az új Bizottság létrehozása során nem kellene-e kibővíteni az emberi jogokért felelős biztos tevékenységét, aki lehetne például a polgárságért felelős biztos, és akinek feladata lenne a tájékoztatás is, hiszen ez alapvető fontosságú ahhoz, hogy megfelelő kommunikáció alakuljon ki, megfelelő magyarázatokat tudjunk adni, és valódi párbeszédet indíthassunk az európai projektről.

John Bufton (EFD). - Elnök úr! A hétvégén a Lisszaboni Szerződésről Írországbán tartott népszavazás eredménye élő bizonyítéka annak, hogy a Parlament nem demokratikus, nem őszinte és nem elszámoltatható. De ki is törődik itt ezzel? Nos, én igen. Az ír szavazás megismételtetése azt jelzi, hogy az EU mára diktatúrává vált. Ha az eredmény nem cseng egybe az uniós diktátorok véleményével, egyszerűen addig ismételtetik a szavazást, amíg megszületik a megfelelő eredmény.

Ez nem igazságos, és véleményem szerint erkölcsileg is hibás. Mostantól kezdve semmi sem állítja meg a Lisszaboni Szerződés fanatikussait itt a Parlamentben abban, hogy létrehozzanak egy 500 millió lakosú európai szuperállamot. Azért igazságtalan mindez, mert hazámban, az Egyesült Királyságban megtagadták a polgároktól az ígért népszavazást. Ironikus, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmében állandó elnökünk lesz. Ezt a tisztséget nagy valószínűséggel Tony Blair fogja betölteni. Az EU új elnöke lesz egyben az államfő is.

Két államfőnk azonban nem lehet, és mivel az EU elsőbbséget élvez a nemzeti testületek felett, az EU elnöke – talán Tony Blair – szava felülírja majd a királynőjét. Hazám polgárai nem fogadják el, hogy egy választás nélkül hatalomra került csődtömeg vagy bárki más elsőbbséget élvezzen a királynővel szemben. Isten óvja a királynőt!

Corneliu Vadim Tudor (NI). - (RO) Mint azt jól tudják, a gazdasági és a szociális válságon túl Románia jelenleg váratlan politikai válsággal küzd. Hatalmas választási csalás előkészületei folynak. A román elnökválasztásra gondolok, amelyre november 22-én kerül majd sor. Valamennyi román választáson történtek törvénytelen ségek, a jelenleg tervezett csalás mértéke azonban elképesztő.

Senkit sem vádolok személyesen, ugyanakkor létrehozták és használatra késszé tették az effajta csalás elkövetésére alkalmas mechanizmusokat, ami teljesen felháborító. Ide értendők a hamis közvélemény-kutatások, a választási turizmus, az extra listák, a tényleges választók szavazatainak törlése és már halott emberek nevében leadott szavazatok, a szegények megvesztegetésére használt hatalmas összegek és fogyasztói cikkek, a szülőknek az iskolások megvesztegetése révén történő meggyőzése, a számítógépes csalás és számos egyéb törvénytelen tett. Kérem, segítsenek Románia megmentésében! A román polgárok nevében segélykérést intézek Önökhöz!

Az Európai Tanács intézményeinek, köztük elsősorban az Európai Parlamentnek erkölcsi kötelessége elősegíteni, hogy egy tagállam megőrizhesse civilizált kereteit. Ne engedjék, hogy a balkáni maffia romba döntse az Európai Unió nemes tervét. Azért húztam meg a vészcsengőt, mert a románok utolsó reménye az Európai Unió intézményeiben rejlik.

Zoltán Balczó (NI). - (HU) A Lisszaboni Szerződés támogatói nem egyszerűen győzelmet ünnepelnek, hanem a demokrácia győzelmét, arra hivatkozva, hogy most egy kierőszakolt népszavazás mondott igent. Az eredmény azonban 3:1 a nemek javára. Nem felelhetjük el, hogy a tartalmilag teljesen azonos alkotmányos szerződésről a francia nép és a holland nép nemet mondott. Ekkor jött a kreatív ötlet, de cinikus: ha nem fogadja el Európa népe ezt az alkotmányt, nevezzük reformszerződésnek, majd a politikai elit a parlamentekben megszavazza. Sajnos a magyar parlament volt az első, amelyik ezt megtette.

Én elhiszem, hogy sokan úgy gondolják, hogy Európa népeinek a Lisszaboni Szerződés a boldogulás útja, de egyre semmiképpen nincs jogalapjuk, hogy azt mondják: ez Európa népeinek akarata volt.

Cristian Dan Preda (PPE). - (RO) Csak azért kértem szót, hogy emlékeztessem Vadim Tudor urat: a jelenlegi vita tárgya az írországi népszavazás, és az általa tett teljes mértékben hamis kijelentések ehhez nem kapcsolódnak. Ezzel egyidejűleg üdvözölni szeretném az Európát támogatók táborának írországi győzelmét.

Cecilia Malmström, *a Tanács soros elnöke*. – Elnök úr! Úgy látom, hogy az ír népszavazásról folyó vita továbbra is igen élénk itt a plenáris ülésen, és sok mindent mondhatunk a demokráciáról. Demokratikus, ha megengedjük az írek számára, hogy még egyszer szavazzanak? Nos, igen, az. Nagyon is demokratikus. Ha meghallgatjuk az embereket, ha megkérdezzük őket, hogy miért szavaztak nemmel, akkor feltárhatjuk az okokat. E problémákat az írek számára az adózásra, a semlegességre, bizonyos etikai kérdésekre, valamint arra vonatkozó garanciákkal oldották meg, hogy a Szerződés hatálybalépését követően valamennyi tagállam, köztük Írország is delegálhatja majd saját biztosát. E kérdések tisztázása után ismét népszavazást tartottak. Az írek kétharmados többséggel és a korábbinál magasabb részvételi arány mellett „igen” választ adtak. Ez demokratikus, és úgy gondolom, örülnünk kell, és gratulálnunk kell az ír polgároknak az eredményhez.

Megfigyeltem továbbá, hogy az Egyesült Királyságon belül egyértelmű belpolitikai vita folyik; csábító lenne ebbe belemenni, mégsem teszem. Csak annyit szeretnék mondani, függetlenül attól, ki lakik majd a Downing Streeten jövőre, Nagy-Britanniának szüksége van Európára, és Európának is szüksége van Nagy-Britanniára.

Emellett némi frusztrációt érzek a jelenlévők körében az ütemezéssel kapcsolatban. Ezt megértem, és osztozom is benne, mégis meg szeretném nyugtatni a képviselőket, hogy a lehető leggyorsabban haladunk. A lengyel elnöktől garanciát és ígéretet kaptunk arra vonatkozóan, hogy néhány napon belül aláírja a szerződést. A prágai dátumok továbbra is némileg bizonytalanok. Ma este odautazom, ha még elérem a repülőgépet, és holnap sokakkal találkozom majd annak érdekében, hogy tisztázhassam a várható forgatókönyveket és ütemezési terveket. Az alkotmánybírósi helyzet megértéséhez és felméréséhez szükség van néhány napra. A Szerződést az alkotmánybíróság vizsgálja, és amíg a Szerződés ott van, az elnök nem tudja aláírni. Én igen optimista vagyok: úgy gondolom, rövid időn belül befejezik a Szerződés vizsgálatát. E kérdések tisztázására azonban néhány napot még várni kell.

Időközben természetesen az Elnökség sem tétlenkedik. Számos munkacsoportban folynak a Szerződés teljes körű végrehajtásához szükséges előkészületek. Megbeszéléseket folytatnak az Európai Parlamenttel és a Bizottsággal annak érdekében, hogy a Szerződés mihamarabbi hatályba lépéséhez szükséges valamennyi tényező a helyére kerülhessen.

Flautre asszony kérdést intézett hozzám a további parlamenti képviselőkkel kapcsolatban; ez egy olyan kérdés, amellyel a Szerződés hatálybalépését követően kell foglalkoznunk, de biztosíthatom róla, ha hallgat most engem, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy a döntés mihamarabb megszülethessen. Köszönetet szeretnék mondani a Parlamentnek, amiért a Szerződés elfogadása és a formális követelmények teljesülése között eltelt időszakra e képviselőknek megfigyelői státuszt adott. Flautre asszony számos férfit is említett, akik a vezető pozíciókra esélyesként felmerültek, ezeket a neveket azonban a média, a sajtó terjeszti; a Tanács egyelőre nem nevezett meg hivatalos jelölteket. Ezt meg fogja tenni. A fent említett nevek azonban a médiából származnak. Nagy örömmre szolgálna, ha e vezető beosztások egyikében egy hölgyet köszönhetnék. Nem garantálhatom, hogy ez sikerülni fog, hiszen az elnökségnek valamennyi ország igényeit meg kell hallgatnia, és olyan jelölteket kell találnia, akiknek személyével mind a 27 tagállam egyetért, de valóban örülnék egy női jelöltnek; ezáltal a mainál jóval arányosabbá válna az európai képviselet.

Meglátásom szerint, elnök úr, a Parlamentben szintén erősen uralkodik az az érzés, hogy Európának erősebbé, a világban jelentősebb szereplővé kell válnia, és bizonyítania kell elszántságát az olyan kérdésekben mint a gazdaság, a munkanélküliség elleni küzdelem, a globalizáció kihívásainak kezelése és az éghajlatváltozás. Ezt meg kell valósítanunk. A Lisszaboni Szerződés valamennyiünk számára fontos eszköz e célok eléréséhez; ugyanakkor az éppen hatályos Szerződéstől függetlenül is előre kell lépünk annak érdekében, hogy konkrét eredményeket mutathassunk fel, és beváltsuk ígéreteinket. Csak így, csak a polgárok igényeinek teljesítése révén válhatunk legitimé, és nyerhetjük el polgáraink bizalmát – ez pedig a Tanácsra, a Bizottságra és az Európai Parlamentre egyaránt vonatkozik. Biztosíthatom Önöket, hogy az elnökség minden erőfeszítést megtesz annak érdekében, hogy az Európai Parlament segítségével előmozdítsa az említett ügyekkel kapcsolatos folyamatokat. Köszönöm az érdekesítő vitát, elnök úr.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

Margot Wallström, *a Bizottság alelnöke*. – Elnök úr! Izgalmas vitán vagyunk túl, amely bizonyos mértékben nyilvánvalóan megismétli az Írországban és másutt folytatott megbeszélések lényegét.

Néhány ténnyel szeretném kezdeni. A ratifikálás módjáról a tagállamok kormányai döntenek. Az uniós intézmények semmilyen módon nem kényszeríthetik a tagállamokat, hogy akár a népszavazás, akár a

parlamenti ratifikáció mellett döntsének. Úgy gondolom, ezt nagyon fontos megemlíteni. Érdekes, hogy azok, akik határozottan kiálltak a nemzetállamok függetlensége mellett, egyben szívesen rákényszerítenék a népszavazást más tagállamokra, ami számomra kissé furcsa.

Írország úgy döntött, megismétli a népszavazást. Legyünk teljesen őszinték; ez mindig politikai kockázattal jár, mégis az ír kormány döntött úgy, hogy ezt vállalja. Vajon miért?

Mellékesen megjegyezném, hogy a megismételt népszavazás egyáltalán nem szokatlan jelenség: belügyi kérdésekkel kapcsolatban korábban is volt rá példa, egyes tagállamokban pedig szintén többször vissza lehet térni bizonyos belügyi kérdésekre, legyünk tehát tárgyilagosan őszinték az eljárásra vonatkozóan.

Úgy gondolom, elhangzott néhány kiváló elemzés az ír képviselők, Kelly úr, Mary MacDonald és De Rossa úr részéről: megmagyarázták, miért gondolták meg magukat az írek, miért szavaztak igennel, és úgy érzem, kielégítő válaszokat kaptunk.

Úgy vélem, néhány képviselő igen furcsán közelíti meg a demokráciát, és azt valami állandó és abszolút minőségnek tekintik. Talán szeretnék elfelejteni, hogy a mai vita a reformról szól. Arról a folyamatról, amely sok évvel ezelőtt indult útjára Laekenben, és amelyben az évek során számos különböző demokratikus intézmény vett részt, és számos megbeszélés folyt annak érdekében, hogy megtaláljuk a korszerűbb, demokratikusabb és hatékonyabb döntéshozatal közös módját. A tagállamok és vezetőik természetesen rengeteg időt és energiát fektettek ebbe az eljárásba, és éppen ezért az nem statikus: nem hasonlíthatjuk egy futballmeccshez. Sajnálom, de nem számolhatjuk úgy a gólokat, mint egy mérkőzés során, itt ugyanis egymást is meg kell hallgatnunk.

Ezt pedig meg is tettük. Meghallgattuk az írek aggodalmait, Írországon belül is meghallgatták őket. Miért van szükség a magyarázatra? Az írek maguk, nemzeti parlamentjükben egy albizottsági vita keretében megvitatták, mi volt a „nem” szavazat oka – ez ugyanis sokukat teljesen váratlanul érte. Így hát felkutatták az okokat.

A vitában magam is részt vettem. Ellátogattam a dublini divatvásárra, a corki halpiacra, a donegali nyilvános találkozóra, és a legtöbben elsősorban azt mondták: valójában nem olvastuk el a Szerződés teljes szövegét, hiszen nagyon összetett jogi szövegről van szó, és igen nehezen érthető, mit is tartalmaz valójában.

Néhányan attól tartottak, hogy a plakátokon feltűnő hírek igazak lehetnek, hogy az EU 1,48 eurós minimálbért fog megállapítani: lehet, hogy tényleg igaz? Vagy igaz-e, hogy az EU kötelezővé teszi majd az európai hadseregben való szolgálatot, és a fiatalokat az európai hadsereggel Afganisztánba küldi: igaz lehet ez? Miféle állítások ezek? Elhiggyem őket? Rendkívül sok minden aggasztotta tehát az íreket, sok valódi aggodalom, és főképpen – úgy gondolom – a tájékoztatás hiánya, illetve annak igénye, hogy aggodalmaikat komolyan vegyük.

Ez történt. A civil társadalom szintén szerepet vállalt, ahogyan azt, ha jól emlékszem, Kelly úr nagyszerűen ismertette. Nem szégyenkezem amiatt, hogy elkészítettük a Lisszaboni Szerződés összefoglalóját a polgárok számára, majd megjelentettük azt a nagyobb napilapokban – ezt, hozzátenném, senki sem ellenezte – annak érdekében, hogy a polgárok számukra érthető megfogalmazásban maguk is megismerjék a teljes Szerződést, és így maguk dönthessék el, hogy az mit tartalmaz, mi az igazság, és mi nem az.

Úgy vélem, hogy a jogi garanciák segítettek, ezáltal ugyanis tisztázódott, hogy a semlegesség, az abortusz és az egyéb felmerült kérdések tekintetében az íreknek nincs okuk aggodalomra. Ezt tehát tisztáztuk, megkapták a jogi garanciákat, és egy biztost – ezért pedig köszönet Írországnak, hiszen mindez azt jelenti, hogy mostantól svéd biztos is lesz, német biztos is, görög biztos is, és így tovább. Ezért úgy vélem, ezért az eredményért is köszönetet kell mondanunk az íreknek.

Természetesen ezeket a vitákat nem politikai vákuumon belül folytatjuk. A valóság is befolyásolni fogja, hogyan gondolkodunk ezekről a kérdésekről, ami teljesen helyénvaló, ugyanakkor úgy vélem, hogy a népszavazásokat követő elemzésekben mindig alaposan át kell gondolnunk az egyes oldalakat befolyásoló félelemtényezőket, a félelem ugyanis egy igen erős érzés, amellyel vissza lehet élni. Véleményem szerint ezért az Írországbán következő vita során arra is választ kell találni, hogyan kerülhető el a félelemtényezők alkalmazása vagy a velük való visszaélés. A valóság azonban rámutatott, hogy az írek úgy gondolják, helyük van Európa szívében, és az válik majd javukra, ha teljes értékű európai tagok maradnak, nem pedig az, ha megkérdőjelezzük véleményük valóságát.

Remélem továbbá, hogy a Bizottság a továbbiakban is biztosítja majd a tényszerű, objektív tájékoztatást. A vita azonban folytatódni fog, a népszavazás pozitív oldala ugyanis az, hogy kénytelenek vagyunk párbeszédet

kezdemenyezni a polgárokkal. Gondoskodni kell a tájékoztatásról, a vitáról és a kérdések megbeszéléséről. A népszavazás árnyoldala az, hogy egyben megosztja a lakosságot. Kénytelenek igennel vagy nemmel válaszolni, amire az írek is még hosszú ideig emlékezni fognak. Feladatunk, demokratikus kötelességünk, hogy a nemleges választ adók aggodalmait is komolyan vegyük, hogy folytassuk a vitát, és gondoskodjunk róla, hogy az uniós kérdések mostantól a megszokott – akár a civil társadalom által folytatott – politikai vitának is részét képezzék majd Írországban, illetve ennek megfelelően Európa többi részén is. Részben ez az oka annak, hogy nem mentek el többen szavazni: az, hogy az uniós kérdések az egyes tagállamokban nem képezik a napi politikai viták szerves részét.

Ezt meg kell valósítanunk, és bízom benne, hogy létrejön majd a polgárságért és tájékoztatásért felelős biztos intézménye, reményeim szerint már az új Lisszaboni Szerződés értelmében.

Elnök. - Köszönöm, biztos asszony, és köszönöm mindenkinek, aki részt vett ebben igen fontos vitában, amelyet az írországi népszavazás eredményéről tartottunk.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az ír szavazás eredménye határozott voks Európa mellett. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése feloldja majd az Európában évek óta fennálló patthelyzetet.

Sok szó esett az Európát is érintő elégtelen demokráciáról, valamint az Európai Unió és polgárai között meglévő szakadékról. Egyes képviselők azt is megemlézték, hogy az európai intézmények képtelenek megbirkózni a 27 tagállamból álló, széthúzó Európa valóságával, amely abból adódik, hogy az EU-hoz a közelmúltban csatlakozott sok ország eltérő fejlettségi szinttel és gazdasággal rendelkezik.

A Közösség intézményi felépítésének elégtelensége, az EU legitimitásának a polgárok szemében történő növelésének szükségessége, valamint az a tény, hogy konkrét eszközökre van szükség, amelyeknek révén az EU a kedvezőtlen gazdasági hangulatban eleget tehet globális kötelezettségeinek, igazolja a demokratikusabb Európa irányába történő elmozdulás tagállami támogatottságát.

A Szerződés hatálybalépése megnyitja majd az utat az Európai Unió reformja előtt, és biztosítja a cselekvéshez szükséges intézményi képességeket. E kihívások kezeléséhez azonban politikai akaratra is szükség van. Következésképpen a Lisszaboni Szerződés sikeres végrehajtása meghatározó szereppel fog bírni.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió rohamosan közelít története eddigi legjelentősebb reformjához: a Lisszaboni Szerződés végrehajtásához. 16 hónappal az elsöprő „nem” eredményt követően, amely valamennyi európai kormány számára hasonló aggodalmat okozott, Írország igent mondott a Szerződésre.

Az EU most a lengyel elnökre vár, hogy ígéretéhez híven hamarosan ratifikálja a Szerződést, illetve a Cseh Köztársaság alkotmánybíróságára, hogy megtegye, amit az elnök nem hajlandó megtenni. Ezáltal az EU rugalmasabbá válik, és gyorsabban tud majd reagálni, ez azonban nem minden. A Szerződés új reményeket adhat a Közösséghez csatlakozni kívánó országok számára is. A nyugat-balkáni államok lelkesen üdvözölték a Szerződés írországi ratifikációját.

Az uniós intézmények felállítását és reformját követően az EU így határozottabban képviselheti majd érdekeit a világban. A jövőben nem csupán közös piac lesz, hanem a nemzetközi kapcsolatok terén is hatalommal rendelkező szereplő. Erejét a 27 tagállam biztosítja, amelyeknek száma a nem túl távoli jövőben tovább nőhet. Bízunk benne, hogy a Szerződés 2010-ben hatályba lép. Ez lehet az Unió megújulásának éve is, amely történelme során eddig minden alkalommal sikeresen újraértelmezte önmagát.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződésről szóló írországi népszavazás eredménye meghatározó lépés az európai integráció és Európa szerepének megerősítése szempontjából. A Lisszaboni Szerződés lehetővé teszi az EU számára, hogy az energiapolitika, az éghajlat-politika, a tudomány és a fejlődő országokkal való együttműködés terén fokozza Európa szerepét.

A Lisszaboni Szerződés az EU környezetvédelmi politikájának konkrét célkitűzésévé teszi az éghajlatváltozás elleni küzdelmet, és elismeri, hogy az Unió nemzetközi szempontból vezető szerepet játszik a klímaváltozás elleni harcban.

Most először külön fejezet szól az energiapolitikáról, amelynek értelmében az uniós politika célkitűzése lesz az energiabiztonság elérése, az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások fejlesztésének elősegítése.

A Lisszaboni Szerződés lefekteti az Európai Kutatási Térség létrehozásának alapjait, és ezáltal határozottabb európai fellépést valósít meg ezen a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás szempontjából létfontosságú területen.

A Lisszaboni Szerződés most először konkrét jogalapra helyezi a humanitárius segélyek alkalmazását, és kimondja, hogy a fejlődő országokban tapasztalható szegénység csökkentése és felszámolása az Unió fejlesztési együttműködési politikájának elsődleges célja.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződésről szóló második írországi népszavazás eredménye nem módosítja a folyamat antidemokratikus jellegét, amely a kezdetektől fogva figyelmen kívül hagyta a polgárok akaratát. Nem fogjuk hagyni, hogy elfelejtődjön az alkotmányos szerződésre adott francia és holland „nem”, valamint az a megtévesztő eljárás, ahogyan az alkotmányos szerződést átalakították a Lisszaboni Szerződéssé.

Az ír választók első „nem” szavazatának figyelmen kívül hagyása, valamint az azt követő elfogadhatatlan zsarolás és beavatkozás, amely az ír állam és az Európai Unió forrásainak arcátlan felhasználásával folytatott hatalmas kampányban tetőzött, szintén nyomot hagynak majd a történelemben. Sem a ratifikációs folyamat, sem pedig a Szerződés tartalma nem törvényesíti azon politikák folytatását, amelyek fő okozói az Unióban, és különösképpen Portugáliában jelenleg is tapasztalható súlyos gazdasági és társadalmi válságnak, amely válságot a Szerződés tovább súlyosbítja majd.

Részünkről továbbra is rendületlen elszántsággal harcolunk az Európai Unióban megnyilvánuló neoliberalizmus, föderalizmus és militarizmus ellen. Továbbra is szilárd meggyőződéssel harcolunk egy másik Európáért – a dolgozók és a népek Európájáért –, valamint a társadalmi és munkajogokat, a demokráciát, a szuverenitást, a békét és az együttműködést veszélyeztető, jelenleg tapasztalható megújult fenyegetések ellen.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Kin nevetünk? A írek több hónapos zaklatás, büntudatkeltő kampányok, hazugságok és féligazságok révén kierőszakolt „igen” felett most tapasztalható lekezelő elégedettség méltatlan a demokráciához, és sérti a polgárok akaratát. Ami az igazságot illeti, a kényszerítés útján kierőszakolt vallomások érvénytelenek: ugyanennek kellene vonatkoznia a csalással elért ratifikációkra is, ahol csak egy lehetséges válasz van, amelyért akár *ad nauseam* újra és újra megszavaztatjuk a polgárokat, ha nem egyenesen megkerüljük őket a parlamenti úton. Mára a Cseh Köztársaság elnöke, Václav Klaus az egyetlen személy, aki továbbra is ellenáll e szabadságromboló jogszabálysövegnek, vagyis a Lisszaboni Szerződésnek. Valamennyi európai hazafi, aki elutasítja az európai szuperállam gondolatát, támogatásáról kell, hogy biztosítsa az elnököt, és segítenie kell abban, hogy ellenálljon a ránehezedő nyomásnak, amely a közeljövőben minden bizonnyal erősödni fog.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) Ezúton szeretném üdvözölni az írországi népszavazás eredményét, amely megnyitja az utat a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése és ezen keresztül egy demokratikusabb és szolidárisabb Európai unió kialakítása előtt. Szeretném kiemelni, hogy a szerződés egyrészt nagyobb befolyáshoz juttatja a nemzeti parlamenteket, másrészt utal az Európai Unió Alapjogi Chartájára, fenntartva és megerősítve az emberi és kisebbségi jogokat rögzítő dokumentum kötelező erejét. Különösen fontos ez Magyarországnak, hiszen a nemzeti kisebbséghez tartozó személyek diszkriminációjának a Charta által rögzített tilalma mind a határon túli magyarok, mind a magyarországi kisebbségek szempontjából igen jelentős jelzés. A globális gazdasági megtorpanás idején különösen fontos felismerni, hogy egy közepes méretű ország – mint Írország, vagy Magyarország – számára a cselekvőképes és hatékony európai összefogás jelenthet kiutat a válságból.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) A Lisszaboni Szerződés ratifikálása nagymértékben leegyszerűsíti majd a jogalkotási eljárást. A legfontosabb előrelépés e tekintetben azon területek számának bővítése lesz, ahol az Európai Unió Tanácsa minősített többséggel (és nem egyhangúlag) hozhat döntést, valamint azon területek számának bővítése, ahol az Európai Parlament társjogalkotóként fog részt venni az Európai Tanács mellett. Ezek az új jellemzők nagyban elősegítik majd az uniós szintű döntések elfogadását, különösen a Strukturális Alapok és a Kohéziós Alapok területén, ami rendkívül fontos Románia számára, mivel az országnak szüksége van ezekre a forrásokra a további fejlődéshez. Üdvözlöm továbbá, hogy bővül az Európai Parlament hatásköre, például a mezőgazdasági támogatások tekintetében; a jelenlegi gazdasági válság rendkívüli mértékben sújtja ezt a területet, ahol konkrét, gyors eredményeket lehetővé tevő intézkedésekre van szükség a gazdák életkörülményeinek javítása, valamint polgáraink számára az élelmiszer-biztonság megvalósítása érdekében.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) Lech Kaczyński elnök úr nyilvános ígérete ellenére ez idáig nem írta alá a Lisszaboni Szerződést. Ígérete teljesítésével immár másfél éve késlekedik. Ez indokolatlan, elítélendő, ráadásul törvényellenes.

2008. április 1-jén a lengyel parlament megbízta az elnököt a Lisszaboni Szerződés ratifikálásával. A Lengyel Köztársaság alkotmánya értelmében az elnöknek kötelessége aláírni a Szerződést. Nem a jóindulatán vagy a hajlandóságán múlik – kötelessége megtenni. Ha nem tesz eleget e kötelességének, azzal törvényt sért. Azáltal, hogy a Szerződés aláírását egy másik ország népszavazásának kimenetelétől tette függővé, Kaczyński elnök úr olyan ország szerepét ruházta Lengyelországra, amely nem képes önálló döntést hozni, és megsértette a lengyelek hazafias érzelmeit. Írországból a helyzet győztesei az erős és egységes Európai Uniót támogatók voltak. Lengyelországban az elnök akadályozza a győzelem beteljesülését, és mostanra lényegében semmiféle társadalmi támogatottságot nem élvez.

Elképzelhető, hogy személyes okokból, a hajthatatlan EU-ellenes szavazóbázis, köztük a Maryja Rádióhoz kötődő választók elvesztésétől tartva halogatja az aláírást? Ha így van, itt az ideje, hogy kezdeményezzük a lemondását. A Lengyel Köztársaság alkotmánya értelmében ennek két módja van. Az Állami Ítélszék, illetve a Lengyel Köztársaság alkotmánya 131. cikke (2) bekezdésének 4. albekezdése – „a Nemzetgyűlés nyilatkozata arról, ha az elnök egészségi állapota miatt tartósan képtelen feladatai ellátására”. A lengyelek nem szeretnék hátráltatni az Európai Unió fejlődését. Éppen ellenkezőleg, kedvező változásokat szeretnének kezdeményezni Európában. Kaczyński elnök úrnak nincs joga ahhoz, hogy ezt megakadályozza.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Annak ellenére, hogy az Európai Unió és intézményei napi szinten a Lisszaboni Szerződés nélkül is hatékonyan működnek, a Szerződés el nem fogadása olyan Közösség képét sugallná, amely képtelen fontos döntéseket hozni, és azokat elfogadni. A Lisszaboni Szerződés új szavazási elveket vezet be, amelyeknek értelmében egy adott ország szavazatának súlyát egyértelműen lakosainak száma határozza meg. A Nizzai Szerződés értelmében jelenleg folytatott gyakorlattal szemben a nagyobb tagállamok, például Németország jól járnak, a közepes méretű országok, köztük Lengyelország is, veszítenek. A Nizzai Szerződés értelmében Lengyelországnak jutó szavazati részesedés rendkívül kedvező volt. Felmerültek bizonyos félelmek a hatáskörök megosztásával kapcsolatban egy új intézmény – az Európai Tanács elnöke, népszerű nevén az EU elnöke tisztségének – létrehozása nyomán. Ne feledjük, hogy az Európai Bizottságnak és a Parlamentnek már van elnöke, őket egészíti ki az az államfő is, aki az EU, vagyis az úgynevezett elnökség élén áll, ezentúl pedig várunk még a kül- és biztonságpolitikai főképviselő kinevezésére is. A főképviselő, vagy más néven az EU külügyminiszteri posztjának létrehozásán túl a Lisszaboni Szerződés a közösségi diplomácia kidolgozásával erősíti meg az EU külpolitikáját. Meghatározza továbbá az EU-ból történő kilépés lehetőségét, létrehozza az európai polgári kezdeményezést, valamint megemlíti az uniós energiapolitika létrehozásának szükségességét, amely rendkívül fontos Európa jövője szempontjából. Bizakodva várjuk a Szerződés végső ratifikációját.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) A Lisszaboni Szerződés lehetővé teszi majd a nemzeti parlamentek számára, hogy nemzeti vitáik napirendjére tűzzék az Európával kapcsolatos kérdéseket. Lényegében az Európai Bizottságtól származó valamennyi jogszabályjavaslatot megvizsgálják majd annak érdekében, hogy ellenőrizzék a szubszidiaritás elvének való megfelelést. Ha a nemzeti parlamentek egyharmada arról értesíti a Bizottságot, hogy sérült a szubszidiaritás elve, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak nyilatkozatot kell tennie arra vonatkozóan, vajon tiszteletben tartották, vagy megsértették a szóban forgó elvet. Egy európai jogszabály elfogadását követően a közzétételtől számított két hónapon belül a nemzeti parlamentek kérhetik az Európai Bíróságot annak hatályon kívül helyezésére. Az európai szintű jogalkotási folyamat időtartamát tekintve a nemzeti viták napirendjén szereplő, Európával kapcsolatos témakörök lehetővé teszik majd a tagállamok számára, hogy időszzerű fejlesztési tanácsokat és útmutatásokat kapjanak, és az EU-val egy időben kidolgozzák saját javaslatukat. A Lisszaboni Szerződés megerősíti, hogy az EU gazdasága szociális piacgazdaság, és új hatáskörökkel ruházta fel az Uniót olyan területeken, mint az éghajlatváltozás és az energiapolitika. E hatáskörök meghatározó jelentőséggel bírnak majd, különösen az EU harmadik országtól való energiafüggetlenségének fényében.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), írásban. – A Lisszaboni Szerződésre mondott ír „igen” jó hír Európa számára. Kétségtelen, hogy a Szerződés az Európai Unió javát szolgálja majd, amennyiben leegyszerűsíti a döntéshozatali folyamatot, és kedvezőbb lehetőségeket teremt számára a hatékony működéshez. A Szerződés ellenzői által hangoztatottakkal ellentétben nem kísérel meg döntő forradalmat végrehajtani. Ugyanakkor még soha ezelőtt nem múltott ilyen sok a végrehajtás folyamatán. Az ördög a részletekben rejlik. Újításainak köszönhetően a Szerződés fokozhatja például az EU jelenlétét a nemzetközi színtéren. Sok függ azonban a végső intézkedésektől, amelyek meghatározzák majd az új eszközök, például az Európai Külügyi Szolgálat jellegét. Éppen ezért alapvető fontosságú, hogy ahol csak lehet, az Európai Parlament megfelelően kivegye

a részét a Lisszaboni Szerződés által előírányzott új intézményrendszer kialakításában. Ez átláthatóbbá teszi a folyamatot, fokozza annak legitimitását, végül pedig, úgy gondolom, hozzájárul annak kedvező kimeneteléhez.

17. Guineai helyzet (vita)

Elnök. - A következő napirendi pontunk a Tanácsnak a guineai helyzettel kapcsolatos nyilatkozata.

Cecilia Malmström, *a Tanács soro elnöke*. – Elnök úr, rátérünk a következő napirendi pontra. Nagyon komoly és fontos témáról van szó, amelyet a tisztelt képviselők vetettek fel, és az ő kérésükre került be a napirendbe.

Szeptember 28-án, hétfőn, több mint 100 ember vesztette életét a guineai Conakryban, amikor a guineai biztonsági erők tagjai belelőttek a tüntetők tömegébe. A guineai állampolgárok azért gyűltek össze a főváros egyik stadionjában, hogy tiltakozzanak a guineai ideiglenes katonai vezető, Moussa Dadis Camara százados azon feltételezett szándéka ellen, hogy indul az elnökválasztáson. A halálos áldozatok végleges száma még nem ismeretes, mivel a katonák mindjárt össze is gyűjtötték a holttesteket, hogy ne lehessen megszámolni őket a nyilvános hullaházban. Egyelőre nem ismerjük a tragikus események valódi dimenzióit. A sérültek száma a jelentések szerint legalább 1200, és a szemtanúk elmondása szerint a katonák nőket erőszakoltak meg Conakry utcáin.

A tüntetés erőszakos leverése során számos ellenzéki vezető is megsebesült, és átmenetileg börtönbe került. A még mindig letartóztatásban lévő tiltakozók száma továbbra sem ismeretes; az ellenzéki vezetők házait egyenruhás elkövetők feldúlták, az üzleteket pedig kifosztották. A következő napon egy tévéműsorban Camara százados részvétét fejezte ki az elhunytak családjának, és meglátogatott néhány sebesültet. Két napos nemzeti gyászt rendelt el, és ígéretet tett az erőszakos cselekmények kivizsgálására. Elhatározta magát a gyilkosságoktól, és azt állította, hogy nem ő irányította az atrocitásokért felelős katonai egységeket.

Az Európai Unió azonnal és határozottan elítélte a brutális és megdöbbentő eseményeket. Másnap megjelent egy elnökségi nyilatkozat, Solana főképviselő úr nyilatkozata, valamint az EU biztosának, De Gucht úrnak a nyilatkozata. Továbbra is ragaszkodnunk kell a letartóztatottak szabadon bocsátásához és az események alapos kivizsgálásához.

A guineai erőszakot az egész világ elítélte. Az ENSZ Biztonsági Tanácsát múlt szerdán tájékoztatták az országban kialakult helyzetről. Az Afrikai Unió elítélte az eseményeket, és úgy határozott, hogy jelentést fog készíteni a lehetséges intézkedésekről. A Nyugat-afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS) az ügy teljes körű nemzetközi kivizsgálását kérte. A Parlament, mint tudják, elítélte az alkotmányellenes hatalomátvételt, és a 2009. január 15-i határozatában követelte az emberi jogok tiszteletben tartását és az alkotmányos rendhez történő mielőbbi visszatérést. Az EU elhatározta, hogy konzultációkat kezd a Cotonoui Egyezmény 96. cikke értelmében, az EU fejlesztési segélyeit pedig – kivéve a humanitárius segélyt és a demokratikus átalakulás támogatását – befagyasztottuk.

Nem csak mi cselekedtünk így. Nemzetközi partnereink is hasonló lépéseket tettek. Az Afrikai Unió és az ECOWAS felfüggesztették Guinea tagságát egészen addig, amíg nem jön létre demokratikusan választott parlament vagy kormány az országban. Létrejött egy Guineával kapcsolatos nemzetközi kontaktcsoport, amelynek az Afrikai Unió és az ECOWAS a társelnökei, és amelyben az Európai Unió is részt vesz. Márciusban a katonai junta megállapodott az ellenzékkal, hogy 2009 vége előtt választásokat fognak tartani, és ennek alapján reménykedni lehetett a békés és demokratikus átmenetben. Camara százados biztosítékokat adott arra vonatkozóan, hogy a puccs vezetői közül senki nem fog a választásokon politikai tisztségért indulni. Úgy volt, hogy az átmenet folyamatát egy átmeneti nemzeti tanács fogja irányítani, amely egyúttal kidolgozza a szükséges alkotmánymódosításokat is a választások elősegítése érdekében.

Mit tudunk tehát tenni annak érdekében, hogy megelőzzük a további erőszakot, és hogyan segíthetjük elő, hogy teljesüljenek a guineai népnek a demokrácia, a jogállamiság, a béke és a fejlődés iránti jogos vágyai? Nos, három fő területen tudunk cselekedni. Először is fenn kell tartanunk és meg kell erősítenünk a conakryi rezsimre gyakorolt politikai nyomást, különösen a nemzetközi csoporton keresztül. Ha Camara százados kijelentené, hogy nem indul az elnökválasztáson, azzal nagyban megnyugtathatná a kedélyeket. Rendkívül pozitív jelnek látjuk a Burkina Fasó-i elnök, Blaise Compaoré közvetítői szerepre történő jelölését a válságban az ECOWAS és a Nemzetközi Kontaktcsoport nevében. Az Európai Unió üdvözölte ezt a kinevezést az elnökségen keresztül. Reméljük, hogy a közvetítés hozzá fog járulni a guineai helyzet biztonságos, békés és tartós megoldásához.

Másodszor, közelebbről meg kellene vizsgálnunk a célzott szankciók alkalmazásának lehetőségét az erőszakért felelős személyek ellen. Ezt a megoldást össze kell hangolnunk az Afrikai Unióval és más nemzetközi és bilaterális partnerekkel is. Ebben a vonatkozásban fontos szerepet játszik majd az Addisz-Abeában tartandó, közelgő EU-Afrika Miniszteri Trojka, valamint a guineai Abujában tartandó október 12-i értekezlet is.

Harmadszor pedig folyamatosan biztosítanunk kell a humanitárius segélyeket a civil lakosságnak, és támogatnunk kell a demokratikus átmenet folyamatát. Ez utóbbi azonban azon is múlik, hogy az átmenetért felelős guineai hatóságok valódi hajlandóságot mutatnak-e a békés és konstruktív dialógusra, és egyértelműen elkötelezik-e magukat amellett, hogy tartózkodnak a további erőszaktól, és tiszteletben tartják a polgárai emberi jogait és politikai szabadságjogait. Mi a magunk részéről mindent el fogunk követni annak érdekében, hogy segítséget nyújtsunk a guineai népnek ebben a kritikus pillanatban, és eltökélten támogatjuk a polgári, alkotmányos és demokratikus kormányzáshoz való visszatérést szabad és átlátható választások útján. Guineában minden érintettet arra biztatunk, hogy tartózkodjon az erőszaktól, és törekedjen a békés és demokratikus átmenetre.

Filip Kaczmarek, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (PL) Elnök úr, Malmström asszony! Véleményem szerint a guineai válság is csak tünete annak az általános problémának, amely sajnos sok afrikai országban fennáll. Ez a probléma pedig a demokratikus intézmények gyengesége, valamint az érett polgári társadalmakra jellemző mechanizmusok fejletlensége, vagy időnként teljes hiánya. Európa számára ez nem csak azért fontos, mert köteleznek minket az értékeink, hanem pusztán pragmatikus okokból is.

Igen gyakran beszélünk a fejlesztési együttműködés hatékonyságáról. Ebben nincs is semmi szokatlan, hiszen mi vagyunk ennek a segélynek a legnagyobb adományozója, és kell is, hogy érdekeljen minket a tényleges felhasználása. Szembe kell néznünk azonban azzal a ténnyel, hogy nem tudunk előrelépni a hatékonyság javításában, ha a fejlesztési együttműködést felhasználó országok nincsenek abban a helyzetben, hogy legalább minimális garanciákat adjanak a segély megfelelő felhasználására. Márpedig nagyon nehéz ilyen garanciákat megteremteni demokrácia és polgári társadalom nélkül.

Tegnap Camara úr azzal vádolta meg Franciaországot, hogy megalázza az afrikaiakat, mert megszakítja a kapcsolatokat Guineával. Ez egyszerűen nem igaz. Franciaország nem alázta meg az afrikaiakat. Éppen Camara úr az, aki megalázta a honfitársait és az afrikaiakat. Azzal alázta meg őket, hogy megengedte a megszárlást és a nők elleni erőszakot. Franciaország és a francia kormány reakciója jogos és helyes volt, és az EU álláspontjának is ugyanilyen határozottnak és komolynak kell lennie.

Paradox módon a helyzet nagyon egyszerű. Nem hagyhatjuk szó nélkül a Guineában látott brutális tetteket. Követelnünk kell, hogy hagyjanak fel az erőszak alkalmazásával. Malmström asszonyhoz hasonlóan én is jó ötletnek tartom a Burkina Fasó-i elnök megbízását, és sok sikert kívánok neki. Reménykedjünk benne, hogy eredményes lesz. Támogatnunk kell az Afrikai Uniót is, amely szankciók foganatosítását jelentette be arra az esetre, ha a polgári kormányzást nem állítják vissza Guineában.

Tudjuk, hogy Svédország elkötelezett híve a demokrácia építésének. Tudjuk, hogy az elnökség is éppen ezt tartja az egyik legfontosabb kérdésnek a fejlesztési politika terén. Azt is tudjuk, hogy a svéd kormány rendelkezik a szükséges tapasztalatokkal, és már szép sikereket ért el ezen a téren. Ennél fogva szeretném remélni és hinni, hogy ez az elkötelezettség még a Guineaihoz hasonló nehéz és szélsőséges esetben is hatásos és gyümölcsöző lesz.

Patrice Tirolien, az S&D képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr! A guineai politikai helyzettel és biztonsággal kapcsolatos aggasztó fejlemények határozott reakciót követelnek az Európai Uniótól. Mint tudják, 2009. szeptember 28-án a guineai kormány irányítása alatt álló katonák véresen elfojtották az ellenzéki pártokat egyesítő békés tüntetést, és ennek során 157 embert megöltek, és több mint ezret megsebesítettek, akik közül néhányan különösen aljas erőszak és csonkítás áldozataivá váltak. A Guineai Köztársaságban a függetlenség 1958-ban történő elnyerése óta még csak két diktatórikus rendszer működött. Ideje, hogy véget érjen ez a pokoli sorozat.

Az Európai Unió, a tagállamai és az intézményei már elítélték Moussa Dadis Camara 2008. december 28-án végrehajtott államcsínyét. Ezt követően a Tanács a szokásos eljárást követve – a Cotonoui Egyezmény 96. cikke alapján – a guineai hatóságokkal együtt megállapított egy olyan menetrendet, amely a demokratikus átmenet keretrendszerül szolgálhat. Az intézkedések listáján elsősorban szabad és átlátható választások egy éven belül történő megtartása szerepelt, valamint arra vonatkozó kötelezettségvállalás, hogy a CNDD tagjai, nevezetesen Moussa Dadis Camara nem indulnak ezen a választáson.

Camara százados azon döntése, hogy 2010 tavaszára halasztja a választásokat, és az a tény, hogy nem volt hajlandó arról beszélni, hogy indul-e a guineai elnökválasztáson, már előre jelezte, hogy mi fog történni, és valóban a legrosszabb következett be. A szeptember 28-án véresen levert tüntetés célja ugyanis pontosan az volt, hogy követelje, hogy a junta tartsa be az ígéreteit. A hivatalban lévő conakryi kormánynak a tüntetésre adott reakciója teljesen világosan mutatja a valódi szándékait: a demokratikus ellenzék minden formáját fel kell számolni, és minden áron hatalomban kell maradni.

A nemzetközi közösség egyhangúlag elítélte az erőszakos cselekedeteket és a guineai rezsimit. Felháborodva a mézárásokon, a Parlamentünk Halászati Bizottsága a közelmúltban teljesen jogosan megtagadta, hogy megszavazza a Halászati Egyezményt az Európai Unió és Guinea között.

Ma, valamint a legutóbbi események fényében, az Európai Parlament szeretné tudni, hogy milyen döntéseket kíván hozni a Tanács a helyzet kezelése érdekében. Először is, szorgalmazni fogja-e a Tanács egy nemzetközi vizsgálóbizottság felállítását a szeptember 28-i eseményekkel kapcsolatban? Hogyan kívánja a Tanács biztosítani, hogy a CNDD betartja az ígéreteit, vagyis szabad és átlátható választásokat tart a lehető leghamarabb, mégpedig Moussa Dadis Camara vagy a CNDD más tagjának a részvétele nélkül? A Cotonoui Egyezmény 96. cikkét illetően milyen intézkedéseket kíván tenni a Tanács a guineai junta ellen? Végül pedig milyen konkrét ígéreteket tett a Tanács az ECOWAS, az Afrikai Unió és a Nemzetközi Kontaktcsoport Guineával kapcsolatos különböző kezdeményezéseinek támogatására?

Niccolò Rinaldi, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (IT) Elnök úr, Malmström asszony, hölgyeim és uraim! Először is szeretném részvételem nyilvánítani a Conakryban elhunyt áldozatok iránt, mind a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, mind pedig az AKCS-EU Liberális Demokrata Hálózat 30 afrikai parlamenti képviselője nevében, akikkel a múlt héten találkoztunk, és többek között a guineai helyzetet is megvitattuk, mégpedig annak a guineai liberális pártnak a vezetőjével együtt, amelyet sajnós most közvetlenül is érintett az erőszak.

Ami a szükséges intézkedéseket illeti, a svéd elnökség által már említett területekkel kapcsolatban a kéréseink a következők: először is, afrikai uniós partnereinkkel együtt követeljük a foglyok és a még mindig fogva tartott politikai vezetők szabadon bocsátását. Másodszor, követelnünk kell, hogy tartsanak szabad és demokratikus választásokat a Nemzeti Tanács a Demokráciáért és a Fejlődésért (NCDD) nevű szervezet tagjainak részvétele nélkül. Harmadszor, minden teketóriázás nélkül vezessünk be célzott szankciókat, mert mindenképpen nagyon világos üzenetet kell küldenünk az elkövetett atrocitások miatt. Negyedszer, mi is fel kívánjuk vetni a halászati egyezmény kérdését: mi, az LDSZE Képviselőcsoport tagjai, ellene szavaztunk a Halászati Bizottságban, hogy lehetőség szerint ezzel is segítsünk fenntartani az egyezmény letiltásához szükséges többséget. Véleményünk szerint ez is fontos döntés, amelyet a Tanácsnak meg kell hoznia.

Az ötödik pont az, hogy célzott programokat kell kidolgoznunk, amelyekkel segítséget tudunk nyújtani az áldozatoknak, és különösen azoknak a nőknek, akiket megerőszakoltak, és akiknek mindenképpen személyre szabott segítségre lesz majd szükségük. Végül pedig ott van az igazság kérdése. Számunkra fontos, hogy ne csak nemzetközi vizsgálóbizottság foglalkozzon az ügygel, hanem a Nemzetközi Büntetőbíróság is teljes mértékben részt vegyen a folyamatban. Úgy gondoljuk, hogy ha a conakryi áldozatok esete szolgálhat némi tanulsággal, az az, hogy igazságot kell tenni, és hogy azok, akik ilyen bűntetteket követnek el Afrikában vagy máshol, ne ússzák meg büntetlenül.

Eva Joly, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök urak, miniszterek úr és miniszter asszony, hölgyeim és uraim! Nem mehetünk el szó nélkül a múlt héten Guineában történt tragikus események mellett. Az ellenzék, és különösen a nők ellen alkalmazott erőszak mélységesen felháborító és elfogadhatatlan.

Támogatásomról szeretném biztosítani az áldozatokat és családjaikat, akik közül néhányan még mindig várják szeretteik földi maradványainak kiadását, mivel elvitte őket a junta, hogy eltüntesse az egyértelmű mézárás nyomait.

A Tanács és a Bizottság által kezdeményezett aktuális intézkedések mellett a parlamenti helyzet ma már lehetővé teszi számunkra, hogy reagáljunk ezekre az erőszakos cselekedetekre, és határozott üzenetet küldjünk a guineai kormánynak azzal is, hogy elutasítjuk a Guineával kötendő halászati partnerségi megállapodásról szóló jelentést, amelyről a következő plenáris ülésen fogunk szavazni.

A Fejlesztési Bizottság szeptemberben már egyhangúlag elutasította az Európai Unió és Guinea közötti halászati megállapodást, és kételyeit fejezte ki az Európai Unió által kiosztott források felhasználásával kapcsolatban. Amellett, hogy nem tartjuk helyesnek források kiosztását az európai hajók által kifogott halászművelet alapján, oly módon, hogy nem veszik figyelembe sem a halászati erőforrásokat, sem a helyi

lakosságra gyakorolt hatást, a legutóbbi események miatt attól félünk, hogy ezeket a forrásokat katonai célokra fogják felhasználni a guineai lakosság ellen.

Hölgyeim és uraim, az Európai Parlament nem szentesítheti a halászáti megállapodásokat Guineával, miközben az áldozatok sebei még be sem gyógyultak. Ha ezt tennénk, azzal nagyon rossz üzenetet küldenénk a guineai kormánynak. Ilyen szöveghez nem tudnám a nevemet adni.

Marie-Christine Vergiat, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Sok más új képviselőtársamhoz hasonlóan engem is meglepett, hogy milyen nagy figyelmet kapnak az emberi jogok a parlamenti vitákban, és különösen a Buzek elnök úr által vezetett vitákban. Ezzel teljes mértékben azonosulni tudok, mert az, hogy itt vagyok, és listavezető voltam Franciaországban az európai választásokon, elsősorban azzal magyarázható, hogy midig is harcoltam az egyesülési jogokért és az emberi jogokért.

Ilyen minőségemben nem maradhatok közömbös a guineai események iránt, mivel szeptember 28-án emberi jogi aktivistákat, általánosabban a polgári társadalom képviselőit tartóztatták le, erőszakolták meg, és mérszárolták le: több mint 150 ember vesztette életét, és több mint 1250 ember megsérült – ahogyan Ön mondta, miniszter úr – egyetlen nap alatt. Az elnyomás a következő napokban is folytatódott, és még ma is tart, annak ellenére, hogy ezek az emberek – ahogyan az szintén elhangzott – békés módon akarták emlékeztetni Camara urat a saját ígéreteire. A számtalan szemtanú nyilatkozata alapján teljesen egyértelmű, hogy a százados állításaival ellentétben az erőszakos cselekedeteket a kormányhoz közel álló erők követték el.

A helyzet tehát zavaros, de a Polgári Társadalmi Szervezetek Guineai Nemzeti Tanácsán belül újrászerveződött civil társadalmi szervezetek a nemzetközi közösséghez fordultak segítségért. Az elmúlt néhány hónapban a Nemzeti Tanács jó példát mutatott az afrikai országokban egy nagyobb megmozdulás szervezésével a guineai nép érdekében, Camara úr ígéretei alapján.

A Guineából érkező hírek nyugtalanítóak. Nem elégedhetünk meg azzal, hogy beszédeket tartunk az Európai Parlamentben. Ez a vita a mi kérésünkre folyik, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja kérésére, de ennél még tovább kell mennünk. Követeljük a tüntetés leverésének határozott elítélését.

Ön célzott szankciókról beszélt nekünk, miniszter asszony. Tudna erről többet mondani? Én azt hittem, miniszter asszony, hogy az üldözések azonnali leállításának és a letartóztatottak szabadon bocsátásának követelésével, valamint az események kivizsgálására felállítandó bizottság kérdésében már a megfelelő irányban haladunk. Megtenné tehát, hogy erről is részletesebben tájékoztat minket?

Ön azt is mondta, hogy minden segínyt befagyasztottak, kivéve a humanitárius és az élelmiszer segélyeket. Szerintünk ez a minimum, de gyakorlati szempontból hogyan tudjuk támogatni a demokráciába történő átmenetet?

Elnök úr, szeretnénk megszavaztatni egy állásfoglalást a következő strasbourgi ülésen, hogy az Európai Parlament ne csak beszédeket tartson, hanem cselekedjen is a szükséges döntés meghozatalával, ahogyan azt múlt januárban is meg tudta tenni. Még egyszer hangsúlyozom, hogy sürgős ügyről van szó. A helyszínen dolgozó szervezetek etnikai konfliktus veszélyére hívták fel a figyelmünket. Nem szabad megvárnunk, hogy második Ruanda alakuljon ki, mielőtt reagálunk, hiszen az emberi jogokat Afrikában is ugyanúgy meg kell védeni, mint a világ bármely más részén.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Malmström asszony tökéletesen jól írta le a guineai helyzetet. Guinea hetek óta erőszakos összecsapások színhelye, amelyek során a politikai meggyőződésük alapján az utcán tüntető szabad polgárokkal szemben példátlan erőszakot alkalmaztak. A guineai kormány minden olyan személyt üldöztet vagy megöl, akinek a politikai meggyőződése eltér a vezetőktől, ezáltal mindenfajta szabadságjogtól megfosztja az embereket, holott ezek, mint mindannyian tudjuk, minden emberi lény sérthetetlen jogait képezik.

Ez már a sokadik mérszárlás volt, és fennáll a veszély, hogy népiirtássá alakul, ha nem hozunk azonnal kézzelfogható intézkedéseket. A múlt héten az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlése, amelynek alelnöke vagyok, határozatot hozott a guineai hatóságok által alkalmazott erő elítéléséről, és követelte, hogy a helyi kormány azonnal állítsa helyre a jogállamiságot, és tartsa tiszteletben az alapvető szabadságjogokat.

Az utcai összecsapásokban áldozatul esett 157 ember halálát követően, valamint azok után, hogy Moussa Dadis Camara el akarta titkolni az eseményeket, az ellenzék tagjai a nemzetközi közösséghez fordultak abban a reményben, hogy segítséget és nagyobb védelmet kapnak. Október 5-én azonban Camara százados

nem járult hozzá a külföldi békefenntartó erők jelenlétéhez az országban, és elutasított mindenfajta külföldi beavatkozást a belügyeikbe.

Ennek alapján úgy gondolom, hogy az elítélésen túl azonnali konkrét intézkedések végrehajtásával kell reagálnunk, ahogyan azt Rinaldi képviselőtársam is kifejtette az imént. Az erőszak és az élethez való jog megtagadásának fényében – amelynek ismét a nők és a gyerekek fizetik meg az árát – nem maradhatunk tétlenek, és követelnünk kell a jogállamiság visszaállítását. Önökhöz fordulok tehát, tisztelt képviselőtársaim és a különböző intézmények képviselői, és remélem, hogy egyhangú megállapodásra tudunk jutni – hangsúlyoznám az egyhangú szót –, és azonnali intézkedéseket tudunk hozni, amelyek lehetővé teszik a guineai nép számára, hogy visszakapja alapvető és elidegeníthetetlen jogait, mint például a demokrácia és a szabadság. Természetesen én is támogatásomról szeretném biztosítani a tragikus eseményekben érintett családokat.

Isabella Lövin (Verts/ALE). - (SV) Elnök úr, Malmström asszony, hölgyeim és uraim! Jómagam a Halászati Bizottság tagja vagyok, és tavaly decemberben magam is jártam Guineában, ezért nagyon szorosan figyelemmel kísértem ezt az ügyet.

Először is figyelemre méltónak találom, hogy az Európai Unió fenntartja a halászati megállapodást Guineával, hiszen ezt a megállapodást az előző rezsimmel kötöttük két héttel az államcsíny előtt. Igaz, hogy törvényes rendszerrel kötöttük a megállapodást, de most már katonai diktatúra áll fenn. Ehhez az álláspontunkhoz egész évben ragaszkodtunk.

Tegnap Hillary Clinton amerikai külügyminiszter nyíltan felszólította Moussa Dadis Camarát és az általa vezetett rezsimet, hogy mondjon le. Ezzel a minimális követeléssel csakis egyet tudok érteni, és szeretnék rámutatni, hogy szűgyen lenne az Európai Parlament számára, ha két héten belül megszavaznánk egy olyan halászati megállapodást Guineával, amely a rendszernek több mint 1 millió eurós bevételt jelentene november végén. A halászati megállapodás 25 európai hajó által folytatandó tonhalhalászatára vonatkozik. Véleményem szerint ezeknek a hajóknak mindenképpen más vizeken kell majd halászniuk, mert az EU nem köthet üzletet olyan diktatúrákkal, amelyek a nyílt utcán mészárolják le a saját polgáraikat.

Az az érv, amelyet a Bizottság a Fejlesztési Bizottságnak és a Halászati Bizottságnak mondott, miszerint a halászati megállapodásból származó pénz az emberek javát szolgálja majd, teljesen téves. Ez a Bizottságnak még az előző megállapodásra vonatkozó értékelését tükrözi. Fogalmunk sincs arról, hogy a halászati megállapodásokból származó pénzek hova fognak kerülni. A megállapodást az előző rezsimmel kötöttük. Aligha tartom valószínűnek, hogy a jelenlegi rezsim jobban használja majd fel a pénzt.

Kérdezem tehát, hogy a Tanács mit szándékozik tenni a halászati megállapodás ügyében? Csatlakozik-e az EU az USA-hoz, és követeli-e a rezsim lemondását?

Cristian Dan Preda (PPE). - (RO) Én is azt szeretném mondani, hogy abszolút megdöbbentőnek tartom a Guineában elkövetett erőszakos cselekedeteket. Látom, hogy két órával ezelőtt a francia külügyminiszter azt mondta, hogy a feltételezések szerint Dadis Camara is felelős volt azért a döntésért, hogy mészárlást hajtsanak végre, és ez rendkívül súlyos helyzetet jelent.

A visszataszító erőszaktól eltekintve a feszültségek forrása kétségtelenül az, hogy Dadis Camara szeretne Guinea állandó vezetője lenni, ezért vonakodik betartani azt az ígéretét, hogy semmilyen módon nem vesz részt az ország politikai életében. Én is úgy gondolom, hogy ezzel kapcsolatban nagyon egyértelmű nemzetközi nyomást kell gyakorolni. Ugyanakkor üdvözlöm azt a kezdeményezést, hogy Burkina Faso elnöke, Blaise Compaoré, aki kiterjedt tapasztalatokkal rendelkezik afrikai konfliktusokban folytatott tárgyalások és közvetítés terén, közvetítő szerepet kapott ebben az ügyben. Úgy gondolom, hogy támogatnunk kell őt diplomáciai erőfeszítésekkel.

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr, helyesbítenem kell Joly asszony azon szavait, amelyek szerint a Halászati Bizottság egyhangúlag a Guineával kötendő partneri megállapodás elutasítása mellett szavazott. Valójában egyetlen szavazat döntötte el a kérdést. Igen meglepő módon, az Európai Néppárt Képviselőcsoport egységesen a megállapodás fenntartása mellett szavazott. Ez a megállapodás több százezer eurót ad a rezsim kezébe azért, hogy tonhalat halászassunk a partjaik mentén. Hasonlóan sok más ilyen megállapodáshoz, ez is csak egy piszkos üzlet, amely valakinek kapóra jön, de a jelenlegi körülmények között számunkra teljes mértékben elfogadhatatlan.

A miniszter asszony lehetséges szankciókról beszélt Guinea ellen. Felveszi ezt is a listájára, és vállalja, hogy harcolni fog azért, hogy ezt a partnerségi megállapodást felfüggeszték?

Krisztina Morvai (NI). - Elnök úr! Mint majdnem negyedszázados nemzetközi és magyarországi tapasztalattal rendelkező emberi jogi ügyvéd, minden alkalmat megragadok arra, hogy hangsúlyozzam, hogy az Európai Uniónak meg kell védenie az emberi jogokat, mégpedig lehetőleg az egész világon. Rendkívül fontos azonban, hogy ezt hihető módon tegyünk, és ennek érdekében a saját határainkon belül, az Európai Unió rendszerében is védenünk kell az emberi jogokat.

Mint ahogy azt az elmúlt három hónap folyamán már többször is említettem Önöknek, Göncz Kinga asszony, a Parlament Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságának tagja, Magyarországon annak a kormánynak a tagja volt, amit mi Magyarországon „szemkilövető” kormánynak nevezünk, mivel 2006. október 26-án az emberekre lőttek Budapest utcáin. Azóta folyamatosan emberi jogi válság van Magyarországon, és az Európai Unió nem tesz semmit ezzel kapcsolatban. Az Állampolgári Jogi Bizottságnak tehát az egyik alelnöke akkor kormánytag volt. Ameddig nem vizsgáljuk ki komolyan ezt az ügyet, senki nem fogja hitelesnek tartani azt, amit az emberi jogok terén teszünk.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Még egyszer köszönöm az Európai Parlamentnek, hogy napirendjére tűzte ezt a kérdést. Nagyon komoly ügyről van szó, és remélem, hogy a bevezetőmből érthető volt, hogy teljes mértékben osztjuk az Önök aggodalmait az emberi jogok Conakryban történt minősíthetetlen sárba tiprásával kapcsolatban. Mindannyian aggódunk a még mindig fogva tartott emberek miatt, és követeltük a történetek teljes kivizsgálását és a bebörtönzöttek szabadon bocsátását.

Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy az Európai Unió rendkívül világosan fogalmazott. Az eseményeket elítélte Solana úr, De Gucht úr, az elnökség, és újabban, úgy tudom, az Európai Parlamentben az AKCS-csoport nyilatkozata is. Örvedetes, hogy az Európai Unió egybehangzó, konkrét és lényegre törő formában ítélte el a szörnyű eseményeket. Mindezek mellett szorosan együttműködünk más partnerekkel is annak érdekében, hogy a nemzetközi közösség is egységesen ítélje el a történeteket, és így is cselekedjen. Ez az egyetlen mód arra, hogy valóban nyomást tudjunk gyakorolni.

Létrehoztunk egy nemzetközi kontaktsoportot. Kineveztünk egy közvetítőt, Burkina Faso elnökét, ami nagyon jó dolog, ő egyben a kontaktsoportnak is tagja. A kontaktsoporttal együtt, amelynek az EU és az USA is tagjai – hogy Lövin asszony kérdésére is válaszoljak – követeltük Camara százados lemondását. Az egész nemzetközi közösség ezt követeli.

Egyébként nyitottak vagyunk más kérdések megválaszolására és szankciók megvitatására is. Úgy gondoljuk, hogy többet érhetünk el, ha a nemzetközi közösséggel együtt teszünk lépéseket. Többféle lehetőség is kínálkozik egyes személyek, illetve kérdések kezelésére, és a következő napokban ismét tárgyalnunk kell a nemzetközi partnereinkkel – az Afrikai Unióval, a kontaktsoporttal, az Egyesült Államokkal stb. - arról, hogy hogyan tudnánk koordinálni a szankciókat a lehető legnagyobb hatás elérése érdekében.

Mint már mondtam, konzultációkat kezdtünk a Cotonoui Egyezmény 96. cikke értelmében, és befagyasztottunk minden uniós fejlesztési támogatást, kivéve a humanitárius segélyeket és a demokratikus átmenetet végrehajtásához szükséges segítségnyújtást.

Ami a halászatot illeti – akár részét képezi majd a szankcióknak, akár nem – pontosan értem, hogy Önök mit mondanak. Csakis bátorítani tudom Önöket arra, hogy folytassák a megbeszéléseket a Bizottsággal. Az EU halászati politikájáért a Bizottság a felelős. Mindenesetre mi is meg fogjuk velük vitatni ezt a kérdést, és nagyon sajnálom, hogy ők ma nincsenek itt. Önök egészen biztosak lehetnek azonban abban, hogy mi továbbra is együttműködünk a nemzetközi közösséggel, fenntartjuk a nyomást, és követeljük a teljes kivizsgálást és a remélhetőleg egy napon majd valóban bekövetkező szabad és tisztességes választásokat Guineában. Köszönöm Önöknek és a képviselőknek a vitát.

Elnök. - Köszönjük szépen, Malmström asszony. Ön végtelen türelmet tanúsítva itt töltötte velünk az egész délutánt, sőt az este egy részét is. Látható, hogy nem is olyan régen még Ön is e Ház tagja volt, és nagyon kedveli ezt a helyet!

A vitát lezárom.

18. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. - A következő napirendi pont egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) Üdvözljük a Nabucco projekt megállapodás július 13-án Ankarában történt aláírását. A földgáz azonban nem az egyetlen energiaforrás, amely az európai államok rendelkezésére áll.

Ugyanezt a megközelítést kell alkalmaznunk Európa nyersolajjal történő ellátásában is, amelyhez egy déli folyósót kellene nyitnunk.

Letettek az asztalunkra egy olyan projektet, amely ugyanolyan stratégiai fontossággal bírhat, mint a Nabucco. A páneurópai Constanta–Trieszt olajvezetékéről beszélek. Ez a csővezeték a Kaszpi-tengerben található olajkincset fogja a grúziai Supsában működő terminálon keresztül szállítani, majd a constantai kikötőtől Triesztig haladna a csővezeték.

Az országaink és a polgáraink számára csak akkor tudunk energiabiztonságot garantálni, ha diverzifikáljuk az olaj és a gáz ellátási forrásait és szállítási útvonalait. Ezt szem előtt tartva Románia olyan kikötői terminál kiépítését kezdte meg Constantában, amely képes lesz folyékony földgázt fogadni, majd elosztani más európai fogyasztók számára.

Marc Tarabella (S&D). - (FR) Elnök úr! Az engedélyezett egyperces felszólalási időt arra fogom felhasználni, hogy felhívjam a figyelmet arra, hogy milyen kedvező következményekkel fog járni az alkotmányos szerződésről Írországbán tartott népszavazás mindenki számára ismeretes pozitív kimenetele. Ez a szavazás azt fogja jelenteni, hogy különösen olyan bizottságokban, mint a mezőgazdasági, valamint ebben a Parlamentben, a plenáris ülésen mi is beleszólhatunk a döntésekbe. A Parlament így azonos szinten áll majd a Tanáccsal, ami a demokrácia szempontjából hatalmas előrelépést jelent.

Szeretném megragadni ezt a lehetőséget arra, hogy rámutassak, hogy mivel ír barátaink elsöprő többsége ma igent mondott az alkotmányos szerződésre, és a lengyel elnök – Parlamentünk elnökének iménti szavai szerint – szintén alá fogja írni a szerződést, már csak a cseh elnök igen szavazatára van szükség. Ennél fogva szeretném felkérni a különböző politikai csoportokhoz tartozó képviselőtársaimat, hogy a saját hatáskörükön belül próbálják meg azt az üzenetet közvetíteni a cseh kollégáiknak, hogy ezt a szerződést valóban alá kell írni, annál is inkább, mert a cseh parlament már igent mondott. Az elnöknek már csak annyi a feladata, hogy aláírja a dokumentumot, és ezzel előre vigye a demokrácia ügyét mind a saját hazájában, mind Európában.

Luigi de Magistris (ALDE). - (IT) Elnök úr! Szeretnék a messinai tragédiáról beszélni – amelyet az Európai Parlament Elnöke ma felidézett – és a több tucat áldozatról. Egy újabb tragédiát jelentettek tehát Olaszországból: az olasz miniszterelnök egyenesen azt mondta, hogy előrelátható volt a tragédia. Nos, lehet, hogy előrelátható volt, de az biztos, hogy semmit sem tettek a megelőzése érdekében. Semmi nem történt, mert a területet a beton, a betonmaffia és az erdőmaffia uralja az erdőtüzekkel.

Mindazonáltal az Európai Parlamentnek meg kellene vizsgálnia, hogy a közpénzeket és az Európai Unió által juttatott segélyeket hogyan lehetne más módon a regionális fejlesztésre fordítani, és hogyan lehetne elérni, hogy az építési munkálatokat megfelelően végezzék, és helyreállítsák a súlyos környezeti károkat. A közpénzek ugyanis túlságosan gyakran úgy végzik, hogy bűnöző körök, korrupt politikusok és a maffia vágják őket zsebre.

Ennek a törvényhozási ciklusnak tehát oda kell figyelnie arra, hogy mi történik a közpénzekkel, amelyeket valóban a természet helyreállítására, a természeti erőforrások védelmére, a környezetbarát gazdasági fejlődésre és munkahelyek teremtésére kellene fordítani. Nem történhet meg újra egy olyan szörnyű tragédia, mint a messinai.

Ryszard Czarnecki (ECR). - (PL) Elnök úr, én a Litvániában élő lengyel kisebbség védelmében szeretnék felszólalni, amelyet nemrég diszkrimináció ért. Fájdalmas paradoxonnal állunk itt szemben, hiszen a litvániai lengyelek, akik néhány régióban a polgárok többségét alkotják, jobb helyzetben voltak Litvánia EU-csatlakozása előtt, mint most, amikor Litvánia már az EU tagja.

A Salcininkai régió önkormányzata október 14-ig adott időt arra, hogy eltávolítsák a lengyel utcanéveket, ami ellentétes az európai szabványokkal és a Helyi Önkormányzatok Európai Chartájával. 2008 márciusában a litván törvényekre támaszkodva korlátozták a lengyel iskolarendszer működési szabadságát. Másfél év alatt négy iskolát zártak be összesen 45 osztállyal, és további 107 osztályt fenyeget a bezárás veszélye. Az embereket a lengyel vezetéknevek megváltoztatására kényszerítik, hogy azok litván neveknek tűnjenek. Végül pedig sok lengyelnek még mindig nem adták vissza a kommunisták, illetve a Szovjetunió által 1939 vagy 1944 után elvett ingatlanát.

Kérem az Európai Parlamentet, hogy védje meg a litvániai lengyeleket az emberi jogok és a kisebbségek jogainak európai szabványainak megfelelően.

João Ferreira (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr! Sorra halljuk a válság végének a kezdetéről szóló optimista kijelentéseket. Sajnos a valóság naponta ellentmond ezeknek a nyilatkozatoknak. Az észak-portugáliai

helyzet is ezt példázza. Csak a bragai körzetben egyedül legalább 10 vállalat zárta be a kapuit az elmúlt hetekben, ezáltal több mint 300 ember került utcára, és további vállalatoknál is fennáll a bezárás veszélye.

A helyzet különösen a textil- és ruhaipari ágazatban súlyos: ez az Európai Unió egyik olyan ágazata, amelyet legjobban megvisel a világkereskedelem növekvő liberalizációja. Ebben a tragikus helyzetben sürgős szükség lenne olyan megoldásokra, amelyek nem azonosak a helyzetet előidéző politikai irányelvekkel.

Létfontosságú, hogy biztonsági intézkedéseket hozzunk, mégpedig elsősorban a tagállamok által megjelölt ágazatokban, hogy fenn tudjuk tartani a munkahelyeket, illetve elősegítsük azok létrehozását, és biztosítsuk a vállalatok folyamatos működését, valamint előre tudjunk lépni egy textilipart támogató közösségi program elindításában – ez már szerepelt egyébként a Parlament egyik határozatában –, és megfelelő erőforrásokat irányítsunk az ilyen ágazatokra épülő legelhanyagoltabb régiókba.

Paul Nuttall (EFD). - Elnök úr! Szeretném felhívni a figyelmét arra az alattomos és egyáltalán nem demokratikus módra, ahogyan az izzólámpákat betiltották az egész Európai Unióban. Az első irányelv az intézkedések végrehajtását az Európai Bizottságra bízta, ami lényegében azt jelentette, hogy a rendeletet e Közgyűlésnek nevezett komédia, illetve a westminsteri valódi parlamentünk beleegyezése nélkül is el lehetett fogadtatni. Az izzólámpák betiltása a politikai elit mesterkedése és egyértelmű összejátszás eredménye volt.

Az embereket megkerülték, de hát az Európai Unió nagy mestere az emberek megkerülésének. Nézzük csak meg, hogy mi történt a lisszaboni egyezményrel. Sajnálatos módon ez is a Brit Konzervatív Párt mesterkedése nyomán jöhetett létre, akik a brit politika Jekyll és Hyde-jai, amikor európai kérdésekről van szó. Mondanak valamit Angliában, majd eljönnek ide, és homlokegyenest más tesznek a bizottságokban.

Végezetül, az I. világháború előestéjén Sir Edward Grey brit külügyminiszter attól félt, hogy a fények egész Európa felett ki fognak aludni. Csak gratulálni tudok az Európai Uniónak, hiszen az ember által okozott éghajlatváltozás tudománytalan kultuszával történő megszállottság végül oda fog vezetni, hogy tényleg valóra válik Sir Edward szerencsétlen jóslata.

Krisztina Morvai (NI). - Elnök úr! Ma sokat beszélünk a Lisszaboni Szerződésről, és hogy ez mennyire megerősíti a szolidaritást az európaiak között. Most a magyar nép nevében szeretném az Önök szolidaritását kérni, mert a magyar rendőrség magas rangú, emberi jogokra érzékeny tagjaitól származó megbízható információk szerint a 2006-i (október 23.), úgynevezett Véres Hétfő harmadik évfordulóján a magyar rendőrség megint tömeges erőszak alkalmazására készül a magyar nép ellen a tüntetések vagy a megemlékezések során.

Szeretném kérni az Európai Parlament tagjait, hogy segítsenek, és jöjjenek el Budapestre ezen a napon mint emberi jogi megfigyelők. Szeretném, ha a választóik is erre kérnék Önöket. Kérem, hogy nézzenek körül az interneten az emberi jogok magyarországi megsértésének és a tömeges rendőri brutalitásnak a témájában, és gondoskodjanak róla, hogy ez soha többé ne történhessen meg. Jöjjenek el tehát, és gyakorolják a ma oly sokat emlegetett szolidaritást.

György Schöpflin (PPE). - (HU) Szlovák nyelvtörvény. A szlovák nyelvtörvény komoly aggodalmakat ébresztett megszavazásától fogva. Az elmúlt pár hét megmutatta, hogy az aggályok jogosak voltak, mert a törvényben előírt bírságokat eddig nem alkalmazták, az állami szervek hatáskörében dolgozók megkapták az utasítást, hogy kizárólag szlovákul szólalhatnak meg. Szolgálati időben a magyar anyanyelvű postás, a tűzoltó, illetve a rendőr nem használhatja anyanyelvét.

Tehát, ha én Szlovákiában magyarul megszólítok egy rendőrt, neki kötelező szlovákul válaszolnia, hiába magyar az anyanyelve, és teljesen függetlenül attól, hogy én a választ nem értem meg. Mellesleg ugyanez a helyzet, ha én az angollal próbálkozok. Új hirdetést javaslok a szlovák vendéglátóiparnak: külföldi turista, szeretettel látjuk Szlovákiában, de tanuljon meg szlovákul, mielőtt országunkba beteszi a lábát. Éljen Abszurdisztán!

Monika Flašíková Beňová (S&D). - (SK) Valójában sokkal több ilyen támadásra számítottam a Szlovák Köztársaság ellen, mivel az egyperces hozzászólások intézménye ideális lehetőséget teremt a magyarországi vagy magyar nemzetiségű kollégáknak arra, hogy támadják a Szlovák Köztársaságot.

Meg kell mondanom, hogy ez rendkívül aggaszt engem, mert az Európai Parlamenttől inkább azt várom, hogy oldja meg az Európai Unió előtt álló problémákat. Mi többször is baráti kezét nyújtottunk a fideszes és más pártokhoz tartozó képviselőtársainknak az Európai Parlament plenáris ülésein, és meg akartuk beszélni velük a megoldatlan problémákat vagy kérdéseket. Ezt tettük a nyelvtörvény esetében is, de azt kell mondanom, hogy nagyon csalódott vagyok, Elnök úr, mert egyetlen magyarországi vagy magyar nemzetiségű

képviselőtársunk sem válaszolt az ajánlatunkra, az SMK-hoz (egy szlovákiai párthoz) tartozó kollégáim pedig egyenesen kivonultak arról az ülésről, amelyen felvetettük a témát.

Megnéztem a Szlovák Köztársaság Parlamentjének weboldalát, ott teljes egészében el lehet olvasni a törvényt, és látható, hogy az semmilyen módon nem fenyegeti az etnikai kisebbségek azon jogát, hogy saját anyanyelvüket használják.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). - Elnök úr! A spanyol kormány úgy határozott, hogy a Barcelonától Perpignanig vezető nagysebességű vasútvonal pont a Sagrada Família katedrális alatt fusson, kockára téve egy olyan műemléket, amely 1984 óta szerepel az UNESCO Világörökség listáján, és amelyet tavaly 3 millió ember látogatott meg. A Sagrada Família katedrális alapjaihoz rendkívül közel futó új alagút megépítése helyrehozhatatlan károkat okozhat az épületben.

A spanyol kormány szerint nincsen semmi gond, de ebben az évben egy barcelonai új metróvonal alagútfúró gépei több problémába is ütköztek hasonló talajfeltételek mellett. Az egyik fúrógép több hónapra elakadt a Llobregat folyó mellett, és hónapokig senki nem tudta megoldani a helyzetet. Szeretném jelteni a Sagrada Família összedőlésének veszélyét az európai intézményeknek. Az általános érdeklődésre számot tartó európai műemrek megőrzése érdekében kérem, hogy vizsgálják meg a kérdést, állítsák le a spanyol kormány által végeztetett munkálatokat, és módosítsák az alagút nyomvonalát.

Oldřich Vlasák (ECR). - (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy milyen akadozva halad az Európai Autonóm Mozdonyvezető Szakszervezetek Szövetségének (ALE) a Szociális Dialógus Bizottság vasúti szekciójához történő csatlakozása. 2005 óta ez a szervezet 16 európai mozdonyvezetői tagszervezet több mint 100 000 tagját tömöríti, és önálló szociális partnerként szeretné magát elismertetni a szociális párbeszéd vasúttal foglalkozó szekciójában. Az Európai Közlekedési Dolgozók Szövetségével folytatott hosszadalmas tárgyalások ellenére – jelenleg ez az egyetlen képviselője a munkavállalói érdekeknek ebben a bizottságban – még nem sikerült olyan kompromisszumot találni, ami biztosítaná az ALE számára azt a lehetőséget, hogy közvetlenül is megvédje a tagok érdekei. Véleményem szerint ez igen sajnálatos helyzet. Az Európai Unió által jóváhagyott szociális párbeszédnek szerintem lehetővé kellene tennie a pluralizmust. Mindenképpen úgy gondolom, hogy egyetlen szervezetnek sincs joga a monopolhelyezethez, még az európai vasúti szektor munkavállalóinak 80%-át képviselő szervezetnek sem, ezért arra kérek minden felet, beleértve az Európai Bizottságot is, hogy tegyék lehetővé a további tárgyalásokat.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Elnök úr! Az Európai Uniónak és a tagállamoknak a nyolcórás munkanappal kapcsolatos irányelvei, illetve törvényei, valamint az általában véve cseppet sem előremutató szerkezetváltó intézkedések középkori munkakörülményeket eredményeznek, a dolgozókat pedig csak felbőszítik és tüntetésekre ösztönzik. Az Európai Bizottsághoz minden nap özönlenek a feldühödött farmerek és a méltatlankodó dolgozók tiltakozásai.

A repülőgépek fedélzeti személyzete és pilótái például, ahogyan az 1899/2006/EK rendelet előírja, több mint 14 órát dolgoznak naponta, és ezzel mind a dolgozók, mind az utasok életét veszélyeztetik, amint azt már számos tudományos tanulmány bebizonyította.

Az Európai Unió nem hajlandó figyelembe venni a tudományos tanulmányokat, mert azoknak a monopolista üzleti csoportoknak az utasításait követi, amelyek egyetlen eurót sem hajlandók feláldozni a nyereségükből a dolgozók egészsége és a repülés biztonsága érdekében.

Követeljük, hogy csökkentsék a légitársaságok pilótáinak és fedélzeti személyzetének munkaidejét, és teljesítsék a dolgozók jogos követeléseit. Az Európai Bizottságnak ugyanis mind az Európai Parlament, mind a dolgozók felé vannak kötelezettségei.

Martin Ehrenhauser (NI). - (DE) Elnök úr! Az alkotmányos reformokról szóló lisszaboni szerződés egész ratifikálási folyamata a demokrácia és az Európai Unió csődje volt. Talán megengedik nekem, mint új és fiatal képviselőnek, hogy azt mondjam, hogy egy olyan népszavazással, amelyben az Európai Unió minden polgára részt vesz, lehetőségünk lett volna arra, hogy elfogadtassuk az Európai Uniónak ezt a rendkívül elitista, tervezőasztalon született projektjét az európai emberekkel. Önöknek megvolt a lehetőségük arra, hogy népszavazások segítségével életet és lelket lehelyezzenek az Európai Unió érzelmi roncsába, de nem éltek ezzel a lehetőséggel. Éppen ellenkezőleg, Önök egyszerűen nemet mondtak a közvetlenebb demokráciára és a polgárok részvételére.

Erre én csak azt tudom mondani, hogy szerintem ez nem demokrácia. Demokráciáról akkor beszélhetünk, ha különválasztjuk a hatalmi ágakat, és világos határvonalat húzunk az ellenzék és a kormány közé. Mi ezt az álláspontot képviseljük, és ezért harcolunk.

László Tőkés (PPE). - (HU) Elnök úr, előrebocsátom, hogy Beňová képviselőasszony valótlanosságokat állított. Immár öt esztendeje raboskodik öt magyar fiatal Szerbiában a délvidéki Temerinben történt korcsmai verekezés következtében. Tíz évtől tizenöt évig terjedő büntetéssel sújtották őket. Összesen 61 évre ítélték el őket nacionalista választási propaganda céljaira használva esetüket. Ilyen súlyos büntetéseket a balkáni háborúban elkövetett háborús bűnökért sem róttak ki senkire. Ugyanebben az időszakban mintegy 300 magyar vertek meg Szerbiában jogkövetkezmény nélkül. Az arány háromszáz az egyhez.

2005 januárjában az Európai Parlament tényfeltáró bizottságot küldött Szerbiába. A brutális magyarverések kivizsgálásáról szóló jelentés megvitatása az Emberi Jogi Bizottságban, azóta is várat magára. Kérem a Parlamentet, Jerzy Buzek elnök urat, szabadítsák ki a börtönből a temerini fiúkat. Az EU Szerbia csatlakozásának előfeltételeként szabja meg a diszkriminációmentes igazságszolgáltatás érvényesítését, a megfélemlítő hatású célzatos ítéletek helyett pedig a valódi vétkesek, a szerb háborús bűnösök kézre kerítését.

Zigmantas Balčytis (S&D). - Elnök úr! Az én hazám, Litvánia, sok tekintetben nagyon hasonló Írországra, és az a tény, hogy az emberek igennel szavaztak a Lisszaboni Szerződésre, egyértelműen bebizonyította, hogy a polgáraink erősebb és hatékonyabb Európát akarnak. Egyértelműen bebizonyosodott, hogy válságos időkben nem tudunk egyedül cselekedni és nem tudjuk egyedül biztosítani a népeink jólétét.

Most fontosabb, mint valaha, hogy a Közösség egyhangú álláspontot képviseljen, és ennek az alapja a tagállamok közötti szolidaritás. Európa nehéz időket él meg mostanában, és a Lisszaboni Szerződés által javasolt reformok lendületet adhatnak egy hatékonyabb intézményi struktúra kialakításának, ami minden bizonnyal sok területen koherensebb politikához vezet majd. Valóban nagy eredményről van szó mind Európa, mind az egyes emberek számára.

Még egyszer gratulálok az ír népnek ahhoz az elszántságához, amellyel jobb és virágzóbb Uniót kíván teremteni.

Frédérique Ries (ALDE). - (FR) Elnök úr! Hétfőn – ahogyan az bizonyára senki figyelmét nem kerülte el – az Európa négy sarkából érkezett tejtermelők ismét tüntettek Brüsszelben, hogy nyilvánosan kifejezésre juttassák kétségbeesésüket és aggodalmukat a tejárak összeomlása miatt, ami megakadályozza, hogy végezzék a munkájukat. Valójában ennél is többről van szó, hiszen az egész jövőjük forog kockán.

Az újfajta szabályozás szükségességét a tagállamok döntő többsége – a tejipari G20-ak, ahogyan mostantól nevezni fogjuk őket – elismeri. Véleményem szerint most jobban igaz, mint valaha, hogy eljött az ideje annak, hogy döntéseket hozzunk, és a következő, október 19-én Luxemburgban tartandó – ezúttal hivatalos – Mezőgazdasági Miniszterek Tanácsában ezt mindenképpen meg kell tennünk. Ez rendkívül sürgős. Ilyen nagyságrendű válság nem válhat egy bizottsági tanulmány témájává, ahogyan az két nappal ezelőtt történt.

Nagyon röviden két kérdésem lenne Buzek elnök úrhoz, amit remélem, hogy továbbítanak majd neki. Tudom, hogy ma délelőtt találkozott Cecilia Malmströmmel, az európai ügyek svéd miniszterével, és szeretném tudni, hogy a miniszter asszony megerősítette-e, hogy az elnökség elkötelezte magát a válság sürgős megoldása mellett a legutóbbi strasbourgi ülésen megszavazott határozatok szerint.

Végül pedig rátérek erre a magas szintű csoportra, erre az agytrösztre, ami tegnap előtt kezdte meg a munkát. Tudjuk, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésétől kezdve a Parlament is kap döntéshozó szerepet, és részt vehet a jogalkotásban. Szerintem érdemes lenne részt vennünk ennek a magas szintű csoportnak a munkájában.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). - (LT) Augusztusban Marijus Ivanilovast, egy 35 éves litván állampolgárt, a „Respublika” nevű napilap nyomdájának az igazgatóját – tehát állandó munkahellyel és jövedelemmel rendelkező személyt – letartóztatták Belaruszban, nem messze Minszktől, és már két hónapja fogva tartják tárgyalás vagy a bűnösségének bizonyítása nélkül a fehérorosz Zodin városában lévő börtönben. Néhány nappal ezelőtt meghosszabbították Ivanilovas úr fogva tartásának az időtartamát, mert a rezsim hatóságai két hónap alatt sem tudtak semmilyen bizonyítékot találni a bűnösségére. Fontos tudni, hogy Ivanilovas úr gyermekkorától kezdve légúti asztmában szenved. Szülei tudomása szerint olyan cellában tartják fogva, amelyben 26 rab lakik, de csak 6 ágy van, és a rabok folyamatosan dohányoznak a cellában. Marijusnak asztmás rohamai vannak, de nem kaphatja meg az orvosságát, nem találkozhat a szeretteivel, és még a litván konzullal sem. Elnök úr, ez egy szomszédos országban történik. Így bánnak egy uniós tagállam – Litvánia –

állampolgárával! Kérem, hogy tegyen intézkedéseket a hatáskörén belül annak érdekében, hogy Marijus Ivanilovast azonnal engedjék szabadon, mivel nincs bizonyíték a bűnösségére, és a vád alaptalan. Ivanilovas úr számára lehetővé kell tenni, hogy visszatérjen Litvániába. Azonnal orvosi segítségre van szüksége.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). - (RO) Az elmúlt év decemberében az Európai Unió történelmi kötelezettséget vállalt arra, hogy csökkenti a szén-dioxid-kibocsátást, és ezzel megerősíti vezető pozícióját az éghajlatváltozás elleni harcban.

Büszkék lehetünk arra a szerepre, amit az Európai Unió játszott olyan törvények elfogadásával, amelyek nem csak a szennyezés szintjének a csökkentésére vonatkozó rendelkezéseket tartalmaznak, hanem olyan konkrét intézkedéseket is, amelyek végrehajtásával teljesíthetjük ezeket a kötelezettségeket, és meg tudjuk határozni a globális hőmérséklet emelkedését.

Ez év decemberében a koppenhágai tárgyalások során határozott kötelezettségvállalásokat kell elérnünk az emisszió csökkenését illetően, valamint a fejlődő országoknak nyújtott pénzügyi támogatás mértékében, amelyet azért kapnak, hogy ők is enyhíteni tudják az éghajlatváltozás hatásait, és alkalmazkodni tudjanak hozzá. Az éghajlatváltozásra vonatkozó törvényeket azonban a koppenhágai konferencia előtt nem lehet az USA-ban elfogadtatni, bár az Obama-adminisztráció törekedni fog a tárgyalások lefolytatására, de nem lesz még egyértelmű mandátuma.

Az Európai Unió közös álláspontját jól ki kell használnunk. Létfontosságú, hogy azonos hangon beszéljünk, és más országokat is arra ösztönözzünk, hogy kövessék a példánkat az emisszió csökkentésében.

Sergej Kozlík (ALDE). - (SK) A magyar képviselők számos hamis állítással vezetnek félre az európai közvéleményt. Azt állítják például, hogy a polgárokat meg lehet bírásolni azért, ha kisebbségi nyelvet használnak, hogy a magyar nemzetiségű orvosok csak a hivatalos szlovák nyelven dolgozhatnak majd, vagy hogy a vallási szertatásokat csak a hivatalos nyelven lehet majd megtartani.

Hallottuk azt is, hogy a magyar képviselők milyen képtelenségeket beszélnek arról, hogy a rendőrök magyarul vagy angolul nem válaszolhatnak a turisták kérdéseire. Ebből semmi sem igaz. Éppen ellenkezőleg, a módosított törvény bővíti az etnikai kisebbségek nyelvhasználati lehetőségeit a korábbi helyzethez viszonyítva. A módosítás nem avatkozik bele a polgárok közötti privát kommunikációba, és nem teszi lehetővé az egyének megbírságolását. A módosított törvény megfelel a nemzetközi szabványoknak, és ezt a kisebbségekkel foglalkozó Európai hatóságok – az EBESZ főbiztosa, Knut Vollebæk és az EU biztosa, Leonard Orban – is megerősítették. Véleményem szerint a magyar közösség arra használja fel ezt az ügyet, hogy palástolja növekvő szélsőségeségét és a Magyarországon folyó romagyilkosságokat.

Joanna Senyszyn (S&D). - (PL) Elnök úr! Sajnálattal közlöm, hogy Lengyelországban csorbulnak a katolikus egyházat elhagyó emberek jogai. A hitehagyottak akarataival szemben a személyes adataikat nem törlik az egyházközségek archívumaiból, hanem tovább használják őket. Ez az utasítás van érvényben a személyi adatok védelmével kapcsolatban a lengyelországi katolikus egyház működésében. Az utasítások azon része tehát, amelyekről most beszélünk, nem a személyi adatok védelmére vonatkozó hatályos törvényen alapul, hanem – és kérem, most jól figyeljenek – a kánonjog törvényein.

Hogyan lehetséges, hogy Lengyelországban, amely azt állítja, hogy fenntartja a jogállamiságot, a kánonjog elsőbbséget élvez a nemzeti parlament által hozott törvények felett? Miért a kánonjog határozza meg azoknak az állampolgároknak a jogait, akik nem katolikusok? Hogyan lehetséges, hogy a személyi adatok védelmének főbiztosa nem rendelkezik felhatalmazással az egyházi archívumok vizsgálatára? Csakis egyetlen magyarázat lehetséges: Lengyelország egyházi állam. Az Európai Parlamentnek reagálnia kell erre.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Mai felszólalásom témája az Európai Unió közelmúltban történt legfontosabb eseményéhez kapcsolódik, mégpedig a Lisszaboni Szerződés ratifikálása kérdésében Írországon tartott népszavazás sikeres eredményéhez.

Szeretnék osztani azoknak a képviselőtársaimnak az érzéseiben, akiknek ma alkalmuk nyílt gratulálni az ír népnek ahhoz, hogy ilyen világos módon kifejezésre juttatta azon döntését, hogy az európai integrációt politikai szinten is folytatni kell. Az írek nem dőltek be azoknak a populistáknak, amelyek a hátrányos következményeket ragadták ki, hiszen ez a szerződés egyértelműen azt fogja eredményezni, hogy az európai intézmények hatékonyabban és demokratikusabban fognak működni.

Úgy gondolom továbbá, hogy a cseh elnöknek kötelessége tiszteletben tartani a Szerződésről folyó tárgyalások során megfogalmazott vállalásokat, és ok nélkül nem gátolhatja a Szerződés megvalósítását. Szükségünk van erre a Szerződésre, hogy lezárjuk az EU fejlődésének intézményi fejezetét, legalábbis egy időre, és többet

foglalkozunk az EU politikájával. Az utolsó két államnak, Csehországnak és Lengyelországnak is mihamarabb ratifikálnia kell a Szerződést, hogy ki lehessen nevezni az embereket a Szerződés által létrehozott új posztokra, mind a Bizottságban, mind a Tanács szintjén.

Edít Bauer (PPE). - (HU) A legutóbbi parlamenti ülésen és most is több szó esett a szlovák nyelvtörvényről. Nem véletlenül. Ez a törvény mindenféle állításokkal szemben korlátozza a kisebbségek nyelvhasználatát, igaz, hogy nagyon kis területen meg is engedi. Az sem igaz, hogy kitérünk a vita elől, mert ha 10 újságíró előtt próbál valaki 5 percben megállapodni erről a témáról, az valószínűleg sikertelen lesz. Arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ez a törvény minekutána rosszul van megfogalmazva, rosszindulatúan van megfogalmazva, újabb jogbizonytalanságot teremt, mert 2 nap alatt a kulturális minisztérium 3 különböző magyarázatot ad a törvény egyes paragrafusaihoz.

Félelmet kelt az emberekben. Már ma több olyan esetről tudunk, amikor a munkaadó utasítja az alkalmazottakat, hogy szlovák nyelvet használjanak. Nagyon sajnálom, hogy ezt itt kell fölhoznunk. Remélhetőleg, a Lisszaboni Szerződés lehetőséget ad arra, hogy az emberi jogokkal, a kisebbségi jogokkal érdemben tudjunk foglalkozni.

Josefa Andrés Barea (S&D). - (ES) Elnök úr! A kalózok sok gondot okoznak ennek a Parlamentnek, a tagállamoknak, és persze Spanyolorzágnak is, miután legutóbb egy spanyol halászhajót ejtettek fogságba az Indiai-óceán vizein, 36 főnyi legénységgel együtt.

Először is szeretném együttérzésemet kifejezni a legénységnek és az érintett családoknak, és természetesen támogatom a spanyol kormányt a legénység mielőbbi kiszabadítása érdekében tett erőfeszítéseiben.

Nem olyan problémáról van azonban szó, amely kifejezetten csak Spanyolország tonhalhalász-flottáját érinti, hiszen három országot érint a kérdés: Franciaországot, Olaszországot és Spanyországot, mivel ők halásznak a Szomália felségterülete mellett található nemzetközi vizeken. Ennek fényében nemzetközi válasza és közös európai megelőző és válaszfolyamatokra lesz szükség. Ez azt jelenti, hogy több erőforrást kell szentelni a továbbfejlesztett Atalanta hadműveletre, amely már most is folyamatban van, és amelynek köszönhetően 2009-ben kevesebb hajót fogtak el a kalózok, mint 2008-ban.

Végül szeretném hozzátenni, hogy fel kellene ajánlanunk a támogatásunkat a szomáliai kalózok elleni nemzetközi csúcstalálkozóhoz, mert javítanunk kell a nemzetközi kapcsolatokat annak érdekében, hogy meg tudjuk oldani ezeket a problémákat, és mert javítanunk kell a nemzetközi párbeszédet.

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr! Ma ebben a Házban sokan gratuláltak az ír népnek ahhoz a józansághoz, amellyel elutasította Nigel Farage és a brit Függetlenségi Párt kérését, és elsöprő többséggel a Lisszaboni Szerződés mellett szavazott.

Egyúttal lehet, hogy részvétüket is kellene nyilvánítaniuk a briteknek, hiszen nekünk naponta el kell viselnünk Farage urat. Ő a „szájhősök győzelmének” nevezi az írországi kétharmados többséget. Sajnos ezek a szavak nagyon jellemzőek olyan emberre, aki torzítással és csalással operál, sőt néha szemenszedett hazugságokkal is az Európai Unióval kapcsolatban. Mégis túlságosan gyakran előfordul, hogy az újságírók nem vonják őt felelősségre a szavaiért.

A túlzások azonban elmebajra fordulhatnak. Az írországi kampányt most éppen a legutóbbi zimbabwei választások brutalitásához hasonlítja. Azt az egyezséget, amely minden tagállamnak biztosítja az Unióból való kilépés jogát, a függetlenség végének nevezi. Mindazonáltal maradjunk csak megértőek. A Parlamentben biztosított az orvosi ellátás. Elnök úr, kérem Önt, hogy kérje meg a fehérköpenyes urakat, hogy ajánlják fel szolgálataikat kollégáinknak. Ömlhetnek a szájából az Európával kapcsolatos képtelenségek, de azért az orvosok figyeljenek oda, hogy bele ne fulladjon ezekbe.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Szeretnék itt, az Európai Parlamentben hivatkozni arra a nyilatkozatra, amelyet lengyel és német püspökök tettek a II. világháború kitörésének 70. évfordulóján. Ezen a napon, amikor sok ember gondolatai a traumatikus események felé fordultak, a püspökök arra hívták fel a figyelmünket, hogy fordítsunk különös gondot a fiatal generációra, és gondoskodjunk arról, hogy megfelelően és alaposan megismerjék az igazságot a történelemről, és erre az igazságra építsék a közös jövőt.

Lehetetlen nem felidézni a lengyel püspököknek a német püspökökhöz 1965-ben intézett első levelét, ami elősegítette az egyeztetést és a partneri kapcsolatok kialakítását az országaink között.

Ma, mint akkor is, bizalmat és barátságos kapcsolatokat kívánunk kiépíteni a nemzeteink között. Ugyanakkor, bár továbbra is a kibékülés útján haladunk, ma más helyet foglalunk el. Hozzunk létre közös Európát együtt,

együttműködő és baráti Európát, olyan értékek Európáját, amelyek a keresztény gyökereken alapulnak, és amelyek Európa létrehozásának alapjait szolgálták az európai közösség alapítói számára. A közös jövőnk érdekében tehát figyeljünk oda azokra a figyelmeztetésekre és ajánlásokra, amelyek a lengyel és német püspökök közös nyilatkozatában szerepelnek.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Kedves képviselőtársaim! Ma már sok minden elhangzott a kisebbségi problémákról. Én egy pozitív példát szeretnék említeni, mert az egész Európai Unió számára, egész Európa számára pozitív, hogy Szerbiában elfogadtak a kulturális autonómiáról egy olyan törvényt, amely egész Európában páratlan.

Hogy a tizenhárom kisebbség, szlovákok, románok, magyarok és mások közvetlenül megválaszthatják a maguk nemzeti tanácsát, ezt a költségvetés finanszírozza és ezek a nemzeti tanácsok a kulturális autonómia jegyében kézbe vehetik, maguk tarthatják fent az intézményeket. És az is tanulság, hogy a kisebbséget bevonták ennek a kidolgozásába. Szerbia példaként szolgálhat számos uniós ország, Franciaország, Szlovákia és mások számára, hogyan kell a kisebbségek jogait törvényben garantálni, és Szerbia nagyot lépett az európai integráció útján.

Iuliu Winkler (PPE). - Elnök úr! Romániai magyar képviselőként ma nem fogok a szlovák nyelvről beszélni, bár attól tartok, hogy jó okom lenne ezt tenni. Inkább arról szeretnék ma beszélni, hogy a mai napon elhatároztuk egy különbizottság felállítását a gazdasági válsággal kapcsolatban.

Ez a döntés is jól bizonyítja a Parlamentünk felelősségét az Európa előtt álló pillanatnyilag legnagyobb problémában. A különbizottság újra meg fogja erősíteni az Európai Unió pozícióját az új globális pénzügyi irányításban, de interakciót folytat majd a tagállamokkal is, azzal a céllal, hogy a fenntartható gazdasági fejlődést elősegítő közösségi intézkedéseket a lehető legjobban meg lehessen valósítani.

Az Európa középső és keleti részében található új tagállamok számára fontos, hogy megkapják a szükséges támogatást a gazdasági fellendüléshez. A fellendülést elősegítő erőfeszítéseket hatékonyabban kellene koordinálni, és a bővített koordináció nem csak a kormányok, hanem Brüsszel felelőssége is.

Nagyon bonyolult gazdasági perspektívának nézünk elébe, a komoly társadalmi nyugtalanság veszélyével. Ezért kell az Európai Uniónak a leghatékonyabb választ adnia a régió romló helyzetére, és ennek a Háznak vezető szerepet kell betöltenie ebben a kérdésben.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). - (ES) Elnök úr! Néhány nappal ezelőtt 36 embert raboltak el, miközben az Indiai-óceánon halásztak egy olyan megállapodás égisze alatt, amelyet az Európai Bizottság hagyott jóvá.

Szeptember 15-én elítéltem ezeknek a munkavállalóknak a kockázatos helyzetét, a kiszolgáltatottságát és a védtelenségét. Javasoltam konkrét intézkedéseket is, de semmi sem történt.

Sajnos most már abban a helyzetben vagyunk, hogy azokról kell beszélnünk, akiket elraboltak és fogva tartanak a kalózok.

Kérem tehát az Európai Bizottságot, hogy lépjen fel erélyesen, és javasolja a tagállamoknak, hogy állomásoztassanak katonákat a halászhajókon, és kérem, hogy terjesszék ezt a spanyol kormány elé is, mert ez eddig hatékony intézkedésnek bizonyult. Franciaország már ezt az utat követi, és meg is látszik az eredménye.

Ez a Parlament egy határozatban elismerte, hogy a halászati ágazat védtelen, mert a kereskedelmi hajózás élvez elsőbbséget. Az Európai Bizottság tisztviselője is elismerte ezt az emberrablás előestéjén, ezért kérjük, hogy a védelmet terjesszék ki a halászhajókra.

Kérem az Elnök urat, hogy fejezze ki együttérzésünket és támogatásunkat azoknak, akiket elraboltak, és a családjaiknak, és kiszabadulásuk után hívja meg a hajó kapitányát ide a Parlamentbe.

Ádám Kósa (PPE). - (HU) Korábban sok szó esett a kisebbségekről és szeretném felhívni a figyelmet az Európai Unión belül 50 millió fogyatékos személy él. Én őket tekintem a legnagyobb kisebbségnek. Az anyagi válság őket sújtja leginkább és szeretném hangsúlyozni, hogy ők azok az emberek, akik mindig először veszítik el az állásukat, csökken a jövedelmük, az életlehetőségük, -színvonaluk és az őket képviselő társadalmi szervezetek is egyre inkább csökkenő támogatást kapnak.

A jelen válság legnagyobb tanulsága, hogy érdemes az emberekbe befektetni, és külön, más befektetések helyett is. Politikai vagy gazdasági döntéshozóknak felelőssége van abban, hogy figyelniük kell a fogyatékos emberekre. Kérem Önöket, hogy mindent tegyenek meg az ő érdekükben, hogy egyenlőbb bánásmódot

kapjanak Önöktől is, és ezt azért hangsúlyozom, mert 50 millió ember nagyon nagy erővel tud bírni az Európai Unión belül, és érdekünk a társadalmi esélyegyenlőség.

Nessa Childers (S&D). - Elnök úr! Természetesen engem is örömmel tölt el, hogy hazámban elfogadták a Lisszaboni Szerződést. Ma délután azonban azt láttuk, hogy a Reformszerződéssel kapcsolatos vita a valóság és a torzítás között ingadozott, ezt pedig nem szabad tétlenül néznünk. A valóság az, hogy a világ alapvetően megváltozott az elmúlt évtizedekben, mert már sokkal nagyobb része versenyez velünk a globális piacokon.

Egészen egyszerűen arról van szó, hogy Európának következetesebb magatartást kellene tanúsítania, ha fejlődni akar. A Szerződés most arra kötelezi az európai intézményeket, hogy legyenek demokratikusabbak, és figyeljenek oda jobban az egyes európai népekre. Az Alapjogi Charta is ragaszkodik ehhez. Nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy csak a saját népeink érdekeit követjük; meg kell erősítenünk az egész Uniót, amelyet mindannyian képviselünk. Ahogyan a népszavazásban is tettük, folyamatosan jeleznünk kell, hogy kik vagyunk, és mik vagyunk.

Iosif Matula (PPE). - (RO) A jelenlegi gazdasági válság során az európai alapok kulcsfontosságú eszközök a tagállamok kevésbé fejlett régiói számára, mert ezeknek a segítségével tudják elérni a konvergenciával kapcsolatos célokat.

Hosszú és nem mindig egyszerű folyamaton kell végigmenni attól kezdve, hogy meghatározzák ezeket a célokat, egészen addig, hogy a pénzt ténylegesen meg is kapják a kedvezményezettek, amit ráadásul bürokratikus EU szabályozások sorozata is nehezít. Miközben mi, parlamenti képviselők a gazdasági válság hatásairól beszélünk, és olyan intézkedéseket hozunk, amelyekkel fel kívánjuk gyorsítani a folyamatot, és egyszerűsíteni az alapokhoz történő hozzáférést, a tagállamok csak lassan látják ezekben az intézkedésekben az eredményt, és akkor sem teljes egészében.

Ezzel kapcsolatban szeretnék megemlíteni egy konkrét példát Romániából. Az Európai Szociális Alap által finanszírozott projektek, amelyek célja a munkások feltételeinek javítása, és az alkalmazottak számának növelése bizonyos vállalatoknál, még mindig problémákba ütköznek a megvalósítás során.

Azt szeretném kérni, hogy gyorsítsuk fel az alapokhoz történő hozzáférés egyszerűsítését célzó intézkedéseket, hogy ezzel is elősegítsük munkahelyek teremtését Európa különböző régióiban.

Alan Kelly (S&D). - Elnök úr! Kérem, hogy a Parlament rendkívüli sürgősséggel gondoskodjon arról, hogy az Írország középnyugati részén – Limerick, Kerry és Tipperary területén – a Dell Computersnél és beszállítóinál dolgozó munkavállalóknak ígért 14,8 millió eurót mielőbb kiutalják. Ezt a pénzt a Bizottság elnöke a Globalizációs Alkalmazkodás Alap keretében ígérte nemrégiben egy Limerickben tett látogatása során. Ezt már nem lehet visszavonni, és akármilyen problémák merülnek fel a jegyzőkönyvvel vagy az alap kezelésével kapcsolatban, ezeket azonnal meg kell oldani. A Parlament nem késleltetheti ezt a pénzt, amely biztosítaná a régióban a szükséges gazdasági lendületet. Egy becslés szerint Írország középnyugati részén öt emberből egy a Dellnél és beszállítóinál dolgozott, tehát ezt a területet érinti a legsúlyosabban a helyzet.

Ezért sürgetem a Bizottságot, hogy vizsgálja felül az állami támogatások szabályait. Ezeket 2006-ban határozták meg, még mielőtt a Dell és egyéb iparágak bezárásának sokkja elérte volna a régiót. Kérem a Bizottságot, hogy Írország középnyugati részét nyilvánítsa súlyos munkanélküliség által sújtott területnek az állami segélyek jövő évi szabályaiban, hogy jogosulttá váljon a szükséges uniós finanszírozásra.

Csaba Sógor (PPE). - (HU) Elnök úr, az Európai Parlament szerepe - idézem a Ház elnökét - ha kell, közvetíteni vitás felek, országok között. A Parlament ne csak a tűzoltás szerepét vállalja fel, hanem vegyen részt a tűz megelőzésében is.

Fogadjon el például olyan kisebbségi kerettörvényt, mely garantálja a kisebbségek jogait. A kisebbségeknek joguk van ahhoz, hogy biztonságban érezzék magukat. Egy ilyen kerettörvény segít abban, hogy a kisebbségek ne legyenek kitéve kormányok, szélsőséges szervezetek kénye-kedvének, olyan jelenségeknek, mint a szlovák államtörvény, mely bünteti az anyanyelv használatát. Megengedhetetlen, hogy az Unió területén kisebbségi szervezeteket tiltsanak be, lefessék a kétnyelvű helységnevtáblákat, szélsőséges szervezetek kisebbségellenes, provokatív tüntetéseket szervezzenek.

Az EP szerepe olyan törvényhozás megvalósítása többek között, mely védi az emberi jogokat, megakadályozza a diszkriminációt, garantálja, hogy a kisebbségek szülőföldjükön teljes értékű emberként élhessenek.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). - (ES) Elnök úr! Annak kapcsán, hogy az *Alakrana* nevű spanyol halászhajót kalózok kerítették hatalmukba az Indiai-óceánon, szeretnék rámutatni a spanyol kormány azon határozott

szándékára, hogy az Európai Unió támogatásával kiszabadítsa a 36 tagú legénységet – akik közül 16 spanyol –, és épen és egészségesen visszahozza őket, az emberrablókat pedig bíróság elé állítsa.

A 2008 decemberében Franciaország és Spanyolország kezdeményezésére elindított Atalanta nevű európai hadműveletnek köszönhetően – amelyhez időközben más európai országok is csatlakoztak – ma már jelentős erőink tartózkodnak a térségben. A kibővített védelmi terület azonban nem foglalja magában azt a helyet, ahol a halászok halásznak, ezért a hajók üzemeltetőit arra kérjük, hogy ne menjenek a biztonsági területen kívülre, az Európai Uniót és a tagállamait pedig arra szeretnénk ösztönözni, hogy bővítsék az Atalanta által lefedett területet déli irányban, és további erőforrások biztosításával garantálják annak a 20 000 hajónak a szabad mozgását, amelyek olyan óceánon hajóznak, amelynek a területe háromszor nagyobb a Földközi-tengernél.

Bár ez az intézkedés garantálta azoknak a kereskedő hajóknak a bejutását, amelyek 227 000 tonna árut szállítottak az ENSZ Szomáliának szánt élelmiszersegélyéből, most arra kell törekednünk, hogy a területen működő több tucat európai halászhajó munkáját is megvédjük.

Végül pedig kérjük a tagállamokat, hogy mozgósítsák az információ- és hírszerző szolgálataikat, és keressék meg és tartóztassák le azokat az európai területen működő közvetítőket, akik tippeket adnak a kalózkodnak, majd pénzt kapnak a mentésért.

Seán Kelly (PPE). - Elnök úr! Az elmúlt két órában és az elmúlt néhány hétben sok minden elhangzott Írországból a tájékoztatás hiányáról, és arról, hogy közelebb kell hozni Európát az emberekhez.

Lenne egy javaslatom: vitassuk meg ezt a kérdést egy későbbi időpontban ismét ebben a Parlamentben, és kérjük ki a képviselők véleményét arról, hogy a Bizottság és a képviselők maguk hogyan tudnak közreműködni ezen a területen, mert a nemzeti kormányok a múltban vonakodtak elismerni az Európai Unió intézkedéseit, és ennek következtében az emberek nem is tudnak ezekről.

Most, a megnövelt hatalmunkkal és lehetőségeinkkel, ki kellene használnunk a lehetőséget, és meg kellene vitatnunk ezt a kérdést itt a Parlamentben, és módokat és javaslatokat kellene kidolgoznunk arra vonatkozóan, hogy hogyan segíthetnénk a hiányosság pótlásában, és hogyan hozhatnánk Európát közelebb az emberekhez. Szerintem megérné a fáradságot.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) 2009 júniusában az Európa Tanács azt a feladatot adta az Európai Bizottságnak, hogy 2010 végéig vázolja fel és terjesszen elő egy stratégiát a Duna Régióval kapcsolatban.

Ez Európai Bizottságnak és a tagállamoknak közös európai stratégiát kellene követniük, amely egyesítené magában a Dunával kapcsolatos jelenlegi kezdeményezéseket, és növelné ennek a folyónak a fontosságát az Európai Unió politikájában. A Duna Régió stratégiának a közös célokra és projektekre kell összpontosítania a közlekedés, az energia, a környezetvédelem és a kulturális együttműködés terén.

Tavaly az Európai Parlament Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottsága küldöttséget szervezett a Duna-régióba, hogy megvizsgálják és propagálják a folyó által kínált lehetőségeket az európai uniós politikák részeként. A küldöttség által levont egyik legfontosabb következtetés az volt, hogy az Európai Parlamentben egy frakcióközi csoportot kellene létrehozni, amely népszerűsítene a Dunát. A frakcióközi csoport felállítása segítségével az Európa Parlament megerősítheti azt a kötelezettségvállalását, hogy részt vesz a Duna-régióra vonatkozó stratégia kidolgozásában és megvalósításában, illetve aktívan támogathatja azt.

Teresa Riera Madurell (S&D). - (ES) Elnök úr! Szeretném a Tisztelt Ház figyelmét felhívni arra a tényre, hogy szeptember 27. volt a turizmus harmincadik világnapja, amelynek a szlogenje az volt, hogy „Turizmus – Ünnepeink a sokféleséget” – éppen akkor, amikor mindannyian a Lisszaboni Szerződés gyors hatálybalépését várjuk, amely a turizmust új cselekvési területként határozza meg az Európai Unió számára.

Az ágazat előtt álló kihívások egyike, hogy diszkrimináció nélkül bővíteni kell a kínálatban szereplő idegenforgalmi tapasztalatok skáláját az egész világ számára.

Ahogy a Montreali Nyilatkozat is rámutatott, az idegenforgalomhoz való hozzáférés az egész világ számára szükségszerűen azt jelenti, hogy harcolni kell az egyenlőtlenség, valamint a kulturálisan eltérő jelenségek, a korlátozott eszközökkel vagy képességekkel rendelkezők vagy a fejlődő országokban élők kizárása ellen.

A Parlament ezt a törekvést egy szociális turizmusról szóló kísérleti projektre fordította le, amelyet a Bizottság fog kidolgozni ebben az évben. Egy másik oka az intézkedéseknek az, hogy a szociális turizmus segít a

munkanélküliség visszaszorításában, mert szembeszáll a szezonalitással – az ágazat egyik fő problémájával – és egyenlőséget, több munkahelyet és hosszabb távra szóló munkahelyeket teremt.

Hölgyeim és uraim, pontosan ez a célunk.

María Paloma Muñiz De Urquiza (S&D). - (ES) Elnök úr! Mindössze néhány órával ezelőtt Cristo Ancor Cabello életét vesztette az afganisztáni Heratban. Ez a spanyol katona az ENSZ megbízásából működő Nemzetközi Biztonsági Segítségnyújtási Erők kötelékében szolgált, amelyben különböző nemzetiségű katonák látnak el nagyon nehéz feladatokat – amiért hálával tartozunk nekik – azzal a céllal, hogy javítsák az afgán polgári lakosság életkörülményeit és biztonságát.

Elnök úr, kérem, hogy továbbítsa az Európai Parlament részvétét az elesett katona családjának, valamint biztosítsa támogatásunkról és együttérzésünkéről a bajtársait, akik közül öten megsebesültek.

Elnök úr, szeretném hozzátenni, hogy a spanyol kormány továbbra is határozottan arra törekszik, hogy biztosítsa minden külföldi békefenntartó misszióban szolgáló katona biztonságát, nem csak Afganisztánban, hanem a világ más részein is.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). - (RO) Az Európai Unió utolsó két bővítési hulláma számos előnnyel járt mind a régi, mind az új tagállamok számára, de számos problémát is felvetett.

Két évvel az EU-hoz történő csatlakozása után Románia egyike azoknak az országoknak, amelyeknek a legkevesebb európai forráshoz sikerült hozzáférniük. Az európai pénzekhez csak meglehetősen bonyolult és szinte áthatolhatatlan eljárások segítségével lehet hozzájutni. Márpedig a Strukturális és a Kohéziós Alapok olyan pénzügyi kiegyenlítő hatást gyakorolnak, ami elősegítheti a gazdasági fellendülést, különösen a jelenlegi válságban.

Úgy gondolom tehát, hogy egyszerű szabályokkal kellene lehetővé tenni a Strukturális Alapokhoz történő hozzáférést, hogy az európai pénzek a lehető leghamarabb elérjék a kedvezményezetteket. Különösen nagy figyelmet kellene fordítani azoknak az akadályoknak az eltávolítására, amelyek hátráltatják a közösségi alapokhoz való hozzáférést, és visszarettenek az embereket attól, hogy pénzügyi támogatást kérjenek az EU-tól.

Európai szinten ösztönöznünk kell azokat az erőfeszítéseket, amelyek célja a Románia számára előirányozott alapokhoz történő hozzáférés egyszerűsítése, hogy felgyorsítsuk a források kiosztását és gyors felhasználását.

Elnök. - Ezzel a témát lezárom.

(Az ülést 20.40-kor felfüggesztik és 21.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: KOCH-MEHRIN ASSZONY

alelnök

19. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

20. Nevezések a pénzügyi, gazdasági és szociális válsággal foglalkozó különbizottságba (Benyújtási határidők): lásd a jegyzőkönyvet

21. A büntetőeljárások során felmerülő joghatósági összeütközések megelőzése és rendezése (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Cseh Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság, a Szlovák Köztársaság és a Svéd Királyság által előterjesztett, a joghatóság gyakorlásával kapcsolatos, büntetőeljárások során felmerülő összeütközések megelőzéséről és rendezéséről szóló 2009/.../IB tanácsi kerethatározat (08535/2009 - C7-0205/2009 - 2009/0802(CNS)) elfogadására irányuló kezdeményezésről szóló, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Renate Weber asszony által előterjesztett jelentés (A7-0011/2009).

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (FR)Elnök asszony! Minthogy első alkalommal szólok fel az újraválasztott Parlament előtt, szeretnék gratulálni Önnek alelnökké választásához.

A Weber-jelentéssel kapcsolatban Barrot alelnök úr nevében szólalok fel; először is szeretnék az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság előadójának és tagjainak gratulálni kiváló munkájukhoz. A Bizottság üdvözlö a jelentést, és támogat néhány javasolt módosítást. A Bizottság általánosságban támogatja az öt tagállam által előterjesztett javaslatot annak dacára, hogy a szöveg kevésbé ambiciózus, mint amennyire a Bizottság ezt szeretne volna. Konkrétabban, a Bizottság sajnálja, hogy a kerethatározat alkalmazási köre olyan esetekre korlátozódik, amikor egyazon személy ugyanazon tett elkövetése miatt áll párhuzamos büntetőeljárás alatt. A Bizottság amiatt is sajnálkozását fejezi ki, hogy korlátozták azt a kötelezettséget, mely szerint a Eurojusthoz lennének utalva azok az ügyek, amelyekben joghatósági összeütközés van, valamint sajnálja azt is, hogy a szöveg rendelkező részéből kikerült a legmegfelelőbb joghatóság meghatározásához figyelembe veendő kritériumok listája. Ezek a módosítások a javaslat hozzáadott értéke nagy részének eltávolításával gyengítik a javaslat szövegét.

A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a javaslatot csupán a büntetőeljárások keretében felmerülő joghatósági összeütközések megelőzése és rendezése irányában tett első lépésnek szabad tekinteni, melyet a későbbiekben egy átfogóbb javaslattal kell felváltani. A Bizottság a kérdést azon változások fényében is mérlegelni fogja, melyeket a reményeim szerint mihamarabb hatályba lépő Lisszaboni Szerződés hozott e területen.

Renate Weber, előadó.– Elnök asszony! A Lisszaboni Szerződésről szóló ír népszavazás kedvező végeredménye egy lépéssel közelebb visz bennünket ahhoz az időhöz, amikor az Európai Parlamenttel a Tanács nem csak konzultálni fog, hanem a Parlamentnek a jelenleg a harmadik pillérbe tartozó ügyekben is együttdöntési jogköre lesz.

Ezért a kérdés a következő: a Tanácsnak miért olyan sürgős néhány hónappal az említett időpont előtt egy ilyen jogszabályt elfogadnia, amikor ráadásul a kérdéses jogszabály nem jelent előrelépést a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló valódi európai térség létrehozása felé? Az igazság az, hogy ez a javaslat nem segít a joghatósági összeütközések megelőzésében, és amikor ilyen helyzetek adódnak, nem segít ezek rendezésében. Ezt például a többes joghatóság lecsökkentésével, valamint a joghatóságoknak a tagállamok közötti megosztásával lehetne megvalósítani, a polgári jogra vonatkozó különböző rendeletek mintájára, azzal, hogy a joghatóságok megosztásából következő határozatokra kölcsönös elismerési kötelezettség vonatkozna. A kerethatározat ehelyett a tagállamok számára csupán kötelező kölcsönös tájékoztatást ír elő, valamint azt, hogy közvetlen konzultációt kell folytatniuk „annak érdekében, hogy konszenzusra jussanak bármilyen olyan tényleges megoldást illetően, amelynek célja a párhuzamos eljárások hátrányos következményeinek az elkerülése”.

Ezért nem voltam meglepve akkor, amikor az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban néhány héttel ezelőtt lezajlott eszmecsere alkalmával a Bizottság a jelenlegi javaslat támogatása mellett megemlítette, hogy a későbbiekben új javaslattal fog előállni. És ezért nem lep meg az, ami a biztos úr részéről ma este elhangzott. Köszönöm a Bizottságnak, hogy ilyen tisztességesen áll a javaslathoz, de meg kell vallanom, hogy a javaslatot és az elfogadásával kapcsolatos egész eljárást példaértékűnek tekintem arra nézve, hogy az Európai Unióban miként nem szabadna törvénykezniünk. Szilárd meggyőződésem, hogy az ügyek kipipálása helyett polgáraink jogainak a védelmét kell fontosnak tekintenünk. Egyébként megjegyezném, hogy a Tanács ma nincs jelen, holott a javaslat egyik kezdeményezője az Elnökség volt. Hangsúlyoznom kell, hogy az Európai Parlamenten belül mi nagyon komolyan vettük a feladatunkat. Az elmúlt ciklus alatt jóhiszeműen dolgoztunk, és ugyanilyen szellemben tevékenykedünk a jelenlegi alatt is, és szeretnénk remélni, hogy átmegy a hatékonyabb jogalkotással kapcsolatos nézeteinkről szóló üzenetünk.

Üdvözlendőnek tartom a javaslatban, hogy a jelenlegi szöveg kifejezetten megemlíti a *ne bis in idem* elvét. Ez a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott eszmecsereknél köszönhető, ugyanis a javaslat eredeti szövegében ez egyáltalán nem szerepelt. Az általam összeállított jelentés három vetületnek szentel különös figyelmet.

Először is úgy gondolom, hogy a hivatalosan vád alá helyezett személyek védelmére kiemelt figyelmet kell fordítani, és számukra következetes eljárási biztosítékokat kell szavatolni. Ez utóbbiak közé értendő az is, hogy a hivatalosan vád alá helyezett személynek megfelelő tájékoztatást kell kapnia ahhoz, hogy ennek alapján bármely nem méltányosnak tűnő megoldást megkérdőjelezzen. Másodsorban a hivatalosan vád alá helyezett személlyel kapcsolatos részletek tekintetében – amely részinformációkat a nemzeti hatóságok egymás között hivatalos értesítések útján cserélik ki – támogatom azt az elképzelést, hogy fontos a megfelelő adatvédelmi szint biztosítása, és a kerethatározatban pontosítani kell, hogy milyen személyes adatok cseréjére kerülhet sor.

És végül, de nem utolsósorban szilárd meggyőződésem, hogy a Eurojust bevonása a joghatóság kiválasztásáról szóló döntésbe rendkívüli jelentőséggel bír. Véleményem szerint a Eurojustot koordináló szerepe, valamint egyre relevánsabb feladatai okán a kezdetektől be kell vonni. Azok közé tartozom, akik úgy gondolják, hogy

ezt az ügynökséget nem csak azért hoztuk létre, hogy megmutassuk: törődünk az országhatárokon átnyúló bűnözés elleni küzdelemmel, hanem azért is, mert erős eszközökre van szükségünk. A Eurojust a felállítása óta eltelt években már bebizonyította, hogy megérdemli a bizalmunkat. Ezért lep meg a Tanács részéről, valamint az egyes európai parlamenti képviselőtársaim részéről megnyilvánuló vonakodás. Befejezésül szeretném felkérni az Európai Bizottságot, hogy minél hamarabb nyújtson be az ezt a kerethatározatot kiegészítő, a joghatósági összeütközésekről szóló javaslatot. Végezetül pedig megköszönöm az árnyékelőadóknak a jelentés elkészítése során végzett gondos munkájukat.

Monica Luisa Macovei, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Először én is köszönetet szeretnék mondani az előadónak a témában tanúsított kitűnő együttműködéséért. A PPE képviselőcsoport árnyékelőadójaként szeretném ismertetni a PPE álláspontját a kerethatározat jelenlegi formájáról és természetesen a módosításokról is.

A PPE álláspontja két kérdésben különbözik az előadóétól. Az első az, hogy a Eurojustot milyen mértékben vonják be a nemzeti hatóságok közötti közvetlen kommunikációba. Míg az előadó azt kéri, hogy a Eurojust bevonására minden egyes ügyben már a kommunikáció korai szakaszától kezdve kötelezően kerüljön sor, mi úgy gondoljuk, hogy a Eurojusthoz csak akkor kellene fordulni, amikor a nemzeti hatóságoknak nem sikerül konszenzusra jutniuk, hiszen ez a kezdeményezés jelenlegi formájában végtére is a közvetlen kommunikációról szól.

Mi is erősíteni szeretnénk a Eurojustot, valamint a Eurojustnak az igazságügyi együttműködésben játszott szerepét. A kérdésben elfoglalt álláspontunk csupán a bürokrácia elkerülését célozza. Ha van lehetőség arra, hogy a két fél konszenzusra jusson, miért vonjunk be egy újabb szervet, és miért lenne szükség egy újabb eljárásra? Határozottan meg vagyunk győződve arról, és egyetértünk azzal, hogy a Eurojustnak igenis szerepet kell játszania akkor, ha a két fél nem jut konszenzusra; ám ha nincs probléma, akkor tegyük lehetővé a nemzeti hatóságoknak, hogy rugalmasan járjanak el, ami egyébként a közbizalmat is növeli.

A második kérdés egy másik javasolt módosításhoz kapcsolódik, amely a Eurojust-határozat 4. cikkében foglaltakon túl terjeszti ki a Eurojust hatáskörét. Úgy gondoljuk, hogy ha ezt a kérdést meg kell vitatni, akkor ezt a Eurojust-határozattal összefüggésben kell megtenni. Ezért fogunk az említett módosítások ellen szavazni.

Mivel azonban lényeges ellenvetéseink nincsenek, meg fogjuk szavazni a jelentést, mert ösztönözni kívánjuk a nemzeti hatóságok közötti információcserét. A ma előterjesztett szóbeli módosítást is támogatjuk.

Végezetül hangsúlyozni szeretném, hogy a PPE szorgalmazza az igazságügyi együttműködés fokozását, és támogat egy olyan európai politikát, amely hozzásegítené a polgárokat ahhoz, hogy minden tagállamban egyforma garanciákban és eljárásokban részesüljenek.

Monika Flašíková Beňová, az S&D képviselőcsoport nevében. – (SK) Az Európai Közösség egyik prioritása olyan büntetőjogi politika kialakítása, amely szavatolja a büntetőeljárás alá vont személyek alapvető emberi jogait.

A kerethatározat-tervezet a cseh elnökség kezdeményezésére született, és jogi keretet kínál a bűnvádi eljárás alá vont személyek védelméhez, különösen a *ne bis in idem* alapelv betartásának erősítéséhez. Ezért véleményem szerint ennek a jogalkotási javaslatnak az elfogadása alapvetően fontos nem csak a bűnvádi eljárás alá vont személyek védelme, hanem az uniós polgárok jogbiztonságának javítása érdekében is.

A joghatóság gyakorlása során felmerülő összeütközések megoldási mechanizmusának módot kell nyújtania olyan helyzetek kiküszöbölésére, amikor egy és ugyanazon személy ellen egy és ugyanazon bűncselekmény miatt több tagállam is büntetőeljárás indul. Ezen túlmenően azt a lehetőséget is ki kell zárnia, hogy egy és ugyanazon ügyben több határozat is születessen.

A kerethatározat azt a kötelezettséget rója a tagállamokra, hogy tájékoztassák egymást a párhuzamosan folyó büntetőeljárásokról, ugyanakkor nem állít fel átfogó jogi mechanizmust ezek megoldására. Én főként a jogszabály homályos megszövegezésében látom a hiányosságokat, amely az esetek többségében semmiféle határidőt nem rendel a megállapított kötelezettségek teljesítéséhez. Ugyanakkor a Eurojust szerepe sem világos, és a szöveg nem aknázza ki a joghatóság gyakorlása során felmerülő összeütközések megoldásához az ezen intézményben rejlő lehetőségeket.

Fontos kiemelni különösen azt, hogy a büntetőeljárás minden szakaszában tiszteletben kell tartani az érintett személyek, más szóval a gyanúsítottak és terheltek alapvető emberi jogait, és ezzel egyidejűleg a személyes adatok védelmének megfelelő szintjét is biztosítani kell. Következésképpen a büntetőeljárások átadásáról szóló bizottsági jogalkotási kezdeményezésre kell fordítanunk a figyelmünket, amely a jelek szerint sokkal

átfogóbban fogja megoldani ezt a problémát. Fontos, hogy támogassuk ezt a tervezetet, még akkor is, ha a büntetőeljárások során felmerülő joghatósági összeütközések megoldásában maradnak gyakorlati problémák. Az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége ezért támogatja a tervezetet, ugyanakkor hangsúlyozzuk, hogy szükség van a bűnvádi eljárás alá vont személyek megfelelő védelmének biztosítására, ezzel egyidejűleg pedig erősíteni kell a Eurojust szerepét, és fokozni kell az egész mechanizmus hatékonyságát.

Louis Bontes (NI). - (NL) Elnök asszony! A holland Szabadságpárt (PVV) nem tartja jónak a javaslatot. A joghatóság gyakorlásáról Hollandiának, és egyedül Hollandiának szabadna döntenie. Úgy tűnik, hogy egyre több olyan javaslat készül, amelyek végül a tagállamok büntetőjogának harmonizálására redukálódnak. Példa erre a törvényszéki igazságügyi laboratóriumok akkreditálása, a tolmácsoláspolitikai összehangolása, valamint a bűnügyi nyilvántartások átadása. A PVV azon tanakodik, hogy mindez hová fog vezetni. Mi nem támogathatunk egy európai büntető törvénykönyvet vagy egy európai büntetőeljárás kódexet. Ez olyan, mint a szalámievés: az ember kis szeleteket nyom le a torkán, mígnem azon kapja magát, hogy az egész szalámit megette.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). - (ES) Elnök asszony! Először szeretnék köszönetet mondani és gratulálni barátomnak, Weber asszonynak a jelentés összeállítása során végzett ragyogó munkájához.

Hölgyeim és uraim, miként Önök is tudják, az igazságügyi együttműködés a tervek szerint a közeljövőben az Európai Parlament jogalkotási hatáskörébe tartozó terület lesz.

Az ír nép népszavazás útján már kifejezte álláspontját, és meglátásom szerint az írek kedvezően és helyesen döntöttek.

Az európai polgárok remélik, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló európai térség valósággá válik, és amelyben az eljárással összefüggő jogaitak attól függetlenül, hogy a Közösség melyik részén tartózkodnak, egyformán tiszteletben tartják és szavatolják.

Ezért kötelességünk gondoskodni arról, hogy ezeket az eljárási biztosítékokat minden tagállamban betartsák.

Amikor a különböző tagállamok között „pozitív” joghatósági összeütközés van, a polgárok védelme, valamint a *ne bis in idem* jogelv megsértésének elkerülése érdekében ezt a lehető leggyorsabban meg kell oldani.

Évégett alapvető jelentőségű a joghatósági összeütközésben érintett igazságügyi szervek együttműködése és egymással való kommunikálása.

A jelentés vitát is tartalmaz arról, hogy joghatósági összeütközések esetén a Eurojustnak mi a szerepe, és milyen szerepet kellene betöltenie.

Az előadó úgy érvel, hogy a Eurojustot minden joghatósági összeütközésről tájékoztatni kell, még akkor is, ha ez az érintett igazságügyi szervek között kétoldalúan már megoldódott.

Képviselőcsoportom árnyékelőadója, Macovei asszony viszont úgy véli, hogy a bürokrácia csökkentése érdekében a Eurojustot csak azokban az esetekben kellene tájékoztatni, amikor az érintett bíróságok nem tudtak egymással megegyezni.

Véleményem szerint Macovei asszonynak van igaza.

Egyebekben pedig Weber asszony sürgeti a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb terjesszen elő egy, a kerethatározatot kiegészítő további javaslatot, amely szabályokat állítana fel a „negatív” joghatósági összeütközések megoldására.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). - (RO) Először is szeretnék gratulálni az előadónak kitűnő munkájához. Én is hangsúlyozni kívánom, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének erősítése érdekében alapvető fontosságú az együttes európai fellépés. Üdvözlöm a joghatósági összeütközések megoldását célzó kezdeményezést, hiszen a tagállamok gyakran kerülnek szembe a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok kölcsönös elismerésével összefüggő problémákkal.

Amikor a gyanúsított személyek védelméről van szó, a tagállamok között nem szabad eljárási különbségeknek lenniük. Ezért olyan intézkedéseket kell foganatosítanunk, amelyek garantálják, hogy minden gyanúsított személy Európában bárhol szilárd eljárási biztosítékokban részesülhet. Ami pedig az országok közötti információcserét illeti, mérlegelni kell a személyes adatok védelmének szükségességét, és egyértelműen körül kell határozni, hogy milyen jellegű adatok adhatók át.

Ki szeretném emelni az európai uniós tagállamok hatóságai közötti közvetlen konzultációk jelentőségét a párhuzamos eljárások kiküszöbölése, valamint az olyan helyzetek elkerülése érdekében, amikor egy adott tagállamban a megfelelő intézményeknek a legtöbb esetben információhiány miatt szubjektív alapon kell a polgárok ellen felhozott vádpontokban ítékezniük. Ezen túlmenően javasolnunk kell, hogy a jövőben az uniós polgárok érdekében erősödjék a Eurojust szerepe a tagállamok közötti joghatósági összeütközések megoldása és a szorosabb együttműködés kialakítása területén.

Cristian Dan Preda (PPE). - (RO) Először szeretnék gratulálni az előadónak és a társelőadónak az elvégzett kiváló munkához. Felszólalásomban a képviselőcsoportom által delegált árnyékelőadó, Macovei asszony által említett két témára szeretném ráirányítani a figyelmet.

Az első téma az igazságszolgáltatási rendszerbe vetett közbizalommal függ össze, amit rendkívül fontosnak tartok egy olyan időszakban, amikor demokráciáink, a tagállamok demokratikus rendszerei elképzelhetetlenek az igazságügyi rendszerbe vetett bizalom nélkül. Úgy gondolom, minden lehetőséget meg kell tenni annak érdekében, hogy ez a bizalom folyamatosan jellemezze közéletünket.

Másodsorban szeretném kiemelni, hogy csökkenteni kell az igazságszolgáltatási rendszer igazgatásának bürokratikus jellegét. A hatóságok közötti információcseré fontos ugyan, ám ugyanilyen fontos, hogy az igazságügyi igazgatás ne süppedjen bele olyannyira a bürokráciába, hogy ettől csökkenjen a védelemnek a személyes szabadságok tekintetében biztosítandó szintje.

Petru Constantin Luhan (PPE). - (RO) Gratulálok az előadónak és a társelőadónak kitűnő munkájukhoz. Üdvözlöm a joghatóság gyakorlásával kapcsolatos, büntetőeljárások során felmerülő összeütközések megelőzéséről és rendezéséről szóló kerethatározatra irányuló kezdeményezést. Egy fontos megjegyzést is szeretnék tenni. A kerethatározatra irányuló javaslat célkitűzése szerint kizárólag a pozitív joghatósági összeütközésekkel foglalkozik. Nem foglal magában a negatív joghatósági összeütközésekkel foglalkozó rendelkezést.

Véleményem szerint a Eurojustot csak akkor kellene bevonni, ha a felek nem tudnak közös megállapodásra jutni. Ezen irányelv alapelve a tagállamok illetékes hatóságai közötti közvetlen kommunikáció kezdeményezése. Az érintett személy érdeke is az, hogy az eljárást a lehető legrövidebben lefolytassák, és elkerülhető legyen, hogy ugyanazon incidens miatt két országban is nyomozás folyjon.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony! Miként már emlékeztettem rá, igaz, hogy a javaslat nem annyira ambiciózus, mint amennyire ezt a Bizottság szerette volna, és ezt az előadó erőteljesen ki is emelte felszólalásában.

A Bizottság ugyanakkor támogatja a javaslatot, mint a büntetőeljárások során felmerülő joghatósági összeütközések megelőzésének és rendezésének első szakaszát. Egyelőre természetesen lehetetlen megmondani, hogy mikor indul a második szakasz. Az erre vonatkozó döntésre a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével – amit persze teljes szívemből kívánok – összefüggő fejlemények függvényében később kerül majd sor.

Az lehetséges új kezdeményezés tartalma a Bizottság által elvégzendő hatástanulmány eredményétől függ majd. Minden megjegyzésüket természetesen továbbítom Barrot alelnök úrnak. Még egyszer köszönöm Önöknek a vitát.

Renate Weber, előadó. – Elnök asszony! A parlamenti képviselőcsoportok elég egyértelművé tették, mi az álláspontjuk a jelentéssel, valamint a jelentést körülvevő kényes kérdésekkel, és különösen a Eurojusttal kapcsolatban. Úgy tűnik ugyanis, hogy a legfontosabb és a legkényesebb kérdés az, hogy a Eurojusttal kapcsolatban milyen álláspontot képviselünk.

Ugyanakkor most, hogy hallottam Tajani biztosnak a saját, valamint Barrot alelnök úr nevében elmondott beszédét egy jövőbeli erőteljesebb kezdeményezésről, amely nem csak a pozitív joghatósági összeütközésekkel, hanem a negatív joghatósági összeütközésekkel is egyértelműen foglalkozna, már sokkal bizakodóbb vagyok a kerethatározat jövőjét illetően.

Elnök. – A vitát lezárom. A szavazásra 2009. október 8-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

John Attard-Montalto (S&D), írásban. – A hágai program a büntetőügyekben felmerülő joghatósági összeütközésekkel foglalkozik. Ennek nagy jelentősége van az országhatárokon átnyúló bűnözés esetén.

Négy uniós tagállam konkrét javaslatokat terjesztett elő a büntetőeljárásokban felmerülő joghatósági összeütközések megelőzése és rendezése céljából. Ez azokra az esetekre vonatkozik, amikor ugyanazon cselekményekért ugyanazt a személyt vagy személyeket több tagállamban is büntetőeljárás alá vonják. Ez a *ne bis in idem* elv (egy személy ellen nem lehet még egyszer eljárást indítani, ha egyszer már eljárak ellene) megsértését eredményezheti. A javasolt intézkedések dicséretre méltóak, és a következőkből állnak:

- a tagállamok illetékes hatóságai közötti kapcsolatfelvétel eljárása; ez megerősíti a párhuzamos bűnvádi eljárások létezését, vagy nem erősíti meg;
- a bűnvádi eljárást folytató tagállamok hatóságai közötti információcserét szabályozó szabályok;
- a hátrányos következmények elkerülése a tagállamok közötti konszenzus elérése révén.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) A kerethatározatnak nem szabad felesleges bürokráciát teremtenie azokban az ügyekben, amikor a kérdéses problémák kezelésére rendelkezésre állnak jobb lehetőségek. Így például akkor, amikor a tagállamok között már léteznek rugalmasabb eszközök vagy megállapodások, a kerethatározattal szemben ezeket kell előnyben részesíteni, feltéve hogy ezek nem csökkentik a gyanúsított vagy vádlott személy számára nyújtott védelmet. Azokban az esetekben, amikor a gyanúsított vagy vádlott személyt előzetes letartóztatásba vagy vizsgálati fogságba helyezték, a sürgős konszenzus kialakítása érdekében közvetlen konzultációra kell sort keríteni. A gyanúsított vagy vádlott személy adatai védelmének a konzultáció minden szakaszában összhangban kell lennie az Európai Unió Alapjogi Chartájában, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben lefektetett alapelvekkel.

22. Az utasok kártalanítása a légitársaság csődje esetén (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont vita a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében Brian Simpson által a Bizottsághoz előterjesztett a szóbeli választ igénylő kérdésről, amelynek témája az utasok kártérítése a légitársaság csődje esetén (O-0089/2009-B7-0210/2009).

Brian Simpson, szerző. – Elnök asszony! Engedje meg, hogy köszönetet mondjak Tajani biztosnak azért, hogy ma este közöttünk van. A kérdést a Parlament Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottsága nevében terjesztettem elő. Képviselőtársaim ugyanis rendkívül aggasztónak találták a SkyEurope légitársaságnak a nyáron történt összeomlását, és engem kértek fel arra, hogy megtegyem a nevükben ezt a kezdeményezést.

Érdemes megjegyezni, hogy 2000 óta 77 légitársaság ment csődbe az Európai Unióban, és mivel bármilyen sajnálatos is, de könnyen előfordulhat, hogy ezt még több fogja követni ebben a nehéz gazdasági környezetben, úgy véljük, égetően fontos, hogy e kérdés feltevésével legalább elindítsunk egy vitát ma este arról, hogyan lehetne legjobban megvédeni a fogyasztókat és a légi utasokat az Európai Unióban.

A SkyEurope szlovákiai székhelyű légitársaság volt. Előfordult, hogy utasok rekedtek a célállomásokon szállás nélkül, sőt, a visszaút lehetősége nélkül. Tetézte a problémát, hogy sokan közülük azt a tájékoztatást kapták, hogy sem a jegyük árának visszatérítésére, sem semmiféle kártérítésre nincs lehetőségük, mivel a jegyvásárláskor nem hitelkártyát használtak, illetve nem utazási ügynökségen keresztül foglalták le a járataikat. Ezek az utasok saját maguk foglalták le a jegyüket az interneten keresztül, ami már hosszú évek óta egyre elterjedtebb gyakorlat.

Ez nem elszigetelt eset. Hasonló jeleneteket láttam tavaly saját hazámban, az Egyesült Királyságban, amikor az Excel Airways ment csődbe. A légitársaság több mint 200 ezer utast hagyott cserben kártérítés nélkül, akik különböző európai reptereken rekednek, és akiknek maguknak kellett fedezniük a szállásuk és a hazaút költségeit.

Sokan közülük nem rutinos légi utasok és nem repülnek olyan rendszeresen, mint mi, továbbá nincsenek meg az anyagi lehetőségeik ahhoz, hogy kezelni tudnák az ilyen rendkívüli eseményeket. Általában olyan családokról van szó, akik félretették a pénzt a családi nyaralásra, majd azzal kellett szembesülniük, hogy a kemény munkával megkeresett pénzük odaveszett, és még csak nem is saját hibájukból.

Nyilvánvaló, hogy a fennálló helyzet elfogadhatatlan. Mi, itt az Európai Unióban és az Európai Parlamentben elvileg büszkéek lehetnénk az utasok jogai érdekében tett erőfeszítéseinkre. Már elértük, hogy bevezessék a visszautasított beszállásért járó kártérítést, bár meg kell mondani, hogy ezzel kapcsolatban van még néhány megoldásra váró probléma. A szervezett utazási formákról szóló irányelv révén elértük, hogy bevezették a segítség igénybevételére való jogot, a jegyárak átláthatóságának szigorúbb szabályozását, illetve szigorúbb kártérítési intézkedések kerülnek alkalmazásra. Úgy vélem, szinte mindent megtettünk, ami megtehető a

fogyasztóvédelemmel kapcsolatban a légi közlekedés területén, mégis nyilvánvaló, hogy valahol nyitva maradt egy kiskapu, amit be kell zárunk.

A szervezett utazási formákról szóló irányelv védi a szervezett utazásokon részt vevő utasokat. A menetrend szerinti járatra váltott jegy esetén az utast az adott légitársaság rendszere védi. Ha azonban interneten keresztül történik a helyfoglalás, akkor az utas nem részesül védelemben. Itt egy anomáliával állunk szemben. Ez az a kiskapu, amit a Parlament a Bizottság segítségével megpróbál bezárni.

E kérdés kapcsán felvetettük egy kártérítési tartalékalap létrehozásának ötletét is, de ez nem tekinthető követelésnek sem a mi részünkről, sem pedig a Bizottság részéről. Mindössze szeretnénk vitát nyitni arról, milyen mechanizmusokkal lehetne a lehető leghatékonyabban megoldani ezt a problémát. A kérdésfeltevés mögött az a gondolat húzódott meg, hogy kezdjünk párbeszédet a Bizottsággal abban a reményben, hogy megszüntethetjük ezt a kiskaput, és megtaláljuk a megoldást egy valóban súlyos problémára, és segítséget nyújtunk különösen azoknak, akik a légitársaságok fizetésképtelenségének válnak áldozataivá.

Nagy várakozással tekintek az elé, hogy a Bizottság szaktanácsadóval együttműködésben megoldást találjon erre a problémára, és kíváncsian várom képviselőtársaim nézeteit is a kérdéssel.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony! Hálás vagyok Simpson úrnak és a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak, hogy felhívta a Parlament figyelmét erre az érzékeny kérdésre. Ez a kérdés lehetőséget nyújt számomra, hogy formális keretek között is elismételjem, amit az utóbbi hetekben hangoztattam azok után, hogy sok európai polgár, sok utas került szorult helyzetbe egyes légitársaságok csődje következtében.

Amint Önök is tisztában vannak vele itt a Parlamentben, az utasok védelme – bármely közlekedési ágazatról legyen is szó – az egyik legfontosabb prioritás számomra. Ezt már említettem a meghallgatáson, ahol a Parlament megtisztelt a bizalmával, de ma este is szeretném megismételni. Úgy vélem, cselekednünk kell egy konkrét jogi megoldás kidolgozása érdekében, elsősorban azért, hogy megakadályozzuk – amint Simpson úrtól is hallottuk –, hogy egy légitársaság csődje esetén eltérő elbánásban részesüljenek a közönséges repülőjegyet vásárló utasok és azok, akik valamilyen szervezett üdülési csomag keretében szereztek repülőjegyet.

Ezért azt gondolom, mindenekelőtt a rendelkezésre álló eszközöket kell felhasználnunk. Más szóval, a nagyközönségnek maximálisan ki kell használnia a meglévő szabályozásokat még akkor is, ha azok nem tökéletesek és egyenlőtlenségekhez vezethetnek. A rendelkezésre álló eszközök optimalizálása céljából történt az is, hogy amikor a SkyEurope légitársaság csődbe ment, az európai fogyasztóvédelmi központok hálózatának mozgósításával értesítették az utasokat a jogaikról és gyűjtötték be a kártérítési igényeket. Mindazonáltal megfelelőbb védelmet kell nyújtanunk az utasok részére a légitársaságok csődje esetén. Azoknak az utasoknak, akik elveszítik helyfoglalásukat, biztosítani kell a jogot a kártalanításra, sőt, egyes esetekben a hazautaztatásra. Ez bonyolult probléma, amely megkívánja, hogy gondosan mérlegeljünk, milyen intézkedéseket hagyunk jóvá.

A Bizottság már hozzáfogott, hogy gyakorlati választ dolgozzon ki ezekre a kérdésekre. Felkérésünkre nagy lélegzetű tanulmány készült a légi közlekedési ágazatban végbemenő csődesemények következményeiről, különös tekintettel az utasokra. Ez a részletes tanulmány gyakorlati módon mutatja be a csődesemények következményeit és azok kihatását a mintegy 700 millió utasra, akik az Európai Unióban utaznak évente.

A tanulmány több lehetséges verziót kínál fel a csődeljárások által kiváltott különféle problémák legmegfelelőbb megoldására, különös tekintettel az utasok imént említett kártalanítására, illetve hazautaztatására. Ami a kártalanítást és a hazautaztatást illeti, többféle forgatókönyvet sikerült kidolgozni, amelyek között szerepel garanciaalapok létrehozása, az utasok és a légitársaságok kötelező biztosítási programjának kidolgozása, illetve végső esetben a nemzeti csődtörvények célirányos módosításai.

Idén februárban továbbítottam a tanulmányt Costa úrhoz, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság akkori elnökéhez. A tanulmány alapján a Bizottság jelenleg folytatja a különféle lehetőségek elemzését, és arra összpontosít elsősorban, hogy ezek milyen hatással járnak az utasokra és a légi közlekedési ágazatra nézve. Elemzésünk során tekintetbe vesszük a vita valamennyi szempontját, és felhasználjuk valamennyi érdekelt fél hozzájárulását. Ezzel összefüggésben, a Bizottság széles körű, nyilvános konzultációs folyamatot indít a következő hetekben az utasok jogairól a légi közlekedési ágazaton belül.

Mivel nem szabad lebecsülni a szervezett utak különbözőségét és sajátosságait, a Bizottság itt figyelembe veszi azt a hatáselemzést is, amelyet most hajtanak végre a 90/314/EGK irányelv – azaz éppen a szervezett utazási formákról szóló irányelv – felülvizsgálatával kapcsolatban. A nyilvános konzultációs folyamat egyik

legfontosabb célja ugyanis annak meghatározása lesz, hogy milyen következményekkel jár az utasokra nézve a légitársaságok csődje, és milyen lehetséges megoldásokkal lehet ezt orvosolni. Természetesen a nyilvános konzultáción kívül – mint említettem – tanulmányban elemezzük a különféle lehetséges megoldások hatásait.

Természetesen létfontosságúnak tartom a Parlament hozzájárulását, és – tekintettel a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság fáradozásaira, hogy közös összefogással kidolgozza a mai napon elhangzott szóbeli választ igénylő kérdést – bízom benne, hogy az elkövetkező hetekben együtt tudunk működni annak érdekében, hogy közösen megtaláljuk a legjobb megoldást az utasok igényeinek kielégítésére és jogaik eredményes védelmére a légitársaságok csődje esetén.

Marian-Jean Marinescu, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (RO) A jelenlegi globális gazdasági válság idején, szélsőségesen ingadozó üzemanyagárak mellett, kiélezett versenykörnyezetben nehéz idők járnak a légitársaságok üzemeltetőire, főként az olcsóbb légitársaságok esetében. A jelen helyzetben a jegyárak növelése nem járható út, ráadásul az utasok számának még drasztikusabb csökkenéséhez vezethetnek az egyes alacsony költséggel rendelkező légitársaságok szolgáltatási díjainak emelése.

A légitársaságok által elszenvedett pénzügyi veszteségek 2009-ben mintegy 11 milliárd USD összeget tesznek ki, és ez a helyzet csupán a következő három év elteltével változhat. Ezek körülmények egy olyan sajnálatos helyzet kialakulásához vezettek, amely senkinek sem jó: a légitársaságok csődbe mennek. Csőd esetén megfelelő jogszabályok híján nincs gyakorlati mód arra, hogy az utasok visszakapják a jegyük árát, vagy hogy a külföldön rekedt utasokat hazaszállítsák. Az európai légitársaságok gesztusa, hogy méltányos áron kisegítik a csődbe jutott légitársaságok utasait – amint azt a SkyEurope esetében is láthattuk – önmagában véve dicséretes, de csupán ideiglenes megoldást jelent egy adott válsághelyzetben. Másrészt azonban nem mindig hibáztathatjuk a gazdasági válságot a kialakult nehéz helyzetért, hiszen már a jelenlegi válság kirobbanása előtt is mentek csődbe légitársaságok.

A légifuvarozók – főként a fapados légitársaságok – pénzügyi helyzetének szigorúbb ellenőrzése, az egyesületek és felvásárlások szigorúbb ellenőrzése, illetve egy nagy összegű garanciaalap felállítása csak néhány megoldás, amely hosszabb távon védelmet nyújthat az utasok részére a légitársaságok csődje esetén.

Saïd El Khadraoui, az S&D képviselőcsoport nevében.. – (NL) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Képviselőcsoportom régóta hangoztatta e vita szükségességét a repülési ágazatban lezajló csődesemények problémájáról, mert való igaz, hogy már nem beszélhetünk elszigetelt jelenségről. Ahogyan kollégám és szakbizottságunk elnöke, Simpson úr is említette, 2000 óta 77 csődesemény következett be – még ha kisebb vállalatokról is volt szó –, ami azzal járt, hogy így vagy úgy, de több ezren látták füstbe menni a repülőjegyre költött pénzüket, vagy egyszerűen otthagyták őket valahol azzal, hogy gondoskodjanak magukról, ahogy tudnak. Okkal tartunk attól, hogy ebben a nehéz gazdasági helyzetben további csődeljárások követik az eddigieket a repülési ágazatban. Ezért muszáj cselekednünk.

Való igaz, hogy a tagállamoknak is szerepet kell vállalniuk a légitársaságok hitelképességének és pénzügyi életképességének ellenőrzésében – ez így igazságos és így helyes –, európai szinten azonban nekünk kell kidolgozni azt a védelmi mechanizmust, amely biztosítja, hogy a külföldön rekedt utasok ne maradjanak segítség nélkül. Ezért felkérjük a Bizottságot, hogy gyorsítsa fel a munkát egy konkrét javaslat előterjesztése érdekében, főként mivel – ahogy Ön is rámutatott – már most rendelkezésre állnak bizonyos rendszerek hála a különféle egyéb – például a szervezett utazáson résztvevő utasok védelméről szóló – jogszabályoknak, a garanciaalapnak stb. Ezért alakulhatott ki egyenlőtlenség azok között, akik utazásszervezőkön keresztül foglalnak járatot, illetve akik online foglalnak jegyet; és ez a másik dolog, amit véleményem szerint meg kell oldanunk.

Úgy értesültem, hogy Önök most folytatnak konzultációkat az érdekelt felekkel, és azt tervezik, hogy valamikor jövőre állnak elő egy javaslattal. Én azonban úgy gondolom, ennél gyorsabban kell lépniünk: ahelyett, hogy jövő év végéig várunk, talán igyekeznünk kellene hamarabb megoldást találni. Ezért haladéktalanul beszélniünk kellene egy konkrét jogalkotási javaslatról, hogy vitát szervezhessünk a kialakítandó „csődbiztosítás” gyakorlati részleteiről.

Végül pedig szeretném kifejezni, hogy rendkívül elégedett vagyok azzal, hogy a biztos úr ígéretet tett egy általános nyilatkozatra az utasok jogairól a repülési ágazatban. Mindannyian tudjuk, hogy a jelenlegi jogszabályokat nem alkalmazzák teljes mértékben, egyformán és kielégítően mindenhol; erre pedig oda kell figyelniünk, és biztos vagyok benne, hogy erre a témára még vissza fogunk térni.

Gesine Meissner, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Tisztelt elnök asszony! Biztos úr, köszönöm válaszát. Magam is a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság tagja vagyok, és úgy érzem, nagyon fontos, hogy ez a kérdés napirendre került. A probléma lényegét mindannyian hallhattuk Simpson úrtól.

Úgy tűnik, a légi utasok tekintetében kiskapu van a fogyasztóvédelemben. Ez a rés, mint hallhattuk, a légitársaságok fizetésektelenségéhez fűződik. A fogyasztói jogok érvényesítése véleményem szerint rendkívül fontos, és pontosan ez az, amit csinálunk. A lehetőségek szerint megpróbáljuk védeni a fogyasztók érdekeit.

Képviselőcsoportom nevében azonban egy másik szempontot is szeretnék felvetni, amely eddig nem került szóba, mégis úgy vélem, megfontolásra érdemes. Természetesen szeretnénk megvédeni a fogyasztók jogait. Ugyanakkor azt is szeretnénk, hogy a fogyasztóknak legyen választási lehetőségük. Előfordulhat, hogy miközben a Bizottság megpróbálja megszüntetni a fogyasztóvédelmi kiskaput, olyan javaslatot alakít ki, ami túlszabályozáshoz vezet, és ez akadályozhatja az innovatív, új lehetőségeket ezen a területen.

A fogyasztóvédelmi törvény nyilván azt is jelenti, hogy legyen választási lehetőségünk, például a különböző légitársaságok ajánlatai között. Most például az a tendencia, hogy bizonyos átalánydíjas utak helyett több, kifejezetten olcsó járatot kínálnak, ami természetesen rendkívül népszerű a fogyasztók körében.

Kérem, ne értsenek félre; egyáltalán nem akarom csorbítani a fogyasztók jogait. Számomra rendkívül fontos ezeknek a jogoknak a védelme, és mindenképpen szükség van egy olyan eszközre, amely alkalmas erre. Ugyanakkor azonban más szempontokat is tekintetbe kell vennünk, amivel biztosítani lehet, hogy valóban sok választási lehetőség álljon rendelkezésre a repülőutak tekintetében. Azt szeretnénk, hogy mindig legyen új lehetőségek a piacon, de közben a fogyasztók is megfelelő védelemben részesüljenek, és semmiféle anyagi kár ne érje őket, ha egy légitársaság ellen csődeljárás indul.

Örömmel hallok, hogy Önök máris egy megoldás kidolgozásán fáradoznak. Kézenfekvő lehetőség, nyilván, egy segélyalap létrehozása is. Nagy várakozással tekintek a téma bizottsági megvitatása elé, amire talán már idén sor kerülhet.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A légitársaságok piaca jutásának pénzügyi előfeltételeit természetesen már megvitatta a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság. Ekkor vetődött fel a garanciaalapok témája is, de világosan látszott, hogy a többség ezt akkor nem tartotta kellőképpen fontos vagy jelentős kérdésnek.

Most azonban az előforduló esetek tükrében újra kell gondolnunk ezt is és a szabályozást is; e téren ugyanis valóban szükség van szabályozásra. Először is, folyamatosan biztosítanunk kell, hogy érvényesüljenek az utasok jogai, amelyeket a fogyasztók védelmében a Parlamentben jóváhagyunk.

A visszaautasított beszállás kérdése és a sok többi eset, amelyet sajnálatos módon látnunk kellett, rávilágítanak, hogy ha létezik kiskapu, azt azonnal ki is használják. Ez a figyelmünket igényli, és szabályozást tesz szükségessé. Valószínűleg kénytelenek leszünk vagy a garanciaalaphoz vagy valamiféle biztosításhoz folyamodni annak érdekében, hogy meg tudjuk védeni az utasokat az ilyen üzleti gyakorlatoktól. Elég, ha csak a legutóbbi eset példájára hivatkozunk: még az utolsó nap is elhangzottak olyan bejelentések, hogy minden rendben van, és sokan ezt el is hitték.

Biztosítani kell azonban, hogy minden érintett fél méltányosan hozzájáruljon a megoldáshoz, és ne fordulhasson elő, hogy néhány légitársaság, például a fapadosok, a kisujjukat se mozdítsák, csak nyugodtan ráhagyják a többiekre, hogy azok viseljék a kockázatot. Egy fair piac nem csupán az utasokat védi a tisztességtelen gyakorlattól; megvédi a versenytársakat is.

Ryszard Czarnecki, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony! Az elmúlt kilenc évben csaknem 80 légitársaság került csődbe az Európai Unióban. Ma este hallhattunk arról, hogy hogyan ment csődbe és hogyan hagyta cserben utasok ezreit a SkyEurope fapados légitársaság a legutóbbi üdülési szezon alatt. Ez a helyzet újra és újra megismétlődik. Természetesen nem a magánrepülőgépek tulajdonosai szenvednek, hanem a kevésbé tehetőes utasok, azok, akik hónapokon át gyűjtenek arra, hogy jegyet válthassanak egy külföldre induló járatra. A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság tagjaként úgy vélem, hogy ebben a helyzetben az Európai Parlamentnek határozottan ragaszkodnia kell ahhoz, hogy az Európai Bizottság alapelveket fogadjon el az utasok és ügyfelek jogi védelméről – és ebbe az anyagi természetű védelem is beleértendő. A csődbe jutott légitársaságok utasainak és ügyfeleinek kártérítése céljából létrehozott különleges tartalékalap megakadályozhatja, hogy több ezer ember örökre elveszítse a pénzét, amint az utóbbi évtizedben többször is előfordult. Az Európai Unió tagállamainak polgárai konkrét intézkedést várnak tőlünk ebben az ügyben.

Jaromír Kohlíček, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.. – (CS) Szeretném megköszönni Brian Simpson úrnak a probléma kiválóan felvezetését. Az utóbbi időszakban számos légitársaság ment csődbe gyors egymásutánban. A probléma nem csupán a fapados légifuvarozókat érinti, bár a csődesemények számottevő részéért ezek felelősek. Nem várhatjuk a helyzet gyökeres megváltozását, ha nem beszélünk a célállomásokon ott ragadó több száz utasról, akik csak nagy nehézségek árán tudnak hazajutni. Az ágazat más részeiben is időről-időre előfordulnak problémák, amelyekre rendszerint végül sikerül megoldást találni. Itt azonban több ezer emberről van szó, akik közül sokan kicsi gyerekekkel, megfelelő anyagi eszközök nélkül utaznak. Ezért világosan jeleznünk kell, hogy tudjuk, mi a megoldás. Ez a visszautat fedező tőke és biztosítás kérdése. Úgy hiszem, a Bizottság és az EU tagállamai képesek gyors megoldást találni az utasok problémáira. Maguk a légitársaságok problémái természetesen más megoldást igényelnek majd. Az ágazat válságának kezeléséhez megfelelő eszközökre van szükség, amiket úgy vélem, használni is fognak.

Juozas Imbrasas, az EFD képviselőcsoport nevében.. – (LT) A gazdasági recesszióban vállalatok mennek tönkre, és ez alól a légitársaságok sem kivételek. Idén jelentett be csődöt a litván „FlyLAL” légitársaság is, és ez csupán egyike a több tíz európai légitársaságnak, amely csődbe jutott ebben az évben. Ha a légitársaság hibájából a járat nem indul pontosan a tervezett útvonalon, vagy ha a csomagokkal van probléma, az Európai Parlament által elfogadott jogszabályok megfelelő garanciákat és kártérítést biztosítanak az utasok részére. Ez azonban csak akkor garantálható, ha a kérdéses légitársaságnak nincsenek pénzügyi nehézségei. Ha pedig egy társaság csődöt jelent be, az érvényes jeggyel rendelkező utasok általában minden pénzüket elveszítik. Mivel a légitársaságok tevékenységeinek figyelemmel kísérése és engedélyezése, valamint maguknak a járatoknak az engedélyezése a nemzeti hatóságok feladata, a Bizottság azt javasolta, hogy a légitársaságok csődje esetén a nemzeti kormányok azonnal fizessék vissza az érvényes jeggyel rendelkező utasok pénzét, saját magukat pedig később, a csődbe került vállalat jogainak átruházása útján kártalanítsák. Szót kell ejtenünk továbbá Simpson úrnak a kártérítési tartalékalapról szóló javaslatáról. Megvitathatjuk ezt a sürgős problémát, és megtalálhatjuk rá a legjobb megoldást is: ez a légi közlekedési szolgáltatások nyújtására vonatkozó általános szabályokról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet kiegészítése lehet. Ezzel hozzájárulhatnánk a légitársaságok szolgáltatásait igénybe vevő utasok biztonságához.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Elnök asszony, biztos úr! Az, hogy a légitársaságoknak az utasok felé meglévő kötelezettségei nem szűnnek meg azzal, ha a légitársaság csődbe megy, vitathatatlan, és ezt kellene kiindulópontként használni a Simpson úr által kezdeményezett, sürgősen fontos vitában is.

Ezért is hallgattam a SkyEurope szóvivőjének magyarázatait a legnagyobb csodálkozással. Ronald Schranz sajnálkozását fejezte ki az utasoknak okozott kellemetlenségért. Hangsúlyozom: a „kellemetlenség” szót használta. Azt is kijelentette, hogy a csődbe került vállalkozás külföldi reptereken várakozó ügyfeleinek saját maguknak kell gondoskodniuk a hazautazás más módjáról. A szóvivő szerint az ügy néhány ezer embert érintett, pontos számot azonban nem tudott közölni. A SkyEurope képviselője számára ez nyilván nem jelentett többet egy statisztikai adatnál. Arról azonban megfeledkezett, hogy ez a szám több ezer személyes drámát takart: azokét az utasokét, akik nem tudtak visszatérni otthonukba, családjukhoz vagy munkájukhoz. Ez a példa is rávilágít arra, hogy ezt a kérdést, amilyen hamar csak lehetséges, szabályozni kell. Mivel a SkyEurope tőzsdén bejegyzett cég volt, több információval rendelkezünk róla. Más fapados légitársaságok esetében azonban ez nem mindig van így. Előfordulhat, hogy a nemrégiben lezajlott pozsonyi rémálom egy másik európai reptéren is megtörténik.

Jelenleg heves viták folynak ebben a kérdésben, és különféle megoldási javaslatokat vetettek fel erre a fontos problémára. Szóba került, hogy a repülőjegyek árába beépített illetékből különleges tartalékalapot, illetve csődbiztosítást hozzanak létre. Ezek értékes felvetések, ugyanakkor a jegyek árát is befolyásolják. Válság idején olyan eljárásra van szükség, amely egyrészt segít az utasokon, másrészt viszont a pénzügyi nehézségekkel küszködő légitársaságok helyzetét sem rontja tovább.

Ezért azzal a kérdéssel és javaslattal fordulok a biztos úrhoz, hogy nem lehetne-e a megoldás része a légitársaságok és az utasok közös felelősségvállalásának elvén alapuló „légi szolidaritás”? Igen, szolidaritást említettem, ami nekünk, lengyeleknek, különösen közel áll a szívünkhöz. Ezt azonnal bevethetnénk, mint választ, és mint kihívást. Javaslatom azon az elképzelésen alapul, hogy a csődbe jutott légitársaság reptéren rekedt utasai igénybe vehetnék egy másik, ugyanabba az irányba közlekedő légitársaság repülőgépét, feltéve persze, hogy azon a járaton vannak szabad helyek. Az ezzel kapcsolatos költségeket azután az illetékes légitársaságok egymás között rendeznék. Kérem a biztos urat, hogy válaszoljon erre a kérdésre.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim! A SkyEurope légitársaság összeomlása felhívta a figyelmet a légitársaságok utasaira vonatkozó fogyasztóvédelmi hiányosságok általános problémájára. Ez nem virtuális probléma – személyesen is volt módom találkozni olyan ügyfelekkel, akik érintetté váltak a

légitársaság csődjében. A véletlen úgy hozta, hogy ezek francia testvérvárosunk, Chateau d'Ain küldöttei voltak, akik az általam képviselt, kelet-csehországi Kroměřížbe látogattak el. A hazautazásuk során rendkívül kellemetlen élményben volt részük, amelynek során útjukat megszakítva kénytelenek voltak egy napot a prágai reptéren eltölteni.

Azért említem ezt az esetet, hogy hangsúlyozzam: a SkyEurope nem csupán egy normál fapados légitársaság volt. A hagyományos légitársaságokéhoz hasonló szolgáltatásokat kínált, és központi repülőterekre közlekedett. Ügyfelek széles köre vette igénybe szolgáltatásaikat. Azok az utasok, akiknek az utazás időpontjánál is fontosabb a jegyek ára, a Cseh Köztársaságban előnyben részesítették a SkyEurope-ot. A SkyEurope Prague-Ruzyněnek, a Cseh Köztársaság legnagyobb repülőterének egyik legfontosabb ügyfele volt. A SkyEurope összeomlása azonban nem csupán a repülőtereken rekedt utasokat érintette, de 280 000 más, megváltott jeggyel rendelkező ügyfelet is. A rendelkezésre álló információk azt mutatják, hogy a légitársaság csődbejelentésének pillanatáig folyamatos volt a jegyeladás.

Azoknak, akik nem hitelkártyával váltották a jegyüket, gyakorlatilag esélyük sincs arra, hogy visszakapják a pénzüket. A légitársaságokat nem kötelezik jogilag arra, hogy biztosítva legyenek csőd ellen, ezért nem mindegyikük köt ilyen biztosítást. Ezért az utasoknak csődeljárás során kell benyújtaniuk igényeiket. Szinte a nullával egyenlő az esély arra, hogy ilyen úton visszaszerezhetik a pénzüket. Ezért ideje, hogy tegyünk valamit ezzel kapcsolatban. Szeretném megköszönni a Közlekedési Bizottságnak, hogy felvállalta ezt az ügyet, a Bizottságnak pedig azt, hogy ígéretet tett a probléma megoldására. Bízom benne, hogy olyan megoldással állnak elő, amely visszaállítja a fogyasztók bizalmát a globális gazdasági válság által erőteljesen sújtott légi közlekedési ágazatban.

Oldřich Vlasák (ECR). - (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A légitársaságok idén tapasztalható, nagyszabású csődbemenetele rákényszerít bennünket arra, hogy ismét átgondoljuk, jól működik-e a légiközlekedés egységesített belső piaca. Bár több jelentős légifuvarozó ment tönkre, és az emelkedő üzemanyagárak a visszaeső gazdasági növekedéssel együtt még tovább rontják az ágazat helyzetét, úgy gondolom, nincs okunk pánikra. Mielőtt meggondolatlanul megindulnánk lefelé a szabályozás csúszós talaján, gondoljunk arra, hogy a liberalizálási intézkedéseknek köszönhetően az EU-ban látványosan megnövekedett a fapados légifuvarozók száma, miközben kiéleződött az uniós légitársaságok közötti verseny.

Egy korábban szigorúan szabályozott, költséges jegyárakkal működő ágazat olyan dinamikus ágazattá alakult át, amelynek szolgáltatásait – hála az EU-n belül elérhető olcsóbb jegyáraknak – egyre többen vehetik igénybe olyan utasok is, akik korábban meg sem engedhették volna a jegyvásárlást. Ennek fényében gondosan meg kell fontolnunk, hogyan biztosíthatunk hatékonyabb fogyasztóvédelmet – jelen esetben a légitársaságok ügyfeleinek – anélkül, hogy aláásnánk egy jól működő légi közlekedési piacot. Az Európai Parlamentben nemrégiben már szóba került az az elképzelés, hogy kötelező biztosítást kellene bevezetni a légitársaságok csődje ellen. Azt kéne megfontolnunk, hogy ezt hogyan is valósítsuk meg.

Christine De Veyrac (PPE). - (FR) Elnök asszony, Tajani úr, hölgyeim és uraim! Mint már többen rámutattak, a ma este megvitatott szóbeli választ igénylő kérdés felhívja a figyelmet arra a valóban létező joghézagra, amely miatt az utasok garancia nélkül maradhatnak a légitársaságok csődje esetén.

Igaz ugyan, hogy az európai jogszabályok megvédik azokat az utasokat, akik jegyüket szervezett üdülési csomag részeként szerzik be, azokra azonban nem vonatkoznak, akik az interneten vásárolnak jegyet. Amint arra El Khadraoui úr is rámutatott, az internet fejlődésével átalakult a fogyasztói magatartás is, és ezt az átalakulást a jogalkotónak is követnie kell, ha meg akarja védeni az európai polgárokat. Ma már sok utazó vált repülőjegyet az interneten. Mivel a legtöbb fapados repülőársaság szinte kizárólag online értékesíti a jegyeit, a fenti jelenség a fiatalokat és az alacsony jövedelműeket érinti elsősorban. Elfogadhatatlan, hogy ezeknek az utasoknak ne legyen lehetőségük a kártérítésre, ha csődbe megy a légitársaság, amelytől jegyet vásároltak. Annál is inkább, mivel a légi közlekedési ágazat minden korábbinál súlyosabb válságon ment keresztül az utóbbi hónapokban, és ez a légi utazás jelentős visszaesését vonta maga után. Mint tudjuk, ez a szeptember 11-ét követő válságnál is súlyosabban érintette az ágazatot, és számos légitársaság ment csődbe.

Ezért elengedhetetlenül fontos – és tudom, alelnök úr, hogy ezzel Ön is tisztában van –, hogy amilyen hamar csak lehetséges, az Európai Bizottság valódi megoldást terjesszen elő, amivel megvédhetjük az utasokat, ha csődbe kerül a légitársaság, amelytől a jegyüket vásárolták, bármilyen módon is foglalták le a helyüket.

Magdalena Álvarez (S&D). - (ES) Elnök asszony, biztos úr! Örülök a ma megvitatásra kerülő kérdésnek, de úgy gondolom, hogy ez csupán egy esetre vonatkozik azok közül, amelyek egy társaság működésének megszüntetését eredményezik, ez pedig a pénzügyi összeomlás vagy fizetéseképtelenség esete.

Vannak azonban más helyzetek is, amelyek egy légitársaság megszűnését vagy tevékenységének felfüggesztését idézik elő. Azokra az esetekre gondolok például, amikor biztonsági okokból vonják be a légitársaságok engedélyét, illetve ha akár önként, akár valamilyen más, nem finansziális okból szüntetik be tevékenységüket. Az ilyen helyzetek során ugyanolyan problémák merülnek fel, mint amilyenekről ma beszéltünk: az utasokat cserbenhagyják vagy mert nem térítik vissza a jegyük árát, vagy azért, mert a visszatérítés esetenként igen nagy költséggel jár számukra.

Bár azt gondolom, hogy megoldás lehetne erre egy, a légi járatok késése vagy törlése esetén az utasoknak nyújtandó kártalanításról szóló rendelet, önmagában ez még nem lenne elég.

Ezzel kapcsolatban szeretném megkérni a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az olyan egyéb esetekre vonatkozó jogi intézkedések bevezetésének lehetőségét, amelyek – mint említettem – túlmutatnak egy légitársaság összeomlásán, és amelyekre nem vonatkoznak érvényes közösségi jogszabályok. Más különben fennáll az a veszély, hogy – minden jó szándék ellenére – sem teszünk eleget, és csak egy bizonyos helyzetre nyújtunk jogi megoldást, miközben sok olyan utast kihagyunk a szabályozásból, akik a légitársaságok nem gazdasági vagy pénzügyi okokból történő megszűnése kapcsán szenvednek veszteséget.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) A hatékony belső piac megteremtéséhez közösségi fogyasztóvédelmi politikára van szükség. Az Európai Unió az évek során fontos lépéseket tett ezen a területen, és az elfogadott intézkedések a fogyasztóvédelem javulását eredményezték többek között a szervezett üdülési szolgáltatások és az utasok jogai terén.

Ennek ellenére az európai fogyasztóktól beérkező panaszok legnagyobb része a légi utasok jogainak megsértéséről szól. Sok panasz érkezik olyan utasoktól, akiknek járatát a légitársaság vagy az utazásszervező csődje miatt törölték. Ilyen esetekben a fogyasztók csak akkor értesülnek a problémáról, amikor a járat nem közlekedik a menetrend szerint.

Bár az Európai Unió szervezett utazási formákról szóló 90/314/EGK tanácsi irányelve védi az utasokat az utazásszervező felszámolása esetén, az egyéni alapon vásárolt repülőjegyekre nem vonatkozik védelem. Visszautasított beszállás esetén ráadásul kizárják a kártérítést, ha rendkívüli körülmények állnak fenn, mint amilyen például egy légitársaság csődje is. Egy újabb tanulmány szerint 2000 és 2008 között 79-re emelkedett az Európai Unióban csődbe ment légitársaságok száma. A 2005 és 2008 között csődbe ment légitársaságok 41%-a regionális járatokat üzemeltetett, 17%-a pedig fapados légitársaság volt.

Mit tudunk tenni azért, hogy ezekben a helyzetekben nagyobb biztonságot nyújtsunk az utasok részére? Megoldást jelenthetnek például a fenti körülményeket fedező utasbiztosítási programok, a szigorúbb ellenőrzési rendszer, illetve az ilyen helyzetbe kerülő utasok kártalanítását garantáló jogszabályi rendelkezések.

Zita Gurmai (S&D). - Elnök asszony! Az utasok kártalanítása a légitársaság csődje esetén nem csupán pénzkérdés. Ennél is komolyabb kérdéseket vet fel, például a biztonsággal, a szolgáltatások hozzáférhetőségével és a versenyképességgel kapcsolatban. Válság idején minden gazdasági terület ingató helyzetbe kerül, és ez alól a légiközlekedés sem kivétel. Életbevágóan fontos, hogy ne engedjük megint az embereknek az üzemeltetőkbe vetett bizalmát, mert ez a kereslet jelentős visszaeséséhez vezet, ami még inkább megrendíti a légitársaságok anyagi helyzetét. Ez pedig egész Európa gazdasági helyzetére és versenyképességére kihatással lehet.

Az utasok kártalanítása összefügg a szolgáltatásokhoz való hozzáféréssel is. Hiszek abban, hogy bárki utazhasson Európában repülővel, ha ez a kívánsága. Be kell látni, hogy ehhez biztonságos, ugyanakkor olcsó, mindenki számára megfizethető légitársaságokra van szükség. Fontos, hogy az ilyen légitársaságok stabil pénzügyi háttérrel rendelkezzenek, hiszen a biztonság nem csak balesetekre vonatkozik; azt is jelenti, hogy a jegy megvételekor az utas bízhat benne, hogy amikor elérkezik az utazás ideje, valóban készen áll egy repülőgép arra, hogy elvigye a célállomásra.

Ez az, ami miatt fontos ez a szóbeli választ igénylő kérdés, amit különösen sürgetővé tesz, hogy csaknem 80 légitársaság került csődbe Európában 2000 óta. Nyilvánvaló, hogy világos szabályozásra van szükség ezen a területen. Ezért tisztelettel kérem a biztos urat, hogy komolyan mérlegelje a kérdést, és mielőbb találjon rá megfelelő megoldást.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). - (PL) Elnök asszony, Tajani úr! Körülbelül egy hónappal ezelőtt fizetéseképtelenné vált egy fapados légitársaság, és a légitársaság – a SkyEurope – csődeljárási kérelmet nyújtott be. Bár a légi közlekedési ágazat elemzői már hosszú ideje előre látták a csőd bekövetkezését, a SkyEurope a csődeljárási kérelem benyújtásának napjáig folytatta a jegyek eladását a légitársaság járataira. Ezzel a

légitársaság több száz utasát megfosztották a lehetőségtől, hogy elutazzanak tervezett útjukra, ráadásul a légitársaság összeomlása jelentős anyagi veszteséggel járt számukra. Hivatalos nyilatkozatában a társaság egyszerűen értesítette ügyfeleit, hogy a jegyvásárlásba fektetett pénzük odaveszett.

A SkyEurope példája félreérthetetlenül jelzi, hogy közös Európánkban még mindig nem sikerült olyan jogszabályt alkotni, ami megvédi a fogyasztókat a légitársaságok összeomlásának negatív következményeitől. Ez komoly probléma, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy 2000 óta világszerte 77 légitársaság ment csődbe. 2004-ben például a lengyel Air Polonia légitársaság omlott össze. Ezért szeretném felkérni a Bizottságot arra, hogy terjesszen elő alapelveket a fogyasztók védelmére a légitársaságok lehetséges csődjeinek negatív következményei ellen.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony! De Veyrac asszony, Vlasák úr és Gurmai asszony a csőd okaira hívták fel a figyelmet, más szóval a gazdasági válság, illetve a légi közlekedési ágazat nehézségeit helyezték előtérbe mind a fapados, mind a nagyobb légitársaságok vonatkozásában.

Az Európai Parlament és a Bizottság egyszerre lépett fel egy sor kezdeményezéssel a válság kezelésére. Gondolok itt a Parlament legnagyobb többsége által támogatott résidő-befagyasztásra, illetve a légi közlekedési rendszer nagyszabású reformjára, az egységes európai égbolt kezdeményezésre, amely a repülőterek közötti útvonalak csökkentésével jelentős üzemanyagköltség-megtakarítást tett lehetővé a légitársaságok számára.

Éppen az európai légitársaságok – akár fapados, akár nem fapados légitársaságokról van szó – gyakorlati kisegítése céljából kértem fel az Európai Unió 27 közlekedési miniszterét, hogy a tervezett határidő előtt vezessék be az egységes európai égbolt kezdeményezést, amelynek révén a légitársaságok üzemanyag-megtakarításon keresztül javíthatják mérlegüket. A légitársaságok csődjének megakadályozása nem csupán az utasokat védi a veszteségek ellen, de óriási szerepet játszik a munkahelyek védelmében is. Ne feledjük, hogy a pénzügyi és gazdasági válság totális társadalmi krízissé való kifejlődését nem engedhetjük meg magunknak.

Tudjuk, hogy nemzetközi szinten is problémák terhelik a légi közlekedési ágazatot: gondoljunk csak a Japan Airlines légitársaságra, amely néhány hete munkahelyek megszüntetését kényszerült bejelenteni. Nem csak az a kötelességünk, hogy védjük a polgárokat, de az is, hogy biztosítsuk a jó légitársaságok működésének fenntartását, és ezáltal a munkahelyek megőrzését.

Nézzék el, ha kissé sokat időzöm ennél a témánál, de meg kell mondanom, hogy az Európai Bizottság és a Parlament sokat tett ennek érdekében. Bízást állíthatom, hogy a mi erőfeszítéseink tették lehetővé a magán-légitársaságok új modelljének létrejöttét: ide sorolható az Olympic Airways és az Alitalia példája, illetve az Austrian Airlines esete, amelynek problémáit remélem szintén sikerül megoldani. Ezzel megszűnik az a gyakorlat, hogy az adófizetők pénzén kelljen kimenteni az állam kezelésében lévő légitársaságokat, ha bajba kerülnek. Ezután mindig az fizet majd a hibáért, aki okozta őket.

Szeretnék válaszolni Alvarez asszony kérdésére is, ami valóban érdekes témát vet fel: úgy hiszem, egyetérthetek javaslatával, hogy azokat az utasokat is kártalanítani kell, akik nem azért szenvedtek veszteséget, mert a légitársaság csődbe került, hanem azért, mert a légitársaságot a biztonsági követelmények be nem tartása miatt szüntették meg. Az ilyen helyzetekben ugyanazt a veszteséget szenved el az utas, mint azok, akik a későbbiek során csődbe jutó légitársaságnál váltanak jegyet. Továbbra is ugyanaz az alapelvünk: meg kell védenünk az utazóközönséget a beszállás elmaradásából fakadó veszteségektől. Ez az a filozófia, amire a munkámat alapoztam, és alapozni fogom mindaddig, amíg biztos maradok: az utasoknak minden közlekedési ágazatban ugyanabban a védelemben kell részesülniük.

A Közlekedési Tanács éppen ezzel a céllal tárgyalja meg a tengeri és folyami közlekedés utazóközönségének jogait holnap és holnapután Luxembourgban. Az európai polgárok védelme érdekében döntött így a Bizottság, és ebben a Parlament is támogatta. Ha valóban szeretnénk elnyerni az emberek bizalmát és az írországihoz hasonló pozitív eredményeket elérni, a jogalkotásunkkal is jeleznünk kell a polgárok felé, hogy a közösségi intézmények az ő oldalukon állnak: nem csupán bürokratikus szervek, hanem komoly munkát folytatnak az európai polgárok jogainak védelme érdekében.

Elnök. – A vitát lezárom. Az állásfoglalásra irányuló indítványokról szóló szavazásra a következő plenáris ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Edit Herczog (S&D), írásban. – (HU) Az utazási szokások megváltozása magával hozta, hogy egyre többen utaznak saját maguk szervezte keretek között, elkerülve az utazási irodák szolgáltatásait. A fapados

légitársaságok ennek köszönhetően mind a bevétel, mind a piaci részesedés tekintetében az elmúlt évtized nyertesei voltak. Tisztelt Képviselőtársaim! Korábban Magyarországon is komoly gondot okozott az utazási irodák sorozatos csődje, a televízióban rendszeresen találkozhattunk külföldön „ott felejtett” családok képeivel. Ne engedjük, hogy a következő csőd hullám a fapados cégeken söpörjön végig, milliós károkat okozva a gazdaságnak és az utasoknak is. Arról nem is beszélve, hogy biztonsági szempontból is kockázatos, ha egy vállalat nem rendelkezik biztos anyagi háttérrel a működéshez.

Éppen ezért a következő célokra kell koncentrálnunk: meg kell fontolni a cégalapítás szigorítását: a repülőtársaságok esetében további tőke- és szervezeti garanciák megkövetelését; gondoskodni kell arról, hogy szigorítsák a pénzügyi és a működésre vonatkozó beszámolók rendjét, a szűrőpróbaszerű ellenőrzések gyakoriságát; a szektor mérete indokolja, hogy rendszeres európai adatfelvételek vizsgálják a társaságok járatpolitikáját, panaszkezelési mechanizmusát, a pénzvisszatérítések egyszerűségét; még egyszerűbbé kell tenni a határokon átnyúló panaszok kezelését a hasonló ügyekben a jövőben. Ahhoz, hogy valóban fogyasztóközpontú közös piacot építsünk Európában, hatékonyabbá kell tennünk a határokon átnyúló panaszok és kártérítési igények kezelését!

23. Az európai részvénytársaság (SE) statútumáról szóló, 2001. október 8-i 2157/2001/EK tanácsi rendelet alkalmazásáról szóló jelentés (vita)

Elnök. - Következő napirendi pont vita a Jogi Bizottság nevében Klaus-Heiner Lehne által a Bizottsághoz előterjesztett szóbeli választ igénylő kérdésről, amelynek témája az európai részvénytársaság (SE) statútumáról szóló, 2001. október 8-i 2157/2001/EK tanácsi rendelet alkalmazásával kapcsolatos jelentés (O-0092/2009 - B7-0211/2009).

Klaus-Heiner Lehne, szerző. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az Európai Tanács 2001-ben hozott döntést az európai részvénytársaság statútumáról. Különböző okoknál fogva a szóban forgó statútum 2004. október 8-ig nem lépett hatályba. Az európai uniós jogalkotásban megszokott módon felkérték a Bizottságot arra, hogy bizonyos idő elteltével készítsen jelentést a statútum alkalmazásáról és végrehajtásáról annak megállapítása érdekében, hogy szükség van-e a jogszabály módosítására.

Nos, az imént említett dátum, 2004. október 8-a, szinte pontosan öt évvel ezelőtt volt. Bár a határidőt öt évben állapították meg, az Európai Bizottság jelentése nem készült el. Mi mindannyian betartjuk a törvényt, de a Bizottságnak, mint a Szerződések védelmezőjének még inkább be kellene tartania a törvényt, ezért a Jogi Bizottság méltán teszi fel a kérdést, hogy miért nem áll rendelkezésünkre ez a jelentés, miért van az, hogy még csak el sem készítették. Most egyszerűen meg szeretnénk adni a lehetőséget a Bizottságnak, hogy erre magyarázatot adjon. Ezzel mindenesetre rávilágítanánk arra, hogy a Parlament – és elsősorban a Jogi Bizottság – maximálisan teljesíti a Bizottság ellenőrzésével kapcsolatos kötelességét.

Nem meritem ki az öt perc hozzászólási időt, de örömmel venném, ha a Bizottság választ adna erre a rövid, szóbeli választ igénylő kérdésre.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Először is engedjék meg, hogy McCreevy biztos nevében, akit én helyettesítek a ma esti ülésen, köszönetet mondjak a Jogi Bizottságnak és elnökének, Lehne úrnak, hogy felvetették ezeket a kérdéseket. Mivel magam is majdnem 15 évig voltam tagja a Parlamentnek, személy szerint is nagy meglepetéssel tapasztalom, hogy a Parlament gyakorolja ellenőrzési funkcióját, hiszen ez megfelelő ösztönző a Bizottság számára, hogy még eredményesebben végezze a munkáját.

Az első két kérdéssel kapcsolatban örömmel tájékoztathatom Önöket arról, hogy a kért jelentés kidolgozásában már sokat haladtunk előre. A Bizottság külső tanulmány elkészítésére adott megbízást, amely ez év végére várhatóan elkészül, és szilárd, tényszerű alapként szolgál majd a jelentés összeállításához. A Bizottság részletesen elemezni fogja ezt a tanulmányt, és nagy figyelmet szentel minden érdekelt fél véleményének. Ezek alapján a jelentés megjelenése a jövő év második felére várható, ekkor továbbítjuk majd az Európai Parlament és a Tanács részére.

Természetesen a pontos időtartamokról és a jelentés tartalmáról már a következő Bizottság fog dönteni. A jelentés elemezni fogja a rendelet 69. cikkében tárgyalt négy konkrét módosítási lehetőséget. E pillanatban a Bizottság még nem foglalt állást sem ezekről, sem a statútum bármely egyéb lehetséges változtatásairól. Meg kell várnunk a külső tanulmány és az egyéb konzultációk eredményeit, figyelembe kell vennünk minden tényezőt, illetve szükség esetén az európai részvénytársaság statútumával kapcsolatos mindenféle egyéb egyeztetés eredményeit.

Ami a harmadik kérdést illeti, az elvégzett elemzés eredményei alapján végrehajtandó jövőbeni intézkedések menetrendjét és tartalmát már a következő Bizottságnak kell eldöntenie. Meggyőződésem, hogy az új Bizottság rendkívüli odafigyeléssel és érdeklődéssel fogja meghallgatni a Parlament álláspontját, mielőtt bármiféle új intézkedést hozna.

George Sabin Cutaş, az S&D képviselőcsoport nevében. – (RO) Az európai részvénytársaság koncepciója már az ötvenes években felmerült, és a Római Szerződés érvénybe lépése után a megteremtendő közös piac egyik célkitűzéseként került ismét előtérbe.

Az európai részvénytársaság jelenleg érvényben lévő statútuma szimbolikus jelentőséggel bír minden európai vállalkozás számára. Előnyös a vállalkozások részére, hiszen bizonyos mértékig szabad kezet nyújt a vállalkozások megalapítása és mozgási lehetőségei tekintetében. Az európai részvénytársaság statútumát számos cég használja arra, hogy hangsúlyozza egyedi, európai jellegét, de egyszersmind kulcsfontosságú eszköz az olyan cégek számára is, amelyek határokon átnyúló egyesülési stratégiákat kívánnak kialakítani.

Az európai részvénytársaság számos előnye közül az egyik éppen az, hogy székhelye a bejegyzés tagállamából áthelyezhető egy másik tagállamba anélkül, hogy a részvénytársaságot meg kelljen szüntetni, vagy hogy új jogi személyiséget kelljen létrehozni. Mindazonáltal az európai részvénytársaság messze van eredeti céljától, az egyetlen jogszabály által vezérelt autonóm státusztól. Ezért működése a gyakorlatban nem kielégítő. A jogszabályt, amely a nemzeti jogszabályok konkrét rendelkezéseire támaszkodik, nem alkalmazzák következetesen, miközben az európai részvénytársaság szabad mozgását olyan rendelkezések korlátozzák, amelyek tiltják, hogy a vállalatok más tagállamokban alakítsanak ki székhelyet vagy központi irodát.

Ebben a helyzetben valójában csorbát szenved a Közösség egyik legalapvetőbb szabadsága, a vállalkozások szabad mozgása. Úgy vélem, hogy a rendelet alkalmazásáról szóló európai bizottsági jelentésnek, amint azt a biztos úr is említette, tartalmaznia kell egy felmérést arról, hogy valójában mennyiben lehetséges az európai részvénytársaság központi ügyvezetését és bejegyzett székhelyét más tagállamokban kialakítani. Meg kell fontolni továbbá a rendelet lehetséges felülvizsgálatát azzal a céllal, hogy közelebb kerüljünk az ilyen típusú társaságok autonóm státuszának megteremtéséhez.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony! Nagy figyelemmel hallgattam Lehne úr és a vitában ugyancsak részt vevő másik képviselő úr felszólalását. Való igaz, hogy az európai részvénytársaság statútumát kiegészíti egy irányelv a munkavállalói részvétel szabályairól, és az is, hogy a határidő ennek átültetésére 2004. október 8-án, az európai részvénytársaság statútumának hatályba lépése napján lejárt.

Mindazonáltal, mindössze nyolc tagállam hozta meg a megfelelő intézkedéseket a kitűzött határidőre, és a munkavállalói részvételről szóló irányelv átültetését csak 2006 elejére hajtották végre minden tagállamban. Ezért voltunk kénytelenek elhalasztani a jelentést, hogy meggyőződhessünk arról, hogy az európai részvénytársaság statútumáról szóló rendelet minden egyes tagállamban elég hosszú ideje van érvényben ahhoz, hogy alkalmazásáról érdemben lehessen jelentést készíteni.

Ezek tehát a késés okai. Részemről csak egyet tudok érteni Lehne úrral, és remélem, hogy be tudjuk hozni az elvesztett időt, és hogy a jövő év második felétől már gyakorlati válaszokkal tudunk szolgálni az Európai Unió számára az európai részvénytársaság statútumának tárgykörében olyan iránymutatások segítségével, amelyek nem csupán a Parlament, de az egész Európai Unió gazdasági és foglalkoztatási ágazatának kérdéseire is valódi választ tudnak adni.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) A belső piac hatékony működése nem csak az államok közötti kereskedelem korlátainak megszüntetésétől függ, hanem a termelési szerkezet közösségi szintű átszervezésétől is. Az Európai Bizottság ebből a célból nyújtotta be javaslatát a hetvenes években az európai részvénytársaság jogi kereteinek megteremtéséről. Az európai részvénytársaság statútumáról szóló 2157/2001/EK tanácsi rendeletet 2001-ben fogadták el. Az elképzelés azonban nem hozta a várt eredményeket, és mindmáig alig több, mint 100 cégből vált *Societas Europaea*, azaz európai részvénytársaság. A koncepció ugyanakkor továbbfejlődött abba az irányba, hogy a kis- és középvállalkozások is az európai részvénytársaságok keretébe tartozzanak, és ennek eredményeként született meg a Bizottság 2008. márciusi javaslata az európai zártkörű társaság statútumáról szóló tanácsi rendeletről. A *Societas Europaea*-hoz fűződő negatív tapasztalatok fényében rendkívül fontos lenne, hogy a Bizottság állandó felügyeletet valósítson meg a 2157/2001/EK rendelet alkalmazását illetően. Éppen ezért rendelkezik úgy maga a rendelet, hogy a

Bizottságnak a hatálybalépést követően legfeljebb öt éven belül jelentést kell készítenie a rendelet alkalmazásáról. A jogszabály 2004-ben lépett hatályba. Ezért fel szeretném tenni a kérdést a Bizottságnak, hogy mikor mutatja be a megfelelő jelentést, és milyen intézkedéseket szándékozik meghozni a végrehajtott elemzés alapján?

24. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

25. Az ülés berekesztése

(Az ülést 22.20-kor berekesztik)